

Kardelen 38.

ISSN

KARDELEN@SJ.K12.TR

2017-2018 YIL: 24 SAYI: 38 [OCAK 2018]

İstanbul Özel Saint Joseph
Fransız Lisesi Yayın Kulübü
Kültür Edebiyat Sanat Dergisi

10. Sınıf Öğrencilerine İnternet Hukuku Konulu Sunum

Söyleşi : "Fırat ÖVÜR", Anadolu Masalları

9. Sınıf Öğrencilerine Banu FRESKO Semineri

Présentation sur des études supérieures en France

"Veri Merkezi" Açılışı

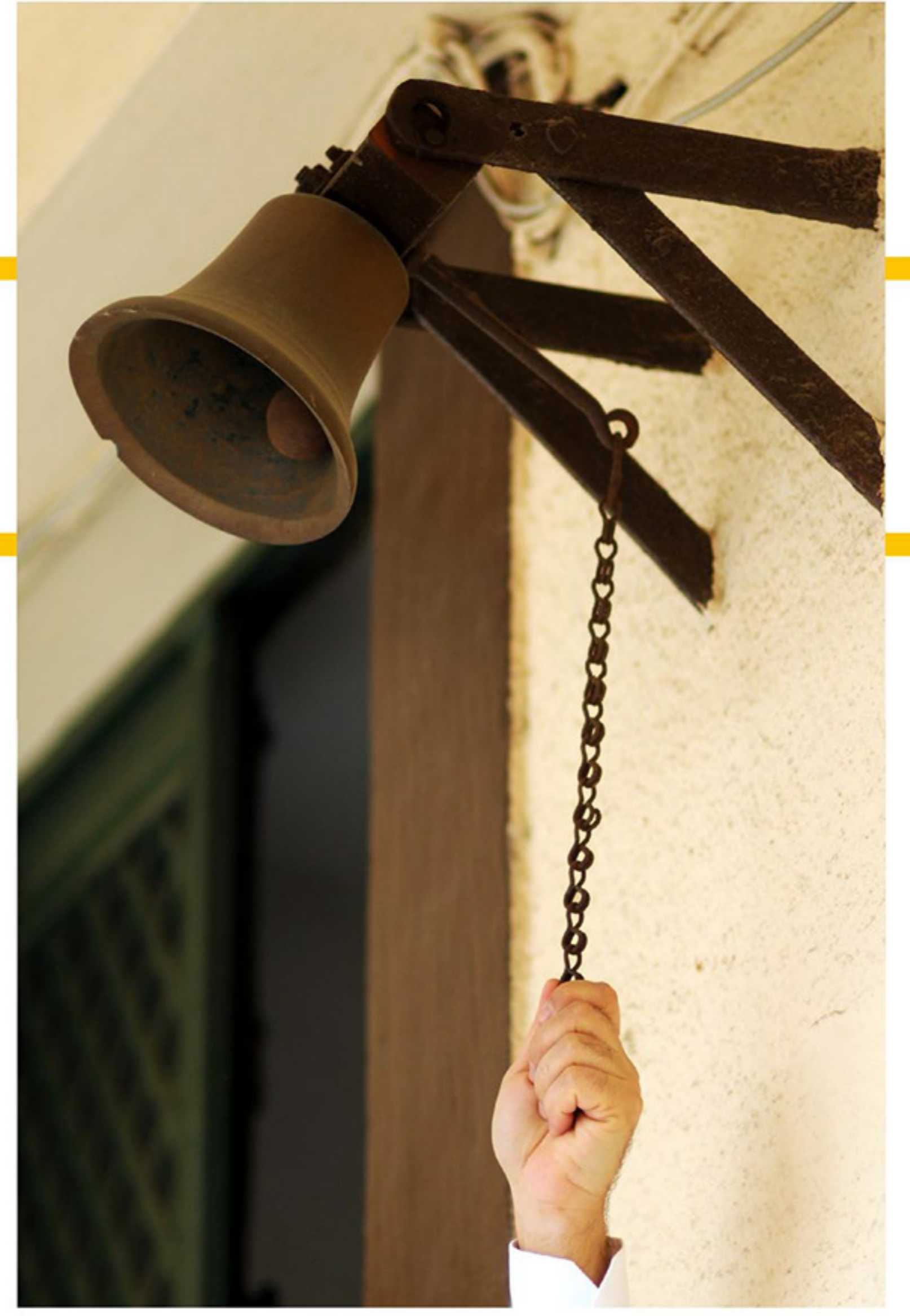
Editörden Merhaba...

Rien n'est éternel

Hiçbir şey sonsuz değil...

1825 günlük bir maceranın, "Acaba gerçekten bitecek mi?" diye sorduğumuz bir maceranın, artık sonu gelmek üzere. Biz, 2018 senesinin mezunlarıyız. Derler ki yolculuk sona ermeden ve nihai varış noktasına ulaşılmadan hemen önce yolcunun, yolculuğun onu nasıl değiştirdiğini değerlendirmesi iyi olur. Ben, yaklaşık 200 arkadaşımınla beraber, son varış noktasının eşliğindeyim. Bir seneden az bir süre içinde dünyanın dört bir yanına dağılmış olacağız, çoğumuz sonunda ilk kez bireyselleşmenin tadına varacak. Bu büyük dağılım yanında unutkanlık tehlikesini de taşımakta; Saint-Joseph'de elde ettiğimiz bilgilerin belli bir bölümünü ortadan kaldıracak bir unutkanlık. Okuyucuya her şeyi hatırlamasını tavsiye etmek benim açımdan samimiyetsizlik olsa da, kazancı zor elde edilmiş bir hazinenin tamamını terk etmek yazık olur. Bu nedenle, Saint-Joseph'teki beş yıllık süreçten ne muhafaza edilmesi gerektiğine dair naçizane kişisel görüşümü sizlerle paylaşacağım.

Eğitimin belirli ilkeleri ve öğretileri, insanların kafalarına yerleştirme ve kalıplaştırma olduğu fikri, beni hemen kendi eğitim felsefemi öne sürmeye itiyor. Eğitimin amacı, genç insanların zihninde basmakalıp kavramları yıkmak, ufkunu genişletmek, zekalarını alevlendirmektir. Eğitim; gençlere olgular, teoriler veya yasalar öğretmek değildir; onları yeniden biçimlendirmek ya da eğlendirmek değil, herhangi bir alanda sadece uzman teknisyenler yapmak değil; onlara düşünmeyi, mümkünse doğru düşünmeyi ama her zaman özerk düşünmeyi öğretmektir.

Dünyaya, Ronsard'ın şiirlerinden 2. Termodinamik Yasası'na kadar her şeyi ezberlemiş bir mezun gönderirsek, eleştirel bir zihin kapasitesi ve bağımsız muhakeme gücü geliştirmedikçe- ki bu kadar niteliksiz ayrıntı insan kafasında yer bulamaz - o mezunun eğitiminde şahane bir biçimde başarısız olduğumuzu düşünebiliriz. Diğer yandan Rönesans şairleri hakkında bir gerçeği tekrarlamak veya bir denklemi hafızasına kazımak yerine, Saint Joseph'te çalışma disiplinini, düşüncelerini düzenlemeyi, elindeki bilgilerle yeni kombinasyonlar oluşturmayı, yaratıcı hayal gücü kullanma becerisini, tek kelimeyle düşünme yetisini kazanmış bir mezun, gurur duyabileceğimiz bir tablo oluşturacaktır.

Beş sene önce bu okulun kapılarından farklı geçmişlerle ve farklı hayat deneyimleriyle girdik. 1825 gün sonra aynı kapılardan bir kolektif olarak çıkacağız. Biz, 2018 mezunlarıyız. Hayat bizi nereye götürürse götürsün, bu bizi ortak bir topluluğun üyeleri yapacak. Yakında birbirimizin yıllıklarını imzalayıp vedalaşacağız. Kucaklamalar ve gözyaşları olacak. İletişim halinde kalma sözleri verilecek. Ama unutmamalıyız ki ne kadar geçmişte kalmak istesek ya da gelecek hakkında heyecanlı olsak da, hayat durmaz bir tempoda bizi sürüklemeye devam edecek. Bize düşen ise, hiçbir zaman arkaya bakmadan, Saint-Joseph'te öğrendiğimiz birleştirici değerleri unutmamak ve bu yuvada, beş sene dışımızı sıkarak kazandığımız, bizi başkalarından ayıran özgün düşünce yeteneğini hayatla buluşturaktır.

Rauf Yoel ARİTİ

UN PROJET D'ETABLISSEMENT POUR SAINT-JOSEPH
 SAINT-JOSEPH KURUM PROJESİ, Paul GEORGES, Ender ÜSTÜNGEL --- 4/6
 Rencontre entre les élèves des Clubs d'Aide Sociale des lycées lasalliens de Turquie - >

s. 4/7

Atatürk'ü Andıkça

s. 8/9

Kültürel Etkinlik

s. 10/15

İÇİNDEKİLER

Eleştiri / İnceleme

s. 23/36

Şiirler

s. 48/51

Öyküler

s. 37/47

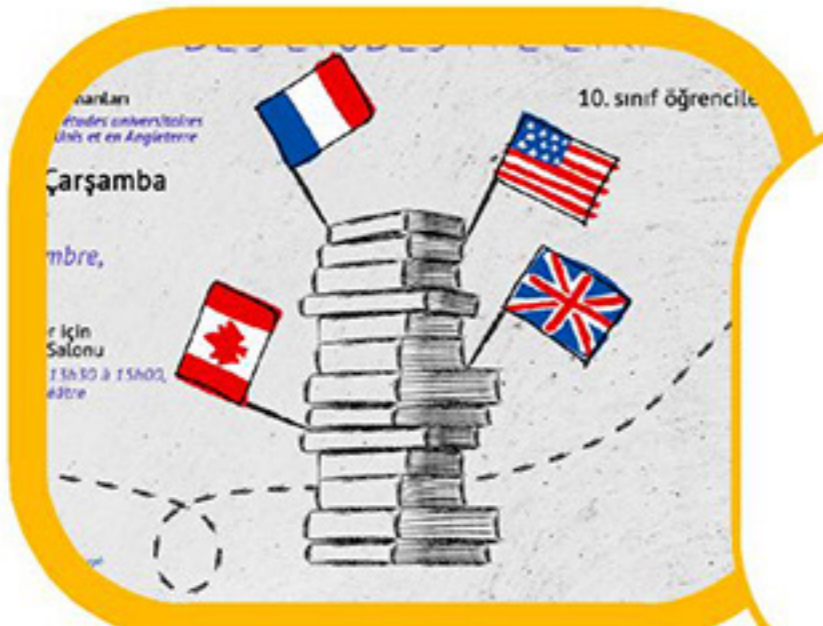
Deneme / Makale

s.16/22

Kültür-Sanat-Spor

s.52/57

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

s.58/68

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSTZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

www.sj.k12.tr

2017-2018 Sayı: 38

[OCAK 2018]

MÜDÜR
Paul GEORGES

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Yıldırım BEYAZIT
Fusun ESİN

SEÇİCİ KURUL

Sena KAHRAMAN	Elif KESKİNEL
Simay KAYA	Duygu SAYINER
Alin TURAN	Eda SERTTÜRK
Fatma Pınar ÜNER	Zeynep Ada SİRKECIOĞLU
Yağmur YURT	Defne TERCAN
Özge AK	Ekin ERBAS
Perin ÇELİK	Yagmur Ilgaz ARIKAN
Buse ERGENE	

EDİTÖR
Rauf Yoel ARİTİ

KAPAK ÇALIŞMASI:
Fotoğraf: Sanem ÖZMAN
Çizim: Defne TERCAN

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

KATKI SAĞLAYANLAR
Meltem TIRYAKI

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.

UN PROJET D'ETABLISSEMENT POUR SAINT-JOSEPH

SAINT-JOSEPH KURUM PROJESİ

Depuis février 2017, nous avons commencé un travail de longue haleine consistant à rédiger le projet du lycée Saint-Joseph pour les 5 années à venir. Vous avez participé à ces travaux lorsque nous vous avons demandé de répondre à une grande enquête au mois de mai 2017.

2017 yılının Şubat ayında, önümüzdeki beş yıla yönelik uzun soluklu bir çalışma olan Saint-Joseph Lisesi Kurum Projesi'ni oluşturmaya başladık. Sizler de Mayıs 2017'de cevaplandırmanızı talep ettiğimiz geniş kapsamlı bir ankete katılarak bu çalışmaya dahil oldunuz.

Qu'est-ce qu'un projet d'établissement ? Kurum Projesi Nedir?

Il s'agit d'une démarche collective mise en œuvre à l'initiative de la direction d'une école. Elle se rapproche des divers membres et instances de la communauté éducative et à chaque étape de la confection du projet, veille à la cohérence des actions proposées avec les objectifs et programmes en conformité avec le projet lasallien. Le projet d'établissement est principalement le fruit d'une concertation avec les équipes éducatives et administratives réunies par la direction afin de déterminer les pratiques pédagogiques nécessaires à sa mise en œuvre pour une durée d'au moins cinq années.

Dans les pays anglo-saxons, on parlera de « education strategic planning » et en Turquie du couple « misyon / vizyon ».

Kurum Projesi, okul yönetiminin önderliğinde ortaklaşa yürütülen bir çalışmadır. Eğitim camiasını oluşturan farklı konum ve birimlerdeki kişilerin katılımıyla ve projenin her aşamasında, Lasalyen Eğitim Projesi'ne uygun olarak, önerilen faaliyetlerin, hedef ve programlarla tutarlılığını gözeterek hazırlanır. Kurum Projesi, temel olarak, yönetimin, eğitim ve idari ekipleri bir araya getirmesi suretiyle ortaklaşa yürütülen ve en az beş yıllık bir süreyi kapsayacak şekilde gerekli pedagojik uygulamaların yürürlüğü konmasına yönelik yapılan çalışmanın meyvesidir.

Anglosakson ülkelerde "education strategic planning" ifadesi, Türkiye'de ise "misyon/vizyon" sözcükleri karşımıza çıkmaktadır.

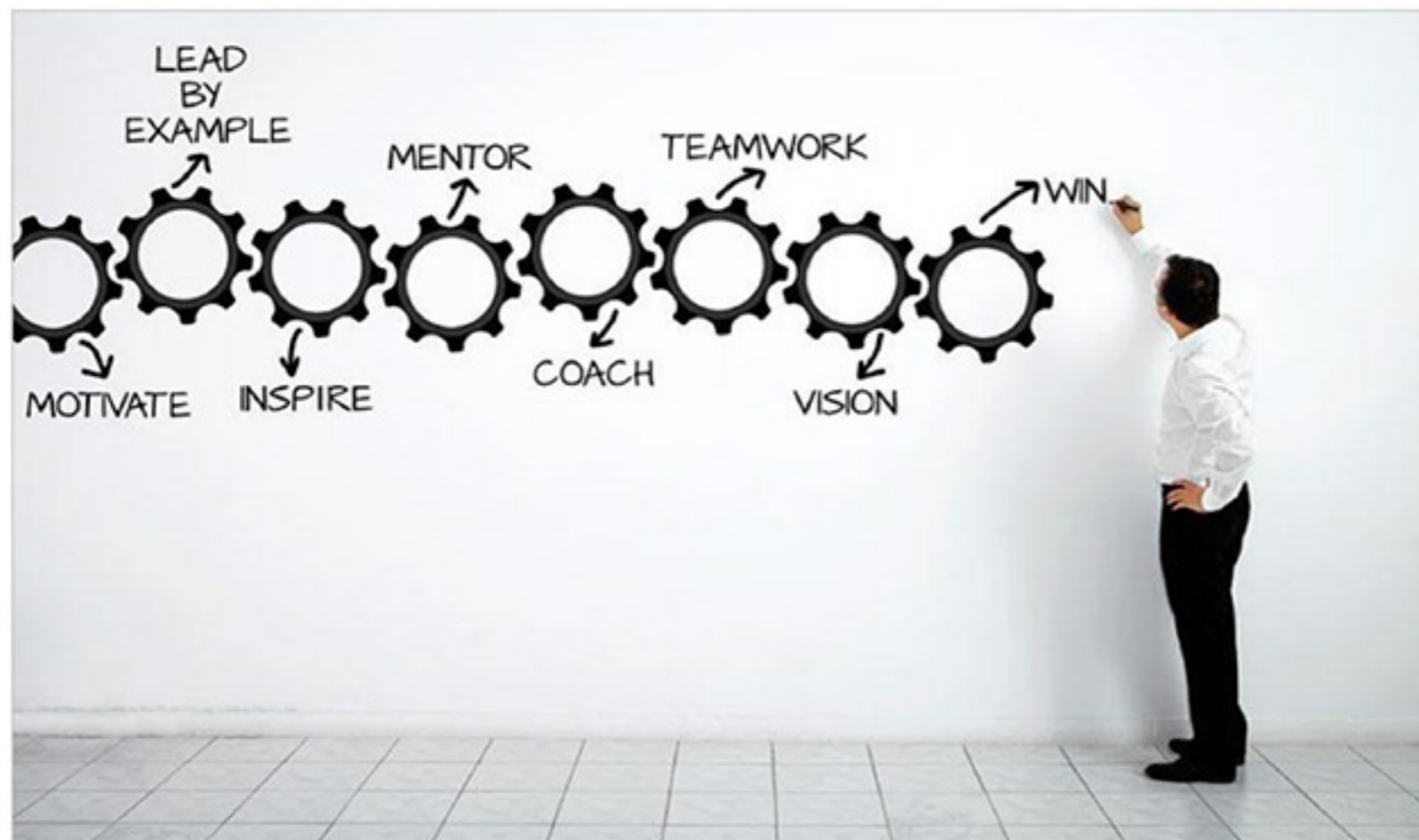

Figure 1: source: www.thoughtexchange.com/strategic-planning-in-education-3-keys-to-success/
Resim 1: kaynak: www.thoughtexchange.com/strategic-planning-in-education-3-keys-to-success/

Au lycée Saint-Joseph, voici comment nous avons pensé la chose. Elle vous en dira assez long sur la manière dont nous concevons l'exercice d'une responsabilité à l'échelle d'une école.

Saint-Joseph Lisesi'nde söz konusu projeyi aşağıda açıklandığı şekilde tasarladık. Okulda çalışmayı gerçekleştirme yöntemimiz hakkında yeterince bilgi sahibi olabileceğinizi düşünüyoruz.

Tout a commencé par un appel à volontaires. Nous avons sollicité en janvier 2017 les enseignants et les membres du personnel pour apprendre qui souhaiterait participer à un comité de projet d'établissement. 9 professeurs de différentes disciplines, 1 secrétaire se sont portés volontaires et sont jusqu'à aujourd'hui embarqués dans cette collaboration. Nous avons souhaité aussi faire un appel à un représentant des élèves et aussi à un parent d'élève cette année.

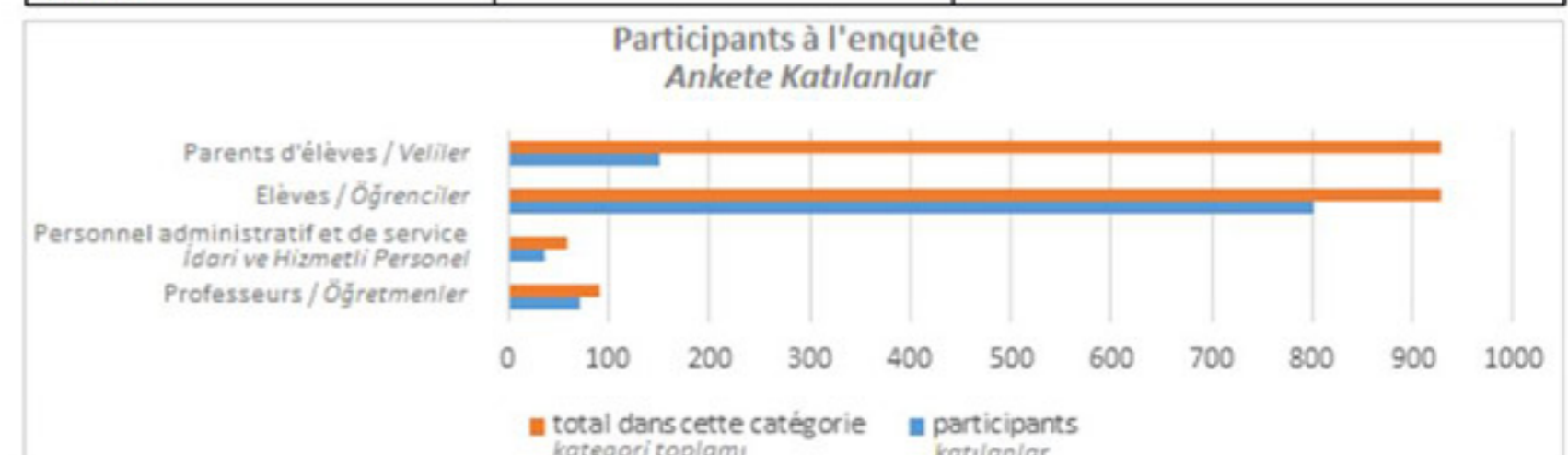
Çalışma, gönüllülere yapılan davet ile başladı. 2017 yılının Ocak ayında, Kurum Projesi Komitesi'ne katılmayı arzu eden eğitimcileri ve çalışanları bir araya getirdik. Farklı disiplinlerden dokuz öğretmen ve bir sekreter gönüllü oldular, bugüne kadar yapılan iş birliğinde yer aldılar. Ayrıca komiteye öğrencilerden bir temsilci ve bu yıl itibarıyla velilerden de bir temsilci davet etmeyi arzu ettik.

Notre tâche fut d'abord de réaliser une vaste enquête auprès des élèves, des professeurs, des personnels et des parents pour faire ce que l'on appelle un état des lieux du lycée dans ses forces et ses faiblesses.

Öncelikle öğrencileri, öğretmenleri, personeli ve velileri kapsayan geniş çaplı bir anket ile işe başlayıp, lisenin mevcut durumdaki güçlü ve zayıf yönleri çerçevesinde durum değerlendirmesi olarak adlandırılan bu çalışmaya yöneldik.

L'enquête / Anket

QUELQUES CHIFFRES SUR CETTE ENQUETE		
ANKET ÜZERİNE BAZI RAKAMLAR		
Qui ? Kim?	Combien de participants ? Katılımcı Sayısı?	Quel taux de participation en % ? Katılım Oranı?
Professeurs Öğretmenler	71	78
Personnel administratif et de service İdari ve Hizmetli Personel	37	62
Elèves Öğrenciler	801	86
Parents d'élèves Veliler	152	16

Voici la synthèse de vos réponses auxquelles nous avons ajouté quelques commentaires ou réponses en bleu, l'occasion de vous dire ce qui se fait à l'école.

Ankete vermiş olduğunuz cevapların sentezini ve bu vesileyle okulda yapılan çalışmalarla ilgili bilgi vermek amacıyla mavi renkle ilgili yerlere eklemiş olduğumuz bazı yorum ve cevapları aşağıda bulabilirsiniz.

EDUCATION / EĞİTİM

Vous considérez les professeurs comme des spécialistes puis des guides, peu comme des animateurs. Durant les cours, vous préférez dans l'ordre les expériences, le travail de groupe puis les apports théoriques. Vous aimeriez travailler davantage la prononciation du français et que les disciplines non linguistiques telles que les maths et les sciences contribuent davantage à votre apprentissage du français. Vous restez fortement marqués par la culture du test acquises avec le TEOG puisque vous attendez de vos professeurs de vous préparer à résoudre des problèmes. Notre priorité demeure cependant de développer votre sens des responsabilités, votre autonomie et votre esprit d'analyse et de synthèse. C'est une des spécificités de notre projet éducatif lasallien dont les grandes lignes sont les suivantes:

- Philosophie de vie éthique et humaniste
- Discipline personnelle
- Langue étrangère de grande qualité et niveau de culture élevé
- Esprit analytique
- Esprit critique
- Respect des autres
- Esprit de solidarité et sentiment d'appartenance à une communauté

Öğretmenleri, öncelikle uzman kişiler, sonrasında rehberler ve biraz da eğitimler olarak görüyorsunuz. Dersler esnasında sırasıyla; deneyleri, grup çalışmalarını ve sonrasında teorik bilgileri tercih ediyorsunuz. Fransızca dilinin telaffuzu üzerine daha fazla çalışmak istiyorsunuz ve Matematik, Fen dersleri gibi dilsel olmayan branşların, Fransızca öğreniminize daha fazla katkıda bulunmasını arzu ediyorsunuz. TEOG ile birlikte edinmiş olduğunuz test alışkanlığının etkisi halen yoğun bir şekilde devam ediyor ve öğretmenlerinizden sizleri soru çözümü üzerine hazırlamalarını bekliyorsunuz. *Bu bağlamda önceliğimiz, sizlerin, sorumluluk, otonomi ve analiz, sentez anlayışınızı geliştirmektir. Bu yaklaşım aşağıdaki başlıklarla birlikte Lasalyen Eğitim Projesinin temel özelliklerinden biridir:*

- Ahlâklı ve insancıl bir yaşam felsefesi
- Disiplinli bir yaşam
- Kaliteli bir yabancı dil ve yüksek kültür düzeyi
- Analitik düşünce
- Eleştirel bakış açısı
- Diğer bireylere saygı
- Dayanışma ruhu ve bir topluluğa ait olma duygusu

Concernant la disposition de la classe, vous privilégiez à égalité la disposition en rangs et la disposition en îlots ou en U. Nous prenons en compte le besoin de changer plus facilement le plan de classe. C'est dans cet esprit que nous expérimentons deux salles modulaires : la salle Baobab et la salle Mars.

Sınıf düzeni ile ilgili olarak; eşit oranda olmak üzere, sıralı düzeni ve kümeli veya U şeklinde yerleşimi tercih ediyorsunuz. Sınıf yerleşimini daha kolayca değiştirme ihtiyacını göz önünde bulunduruyoruz ve zaten bu doğrultuda iki örnek çalışma ortamını, Baobab ve Mars salonlarını deneyimlemeye başladık.

Vous trouvez l'enseignement adapté à l'époque et semblez satisfaits concernant le projet iPad en classe, du moins ceux d'entre vous qui en sont équipés. Vous estimez que le lycée aura une grande contribution dans votre futur.

Verilen eğitimi zamana uyarlanmış buluyorsunuz ve sınıfta iPad kullanımına başlayan seviyelerin projeden memnun oldukları görülüyor. Lisenin geleceğinize büyük katkı sağlayacağını düşünüyorsunuz.

Concernant les clubs, ils ne répondent pas à vos attentes à 53% malgré la multiplicité de l'offre. Nous avons lancé le projet de présenter les clubs avec des petites vidéos. Nous souhaitons dans ce but améliorer la présentation des clubs avant l'inscription avec une vidéo de présentation et nous avons ouvert 4 clubs supplémentaires (TEDX, Jeunes entrepreneurs, Coding et A cappella).

Kulüpler, sunulan çeşitliliğe rağmen, %53 oranında beklentilerinizi karşılamıyor. Kulüp tanıtımlarının kısa videolar eşliğinde yapımını yürürlüğe koyduk. Bu sayede kayıtlar öncesinde kulüp tanıtımlarının daha iyi yapılmasını hedefliyoruz. Ayrıca ek olarak dört kulüp daha açtık (TEDX, Genç Girişimciler, Kodlama, Akapella).

Vous ne considérez pas le personnel administratif ou le personnel de service comme membres de la communauté éducative du lycée. Votre quotidien est marqué certes par le face à face quotidien avec les professeurs et la camaraderie entre élèves. Mais il ne faut pas oublier tout ce qui se fait dans l'ombre pour que cette rencontre ait lieu : l'entretien du bâtiment, des classes, le nettoyage, la préparation des repas, l'accueil de vos parents, la préparation du budget, des dossiers administratifs, l'entretien des jardins. 54 personnes se dévouent pour garantir la qualité de l'éducation au lycée. Elles font partie de notre famille Saint-Joseph et ont aussi un rôle éducatif à jouer car vous pouvez échanger avec eux sans qu'il y ait d'enjeux de notes.

İdari ve hizmetli personeli lisenin eğitim camiasının üyeleri olarak görmüyorsunuz. Günlük yaşamınızın öğretmenlerle geçirdiğiniz zamanlardan ve öğrenciler arasındaki arkadaşlıklardan daha fazla etkileniyor olması son derece doğaldır. Ancak bu buluşmaların sağlanması için arka planda yapılanları, görünmeyen kişileri unutmamak gerekir: binanın, sınıfların bakımı, temizlik, öğle yemeklerinin hazırlanması, velilerinizin karşılanması, bütçenin, idari evrakların hazırlığı, bahçelerin bakımı... Elli dört kişi lisedeki eğitim kalitesinin sağlanmasına yönelik arka planda çaba sarf etmektedir. Kendileri Saint-Joseph ailemizin bir parçasıdır ve not kaygısı olmaksızın diyalog kurabileceğiniz kişiler olarak eğitim yaşamında yer almaktadırlar.

CADRE DE VIE / OKUL ORTAMI

Vous appréciez en grande majorité les locaux où vous vous sentez en sécurité. Vous trouvez passables le confort des classes mais vous vous plaignez du manque de toilettes et de chauffage dans les classes en hiver. Concernant le chauffage, nous avons mis en place un système d'automatisation permettant de mesurer automatiquement la température d'une classe et d'adapter le chauffage par zones.

Çoğunluk olarak okuldaki mekanları beğeniyorsunuz ve kendinizi güvende hissediyorsunuz. Sınıfların konforunu geçer / kabul edilebilir buluyorsunuz ancak tuvaletlerin sayısından ve kışın sınıfların ısınmasındaki yetersizlikten şikayetçisiniz. Isınma ile ilgili olarak; otomatik bir şekilde sınıfların ısınıp ölçmeyi ve bölüm bölüm gereken yerlerde ısı değişimi yapılmasını sağlayan bir otomasyon sistemini yürürlüğe koyduk.

Vous êtes satisfaits à 70% de la cantine même si vous trouvez qu'il y manque de la place. Vous trouvez insuffisants le nombre de bancs dans les cours de récréation surtout ceux d'entre vous qui ceux qui voudraient lire ou réviser. C'est un point que nous étudions.

Yemekhanede yer eksikliği olduğunu düşünmekle birlikte, %70 oranında memnunsunuz. Özellikle okumayı veya ders çalışmayı arzu edenler olmak üzere, teneffüsleri geçirdiğiniz bahçelerdeki bank sayısını yetersiz buluyorsunuz. Bu konu üzerine çalışıyoruz.

Vous trouvez insuffisant le nombre de places dans la cafétéria du Grand Quartier. 40% d'entre vous disent qu'ils n'éteignent pas la lumière en sortant d'une classe si elle est restée allumée. Un réflexe simple à avoir : si je suis le dernier à sortir d'une pièce, j'éteins systématiquement la lumière. Durée de l'action : 2 secondes...

Büyük Avlu'daki kantinin yer sayısını yetersiz buluyorsunuz. Aranızdan %40'ı sınıftan çıkarken açıksa ışığı söndürmediğini söylüyor. Edinilmesi gereken basit bir alışkanlık: "Eğer bir mekandan en son çıkan kişiysem, sistematik olarak ışığı söndürürüm". Bunu yapmak ne kadar sürer? Sadece iki saniye...

A la question : Qui est responsable de ramasser les papiers et ou les gobelets par terre ? Il ressort que vous estimez que c'est d'abord la responsabilité du personnel de service. La responsabilité du personnel de service est l'entretien et le nettoyage de l'école, pas de ramasser les papiers que nous ne jetons pas à la poubelle. Soyons respectueux de leur travail.

"Yerdeki kağıtları veya bardakları toplamaktan kim sorumludur?" sorusuna vermiş olduğunuz cevaplardan, öncelikle hizmetli personelin sorumlu olduğunu düşündüğünüz ortaya çıkıyor. Hizmetli personelin görevi okulun bakımı ve temizliğidir, çöp kutusu yerine yere atılan kağıtların toplanması değildir. Onların görevlerine saygılı olmalıyız.

Vous êtes satisfait à 70% des installations sportives sachant que vous utilisez principalement les préaux (basketball et ping-pong), le terrain de volley, le terrain de football. Vous considérez la médiathèque d'abord comme un lieu où se chauffer en hiver puis un lieu de socialisation avant un espace de travail. Nous continuerons à améliorer la qualité de ces terrains.

Spor alanlarından %70 oranında memnunsunuz ve özellikle de bahçedeki alanları (basketbol sahası ve pinpon alanı), voleybol ve futbol sahalarını kullanıyorsunuz. Medyatek'i öncelikle kışın ısınma, sosyalleşme yeri ve daha sonrasında bir çalışma alanı olarak görüyorsunuz. İlgili mekanların kalitesini iyileştirmeye devam edeceğiz.

RELATIONS / İLİŞKİLER

47% d'entre vous estiment ne pas être assez écoutés par leurs professeurs. Cette remarque pose question et demande clarification : s'agit-il d'une écoute pendant l'heure de cours ou en dehors de la classe ? Sur des difficultés personnelles ou académiques ?

%47'iniz öğretmenleriniz tarafından yeterince dinlenilmediğinizi düşünüyorsunuz. Bu görüş, bir soru ve konuya açıklık getirme gereğini beraberinde getiriyor: Bu yeterince dinlenmeme ders esnasında mı, sınıf dışında mı söz konusu? Kişisel konular mı, akademik konular mı söz konusu?

La qualité relationnelle entre vous est satisfaisante à l'unanimité. Le climat relationnel est suffisamment serein pour favoriser un bon climat de travail dans un esprit d'équipe. 95% d'entre vous estiment satisfaisantes les relations avec la direction. Les relations avec le personnel de service et les gardiens sont satisfaisantes à 96% selon vous. Concernant les parents d'élèves, 84% d'entre vous les considèrent comme ne faisant pas partie de la communauté éducative. Nous vous rappelons que les parents font partie de la grande communauté de Saint-Joseph.

Aranızdaki ilişkilerin kalitesini genel olarak memnuniyet verici buluyorsunuz. İlişkiler açısından mevcut ortam yeterince huzurlu ve ekip çalışmasını destekliyor. Aranızdan %95'i, yönetim ile ilişkilerin memnuniyet verici olduğunu düşünüyor. Hizmetli ve güvenlik personeli ile ilişkileri %96 oranında memnuniyet verici buluyorsunuz. Aranızdan %84'ü, velilerin eğitim camiasının bir parçası olduklarını düşünmüyor. Velilerin, büyük Saint-Joseph camiasına dahil olduğunu sizlere hatırlatmak isteriz.

GOUVERNANCE / İDARE

Il y a un consensus élèves, parents et professeurs sur le rythme de la journée (4 périodes/4 périodes), sur l'organisation des semaines d'activités et des visites des universités. Sur la question des sociétés partenaires, même si personne ne connaît les critères de choix de ses partenaires, les parents-employés-profs en sont satisfaits. Les sociétés partenaires telles que la firme de restauration, la firme okulsepeti pour les livres ou encore la société Boyner pour les uniformes sont sélectionnées suite à un appel d'offres avec une comparaison des prestations

proposées et nous définissons un contrat de service pour une durée d'une année en général. Si le contrat est respecté et que la société partenaire respecte ses engagements (en termes de droit du travail) et partage notre éthique professionnelle, nous continuons. Pour ce qui est des transports scolaires, c'est l'association des parents d'élèves qui est chargée du contrat avec la coopérative Lider Koop.

Günlük ritim (4 ders / 4 ders), etkinlik ve üniversite ziyaret haftaları ile ilgili, öğrenciler, veliler ve öğretmenler aynı fikirdeler. İş ortağı firmaların seçim kriterleri bilinmemekle birlikte, veliler, çalışanlar, öğretmenler kendilerinden memnundur. Yemek firması, kitaplar için okulsepeti veya kıyafetler için Boyner gibi iş ortağı firmalar, ihale kapsamında, sundukları hizmetler kıyaslanarak seçilmektedir ve genelde bir yıllık süre için sözleşme hazırlanmaktadır. İş ortağı firmanın, sözleşmeye uyması, sorumluluklarını yerine getirmesi (İş Hukuku açısından) ve mesleki etik ilkelerimizi paylaşması halinde kendileri ile yapılan çalışma devam ettirilmektedir. Okul servisleri ile ilgili olarak ise, Lider Koop. ile yapılan sözleşmeyi Okul Aile Birliği yürütmektedir.

Figure 2 La cour du Grand quartier le 22/06/2017
Resim 2: Büyük Avlu 22/06/2017

La suite / Çalışmanın Devamı

En fonction de vos réponses, de celles de vos professeurs, des personnels et des parents, le comité de pilotage a établi les axes prioritaires de notre projet en prenant en compte ce que nous savons faire, ce que nous voudrions améliorer et enfin ce que nous souhaiterions inventer. Le point d'orgue de ce travail a eu lieu le 22 juin lorsque tous les professeurs et le personnel du lycée se sont réunis pour proposer des pistes pour le projet.

Araştırma Geliştirme Komitesi, sizlerin, öğretmenlerinizin, çalışanların ve velilerin vermiş olduğu cevaplar doğrultusunda, yapmakta olduğumuz, iyileştirmeyi arzu ettiğimiz ve yeni başlamak üzere olduğumuz hususları göz önünde bulundurarak projemizin öncelikli ana hatlarını oluşturmuştur. Bu çalışmanın büyük bir bölümü ise, lisenin tüm öğretmenlerinin ve çalışanlarının bir araya geldiği ve projeye yönelik çalışma alanları sunduğu 22 Haziran günü gerçekleştirilmiştir.

Le projet d'établissement sera finalisé au mois de juin 2018 et nous le communiquerons publiquement.

Kurum Projesi Haziran 2018'de tamamlanacak ve herkese sunulacaktır.

Paul GEORGES
Directeur
Okul Müdürü

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Directeur Adjoint Turc
Türk Müdür Başyardımcısı

Rencontre entre les élèves des Clubs d'Aide Sociale des lycées lasalliens de Turquie

Mardi 5 décembre, des élèves des Clubs d'Aide Sociale des lycées Saint-Joseph Istanbul, Saint-Michel et Saint-Joseph Izmir se sont rencontrés à l'occasion de la venue au lycée Saint-Joseph Istanbul du frère supérieur Robert Schieler et du frère Aidan. Etaient également présents M. Paul Georges, frère Fadi et frère Habib.

Les élèves ont chacun présenté brièvement (et dans un excellent anglais!) leurs projets, leurs activités, leurs objectifs et leur vision de leur Club d'Aide Sociale. Ils ont ensuite répondu aux questions posées par les frères, qui se sont intéressés notamment à leurs motivations et au regard que leurs camarades portent sur leur engagement solidaire.

Frère Robert a pris la parole pour féliciter les élèves et les remercier, ainsi que les professeurs qui les encadrent et la direction des trois établissements. « Vous êtes une inspiration pour nous ! », a-t-il déclaré aux élèves. Il a

rappelé que, depuis quelques années, les réseaux sociaux et les médias peuvent favoriser les préjugés et la stigmatisation. En s'engageant dans le Club d'Aide Sociale de leur lycée, nos élèves prouvent qu'ils veulent dépasser leurs a priori pour aller à la rencontre des autres et pour les aider ; à travers leurs projets de solidarité, ils luttent contre les différentes formes d'intolérance véhiculées par internet et par les réseaux sociaux.

Selon frère Robert, l'éducation d'un élève ne se vit pas seulement dans une salle de classe avec un professeur – même si assister aux cours est fondamental ; l'éducation passe aussi par des activités de solidarité hors les murs.

Frère Robert confie à nos élèves qu'il est très impressionné par ces activités et par leur engagement. Nos élèves choisissent volontairement d'intégrer le

Club d'Aide Sociale de leur lycée, sachant qu'ils vont devoir s'investir en dehors des heures de cours, qu'ils vont être très sollicités et qu'ils devront se rendre disponibles le week-end par exemple.

Pour conclure, frère Robert encourage vivement les élèves à continuer dans cette voie. Il a insisté sur le fait que nos points communs avec les autres sont plus nombreux que nos différences. En s'engageant au Club d'Aide Sociale, nos élèves font un pas vers les autres pour aller au-delà des différences. Ainsi, chaque élève choisit d'être un pont entre les hommes, chaque élève choisit de ne pas être égoïste.

29 Ekim

Değerli Arkadaşlar, Sevgili Öğrenciler...

Cumhuriyetimizin 94. Yıldönümünü kutlamak amacıyla yapmakta olduğum bu özet konuşmamda sizlere, kısaca Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihsel ve kurumsal köklerinin ne kadar sağlam ve köklü olduğuna dair bir iki hatırlatmada bulunmak istiyorum.

Bunlardan ilki, cumhuriyetimizin 29 Ekim 1923 tarihinde ani olarak bir oldu bittiyle ilan edilmemiş olduğudur. Cumhuriyetin tarihsel köklerine ve referanslarına baktığımızda; Osmanlı döneminde 1876 ve 1908 Meşrutiyet hareketleriyle yönetimin giderek halka indirilmeye çalışıldığına dair ciddi dönüşüm çabalarına tanık oluruz. Halkla güçlü bağı çok sınırlı da olsa bu deneyimlerin, sistemin ilerde cumhuriyete evrilmesinde kıymeti çok büyüktür.

Bağımsızlık Savaşı'mızla, Türk Aydınlanma Hareketi'nin önderi ve cumhuriyetimizin kurucusu olan M. K. Atatürk'ün cumhuriyet yönetimine geçmesinde bu birikimlerin büyük etkisi vardır. Unutmamalıyız ki Atatürk de bir Meşrutiyet aydını ve kahramanıydı.

Bağımsızlık Savaşı öncesi Anadolu'daki örgütlenmeler ve kongreler cumhuriyete varılmasında önemli süreçlerdir.

23 Nisan 1920'de TBMM'nin açılışı ise, gerçekte cumhuriyete geçişten başka bir şey değildir.

Özetle, cumhuriyetin ilanı birden düşünülmüş değil, aksine tarihi olaylar ve tükenmişlikler, cumhuriyeti alternatifsiz tek seçenek olarak dayatmıştır.

M. Kemal Atatürk "cumhuriyete geçeceğiz" dediğinde, monarşi zaten kurumsal olarak da, pratikte de bitmişti. Atatürk, tarihin, aklın, aydınlanmanın gereğini yapmıştır.

İfade etmek istediğim, cumhuriyet sadece bir kişinin tercihi ve ısrarıyla değil, tarihsel- kaçınılmaz olarak varılan bir noktadır. Atatürk, bu tarihsel ve kaçınılmaz olanın somut ifadesidir.

Örneğin, Atatürk'ü sevmiyor diye cumhuriyeti tartışmaya açamazsınız. Cumhuriyet, bir zorunluluktur, tartışma dışıdır, tarihseldir, evrimseldir.

Biliyorsunuz, günümüzde hiç de sempatiyle bakmadığımız, kendilerini 'cumhuriyet' olarak ifade

eden rejimler var çevremizde..

Önemli olan bu cumhuriyetlerin nitelikleridir elbet. Bunların en başında ise cumhuriyetin 'demokratik' ve ' laik' olması gelir.

Sevgili öğrenciler, biliyorsunuz, cumhuriyetimizin kurucusu olan M.Kemal Atatürk ve kadrosu tarafından belirlenip, 'Kurucu Felsefe' olarak da ifade edilen cumhuriyetin nitelikleri vardır. Bu nitelikler arasında belki de en yaşamsal olan ikisi de yine 'cumhuriyetçilik' ve 'laiklik'tir'. Elbette ki bu temel değerler de uygarlığın ve gelişmelerin ışığında yeniden yorumlanıp değerlendirilebilirler. Ancak asla içeriksizleştirilemez ve içleri boşaltılamazlar.

Örneğin, 'Demokratik Cumhuriyet' veya 'Kapsayıcı-özgürleştirici laik devlet' diyebilirsiniz.Ancak, 'Devlet laik olmasın' diyemezsiniz. Dediğiniz an, diğer tüm ilke ve değerlerin hiç ama hiç bir karşılığı kalmaz. Çünkü laiklik kişi hak ve özgürlüklerinin, düşünce özgürlüğünün, inanç- bilim ve sanat özgürlüklerinin hatta birey olabilmenin güvencesi ve gereğidir.

Sözlerime son verirken bu vesileyle cumhuriyet bayramınızı kutlar, başta Atatürk olmak üzere cumhuriyetin kurulmasında emeği geçen tüm atalarımızın manevi hatırası önünde saygıyla eğilir, hepinize saygı ve sevgilerimi sunarım...

Metin ERGİN
Tarih Öğretmeni

10 Kasım

Değerli Arkadaşlar, Sevgili Öğrenciler,

Tarihte hiçbir şey unutulmaz. Tarih, insanlığın belleğidir ve gereken her şeyi mutlaka kaydeder. Özellikle de tarihe mala olması gereken kişiler hiç unutulmazlar. Bunlar ister bilim insanı, siyasetçi, özgürlük savaşçısı olsun; ister bir diktatör, devrimci ya da insanlık suçu işleyen bir figür olsun, tarih bunları hafızasına kaydeder ve tarihselleştirir.

Tarih bunları iki nedenle kaydeder; ya vefa ve minnetle anıp, onların pratiğinden yararlanmak için; ya da nefretle anımsayıp bir daha benzerlerini yaşamamak için..

Bugün, burada anmakta olduğumuz Mustafa Kemal Atatürk de tarihin hafızasına kaydettiği 'tarihsel' bir kişiliktir. Atatürk'ün tarihe mal olmuşluğu tartışmasızdır, ancak ne şekilde anıldığı dünyada olmasa bile ülkemizde bir kısım çevrelerce hala tartışılmaya devam edildiği de bir gerçektir. Bu, milletimiz açısından çok acı veren bir durumdur. Hiçbir millet devletinin kurucusunu, üstelik bağımsızlık savaşının önderini güncel indirgeyip böylesine tartışmazlar. Onlar tarihteki yerlerini hep korurlar. Çünkü aradan yüzyıllar bile geçse toplumu birleştiren birer simge ve ortak değerlerdir.

İş, güncel kalmaya gelince, M.Kemal'in deyişiyle 'ebediyete akıp giden bu alemde değişmeyen ve değişmeyecek olan ne vardır ki? Ulusal önderleri, insanlık için mücadele edenleri, kendisini insanlığa adayları, çağının zamanının koşullarına göre değerlendirmek gerekmez mi? Hangimiz bırakın asırları bir kaç sene dahi güncel kalıp unutulmayız ki?

Sevgili öğrenciler,

M. Kemal Atatürk gibi bir figürün bunca yıl sonra bile neden hala tartışılıyor olduğunu hiç düşündünüz mü? Ben bunu iki nedene dayandırıyorum: İlki, Atatürk'ü sevenler, ona minnet ve vefa duyduklarını düşünenler, onu devlet aygıtı üzerinden devlet ve sistemle tamamen bütünleştirerek-bilerek ya da bilmeyerek- bir 'kült' haline dönüştürdüler ve güncel siyasetin bir argümanı haline getirerek tartışılmasına zemin hazırladılar. Oysa, M.K. Atatürk, ölümünden sonra yanlış yapılan hiçbir şeyden

sorumlu değildir. Resmî ideoloji uzun bir süre sözüm ona 'Atatürkçülük' olduğundan, kim her ne yaptıysa onun adına yaptığını iddia etti. Böyle olunca başarı da ona mal edildi, başarısızlık da.. Yurtsever de Atatürkçüyüz dedi, olmayanı da..

Herkes her yaptığını Atatürk üzerinden meşrulaştırmaya çalıştı. Tabii bu durum karşıtlarının işini de kolaylaştırdı. İkincisi ise, M. Kemal tarihimizde yaklaşık 200 yıldır süren ileri- geri kavgasının da en önemli ve radikal figürüdür ve bu kavga, ne yazık ki hala da devam etmektedir.

Bu yönüyle bakarsak, M. Kemal'e tepkiler, Türkiye'de gericiliğin dışı vurumunun bir tezahürüdür. Bu bir gerçektir.

Sevgili öğrenciler,

Bahsettiğim bu iki sebep de yaşadığımız 2017 yılında şu gerçekleri gözler önüne sermiyor mu?

1) Türk toplumu Atatürk ve Türk aydınlanmasını büyük ölçüde hala içselleştirip tarihselleştiremedi. Kültürel-sosyolojik, hatta politik çatışma bir ölçüde devam ediyor.

2) Türkiye'de Atatürk mirası ve algısı daha uzun bir süre ilericiğin ve aydınlanmacılığın bir sembolü olarak etkisini devam ettireceği benziyor..

3) Kendisini Atatürkçü olarak konumlandıranlardan bir kesim, bir taraftan çağdaşlığı ve uygar değerleri savunduğunu ileri sürerken, diğer taraftan da başarısızlıkları ve ihmallerini Atatürk ve Atatürkçülüğe sığınarak izah etmekten bir süre daha vazgeçmeyeceklerdir.

Sevgili öğrenciler,

Türk toplumu bu durumu ne şekilde normalleştirecek bilemiyoruz. Ancak bildiğimiz bir şey var ki, o da her türlü şartlara rağmen Atatürk, ışığıyla aydınlatmaya devam ediyor.

Atatürk'ün şahsı üzerinden bu ışıkla mücadele edenler ise tarihin karanlıklarına gömülmeye mahkumdurlar.

Sözlerime son verirken, bize yansıttığı uygarlık ışığıyla önümüzü aydınlatmaya hala devam eden Mustafa Kemal Atatürk'ü bir kez daha saygı ve özlemlerle anıyoruz.

Metin ERGİN
Tarih Öğretmeni

Sanat ve Yetenek Haftası

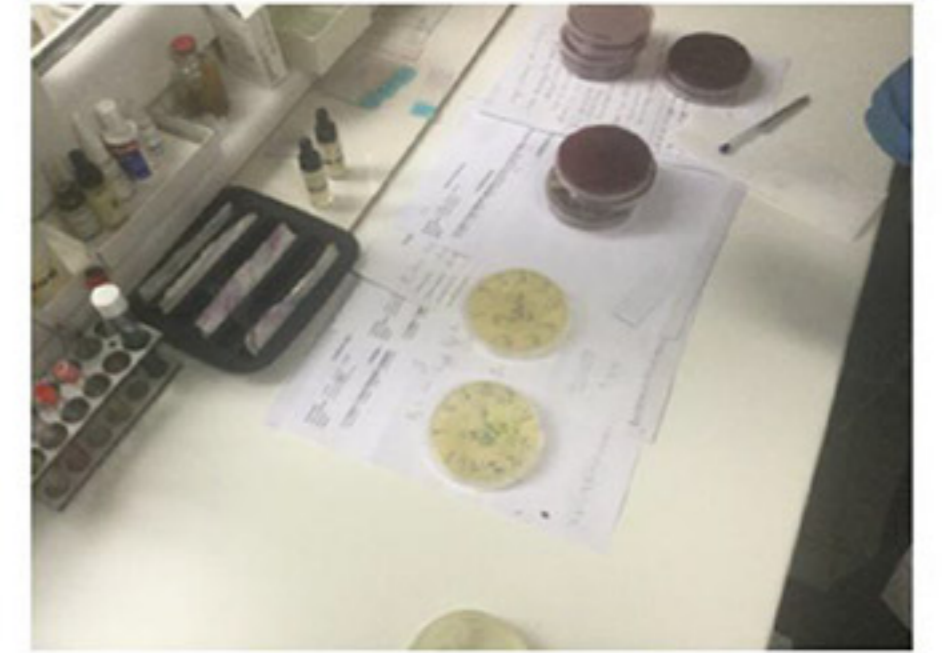
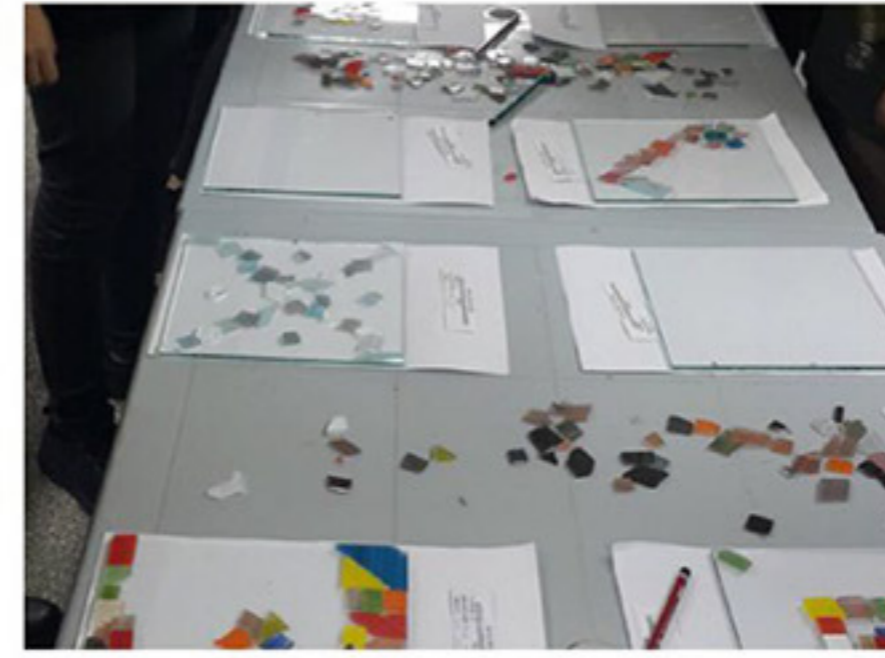
SANAT VE YETENEK HAFTASI
5/9 Haziran 2017

SEMAINE DES ARTISTES ET DES TALENTS
du 5 au 9 juin 2017

KONSER

9 Kasım Perşembe 2017
Saat: 19.00, Tiyatro Salonu

CONCERT

Jeudi 9 novembre 2017
à 19h00, Salle de théâtre

Sibel Köse

Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 66/11 Kadıköy, İstanbul T: 0216 414 52 60 www.sj.k12.trAÇIK AKSAM
HERKESE AÇIK / ÜCRETSİZ

SİBEL KÖSE

Türkiye'nin önde gelen caz vokallerinden, Sibel Köse, Ankara'da doğmuştur. Profesyonel olarak şarkı söylemeye ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nde öğrenciyken başlamış; bu esnada caz ustalarıyla çalışarak deneyim kazanmış, uluslararası seminerlere, yaz okullarına ve festivallere katılmıştır. Zengin, derinlikli yorumları ve doğal doğaçlama yeteneğiyle çok geçmeden hem dikkat çeken hem de gönülleri kazanan Köse, 1992'de Zamosc (Polonya) Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'na katılarak birincilik ödülü kazanmıştır.

Sanatçı uzun yıllardır, Türk ve dünya cazının usta müzisyenleri ile birlikte konserler vermekte, albümlerde yer almakta, caz festivallerine, radyo ve TV programlarına katılmaktadır. Bugüne dek Polonya, Fransa, Hollanda, Yunanistan, Çek Cumhuriyeti, Almanya, Estonya, İspanya, Macaristan, Kuveyt, Bahreyn, Dubai, Rusya, Senegal, Fas, Kazakistan, Kosova ve Güney Afrika'da şarkı söylemiş; bu konserler sırasında duo'dan büyük orkestralara uzanan farklı projelerde solist olarak yer almıştır.

Eğitim alanında da hayli emek vermiş bir isim olan Sibel Köse, on yılı aşkın süredir Polonya Pulawy'de, 1999 yılından beri kendi atölyelerinde ve 2014 yılından bu yana da Bahçeşehir Üniversitesi Caz Sertifika ve Yüksek Lisans programlarında yeni nesil vokallerin yetişmesine katkı sağlamaktadır.

Née à Ankara, Sibel Köse est l'une des principales représentantes du jazz vocal en Turquie. Elle a débuté sa carrière professionnelle alors qu'elle était encore étudiante en architecture à l'Université ODTÜ. Pendant ses études, elle a pu se doter d'une expérience importante en travaillant avec des maîtres de jazz, en suivant des cours d'été et en participant à de nombreux séminaires internationaux et festivals. Son interprétation musicale riche et profonde ainsi que sa capacité d'improvisation lui ont permis de capter l'attention et le cœur du public rapidement. Köse a ainsi gagné le premier prix au Concours International de Chanteur de Jazz à Zamosc (Pologne) en 1992.

Depuis de nombreuses années, Sibel Köse donne des concerts avec les plus grands musiciens du jazz en Turquie et dans le monde entier, elle enregistre pour des albums et participe à des festivals ainsi qu'à des émissions de télévision et de radio. Elle a chanté avec des grands orchestres mais aussi des duos à l'occasion des concerts en Pologne, en France, aux Pays-Bas, en Grèce, à la République tchèque, en Allemagne, en Estonie, en Espagne, en Hongrie, au Koweït, à Bahreïn, à Dubaï, en Russie, au Sénégal, au Maroc, au Kazakhstan, au Kosovo et en Afrique du Sud.

Sibel Köse a également fait une contribution remarquable dans le domaine de l'éducation : elle donne des cours de certificat de jazz et enseigne également dans des programmes de master à Pulawy, en Pologne depuis plus de dix ans, dans son atelier de jazz depuis 1999 et enfin à l'Université Bahçeşehir depuis 2014.

Konser | Concert
**KOPUZ ODA
ORKESTRASI**

14 Aralık Perşembe saat 19.30, Tiyatro salonu
Jeudi 14 décembre à 19h30, Salle de théâtre

AÇIK AKSAM
HERKESE AÇIK / ÜCRETSİZ

Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 66/11 Kadıköy, İstanbul
T: 0216 414 52 60 www.sj.k12.tr

"BALTİK DENİZİ FELSEFE DENEMESİ ETKİNLİĞİ" BRONZ MADALYA

"This most elegant system of sun, planets, and comets could not have arisen without the design and dominion of an intelligent and powerful being."

Isaac Newton

Preamble

First of all, this proposition leads to an ontological crossroad: does this intelligent being (or God as some may see fit) exist or is it non-existent? Since there have been no absolute answers to this issue, the following paragraphs will be dedicated to each individual possibility. Now, without further ado, I present to you my own opinion, to which none is forced to adhere.

Possibility 1: There is no intelligent or powerful being under the domain of whom has arisen the cosmos we know

According to Isaac Newton's thoughts, we are living in the most elegant system of the sun, planets, and comets. Therefore, following this statement, we can derive that everything has been fashioned in the perfect condition in which we will live. This begs the question: "Is everything perfect?", and should Newton's statement be true, it **has to be perfect**. In order to confirm the perfection of our surrounding cosmos, we must be sure that every single, even minor, **detail must conform to this perfection, that they are eternally proper, constant and beautiful, meaning that the slightest exception could invalidate this fragile thesis**. Another convenient question for us: "Can we prove these imperfections?". Well as a matter of fact we have quite a hefty list of cosmic imperfection here so let's name a few: entropy (the constant decrease of the universal energy to the absolute zero and the devolution of order into disorder), colliding orbits which do not resemble perfection in the slightest, the finite life of our **most elegant system of the sun**, comets being random pieces of rock directed even more unpredictable locations by gravity and collision, all this rabble and chaos inside this petty blue marble afloat in space etc....So, as things currently stand, the cosmos is nowhere as perfect as Newton would claim it to be. Given that the cosmos is not perfect at this current moment where we exist, this cosmos could not have been kneaded by an intelligent and powerful being desiring perfection. Henceforth we would have to rule out the possibility that the universe is imperfect(which is the truth), thus **imagining** an unreal perfect cosmos(unlike the true imperfect one we have) where this aforementioned being could exist or not exist; which would disjoint us from all rationality and reality. This is why that we have to suppose that this intelligent and powerful being has to exist **inside this imperfect universe (the current, real cosmos) for our second paragraph**.

Possibility 2: The previously described entity exists and has conceived **this most elegant yet defective system of the sun, planets, and comets**

As a second possibility, there could be a powerful and intelligent being that had shaped this cosmos eons ago. But his design is faulty therefore imperfect, yet still the most elegant thing we know to exist around us. If we were to simply assume that this solar system was the most elegant of them all, it would be a complete

understatement of the volume of the cosmos. Currently, we are able to observe nothing but a chunk of the universe. It is larger than a smidgen, that's a given; however, we haven't acquired the means to perceive and observe the universe in its entirety. As a result, denying any existence of other systems better or more elegant than ours would culminate solely in selfish conceit and erroneous logic. Keeping this in mind, we cannot precise whether our system of the sun is the most elegant of them all, and because of this fact, we cannot know for sure if ours is the result of the dominion or design of this entity. And even if we knew definitively of this entities existence, we cannot precise this claim. Why? Because there are more solar systems at least as graceful and marvelous as our own than Newton would admit; or most probably, those which Newton hadn't seen. And I should remind you that these cosmic wonders are sporadically strewn about as randomly as winning lottery numbers. There is no cluster A in which we can observe all these awe-inspiring sights, no cluster B where all the bad apples are gathered; the universe itself is a collective mosaic of differences of which we haven't even witnessed a half. Is it truly an intelligent design if everything is completely random and indeterminate? If it's anything, it's random, chaotic and breathtaking simultaneously. The universe is completely beautiful the random way it has turned out to be, and should be appreciated for all the wonders it holds for being such an astonishing result of all the possible outcomes up until now. Nobody can be affiliated with all the cosmic events that have happened since the first day of the universe and nor should anybody be accredited for the random occurrences in the cosmos. Even if someone has created anything original, can it even hold a candle to the vastness of the universe and its grandeur?

Sub-argument

Newton also speaks of the dominion of said entity. Dominion is the act of having all subjects pertaining to your domain, your reign subordinated to oneself, starting from small to the biggest phenomena and existences under your control. So a ruler's dominion extends from the individual citizen to cities and then to all of the state. We cannot speak of a dominion if any of the subjects are not subordinated to the ruler, the dominator. Let's start from a smaller subject that should be subordinated to this entity who is rumored to be able to shape the fabric of cosmos. May I ask you what is actually keeping mankind from going haywire and committing crimes? It is the moral compass and guidelines that we have as humans, that's why some members of the society can go astray and commit horrible atrocities. Should it have been the will of the dominion of this entity for some of us to kill and slaughter, would it be intelligent and decent in any manner? This is as far as these entities powers can go, what can an entity who cannot coerce a human defying his dominion accomplish at best? Not much if we are comparing the volume and the mass of humans and planets...In other words, if this entities great power cannot even bind human will, what can it ever do to shape whole solar systems? Could these solar systems exist without this desperately futile entity? I'd digress by reminding that no one, nothing can subordinate things above them to themselves without superiority in some fashion or the other.

Can an elephant command a whale? Do the mountains tremble before feeble gales that blow past them? Are cats cowering before mice? Then how could a being incapable of controlling human will, be able to shape the cosmos, a feat completely untold of amongst men, who are above him? If it can compose anything to its whim, why can't he shape our will to his liking? If he can't even influence us, he can neither shape planets nor the cosmos to his preferences. Either this or whatever trivial power he may possess does not matter in the grand scale of things, the cosmos and his part in the creation amounts to a cobble against the greatness of a mountain.

Conclusion

If this entity doesn't exist, the current cosmos didn't need his intellect, vision or power for its foundation.

If this entity does exist, as long as he can't accomplish a feat as easy as bending human will, it cannot be capable of shaping the cosmos according to his vision.

To conclude, whether such an entity exists or not, the cosmos has defects and is imperfect. Even if such an entity were to exist, his powers and capacity are impotent and nugatory to the extent of not even being able to control human will, an easier task than moving planets or shaping the cosmos for all humans; and due to this, is not deserving of any attention in any way.

Thank you for reading my essay.

Doğa Efe POLAT

"BALTİK DENİZİ FELSEFE DENEMESİ ETKİNLİĞİ" ONUR ÖDÜLÜ

"At the foundation of well-founded belief lies belief that is not founded"
Ludwig Wittgenstein: *On Certainty*

On the Nature of Belief

On this essay I will reflect upon the following questions: What is at the foundation of well-founded beliefs? What is a non-founded belief?

First of all we can acknowledge that we cannot understand the true nature of the universe without interpretation. That is why we need a sort of model to explain phenomena. Physics, for example uses mathematical models to try to explain why and how phenomena occurs. The case is the same even when we try to understand the behavior of humans. We do not have the capacity to sense how people behave. That is why we construct mathematical models to understand how humans make decisions. Sociology, psychology and economy are all different interpretations of data to understand and explain human behavior. However humans, they have an "innate" capacity for some concepts; for example distance.

The whole theory of Cinematic and mechanics are both based on the very basic idea of distance. Understanding Cinematic and mechanics need prior knowledge on physics however the understanding of distance is something that we develop without consciousness. Every human being can understand the nature of distance without needing additional modeling. Distance is a notion which does not need additional reflection to comprehend.

Belief on the other hand is constructed consciously. It is not a natural capacity but an artificial one. They are founded on some principles. Now, what is the difference between well founded belief and belief that is not founded? Well founded belief generally is demonstrated in a logical manner. For example the notion of gravity can be

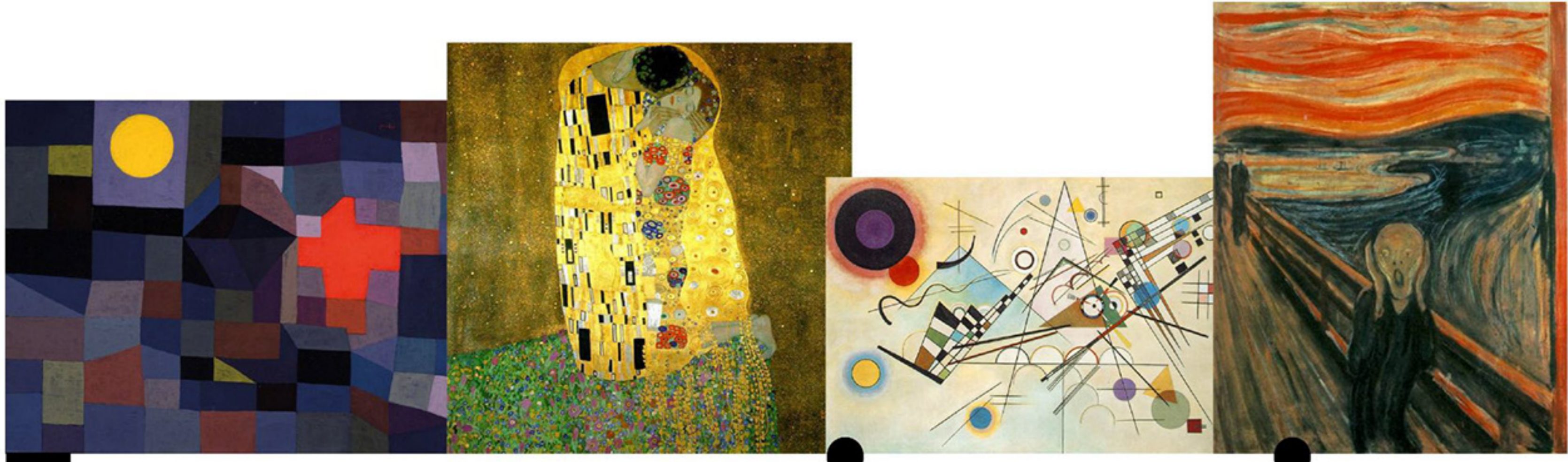
considered as a well-founded belief. It can be explained by using Newton's second law. In fact well founded beliefs are developed over basic mathematical principles and on empirical observations. Thus we can discuss these further questions: What are basic mathematical principles? Are they as well founded beliefs or is mathematics an innate capacity that we possess? The basics of mathematics, are they as well founded?

Well founded mathematical concepts take their roots from basic ideas and notions. At the heart of math, there are axioms. These axioms are taken for granted. For example I will discuss the idea of quantity. To rationalize quantity we must develop numbers. Now for numbers to exist we have to accept that they exist. Therefore numbers are founded however the idea that they represent, the idea of quantity, is it as well founded? No, quantity itself is an innate capacity that humans have. The idea of quantity is something that is natural. We, human beings we all understand what quantity is. It does not require further explanation. This is a natural capacity, thus quantity is not an idea that was founded.

The whole idea of numbers and number systems is derived from the basic concept of quantity. 1 and 2 exist because we say so, but what they define is something that was not founded by us. Their definition is not founded, it already exists. Socrates, in his "Dialogues with Meno's Slave" has showed that even a basic slave that has not received any education can understand what a square represents. Consequently this non founded belief, quantity, is at the heart of all founded mathematical concepts and sciences.

So we can come to the conclusion that well founded beliefs are based upon other beliefs that do not need to be founded because their true nature is already revealed to us. This nature is taken for granted because we already possess the capacity to understand it without interpretation.

Kaan ARIBAL

Empresyonizm mi, Ekspresyonizm mi?

Diğer bir adı izlenimcilik olan empresyonizm, 19. yüzyılın sonunda, Paris'te doğmuştur. Önce resimde, sonra da edebiyatta etkisini göstermiştir. "Sanat için sanat" anlayışını benimseyen bu akım sanatçının dış dünyayı asla olduğu gibi anlatamayacağını, yalnızca kendi algılarıyla, kendi hayalleriyle süslenmiş ve öznel bir şekilde dışa vurabileceğini savunur. Bir anı, sanatçıda uyandırdığı duyguları da katarak anlatma yoludur. Empresyonistler dış dünyanın kendi içlerinde bıraktığı izlenimi dışa vurarak eserlerine duygularını ve hayallerini katarlar ve bu durum bu akımın oldukça özgürlükçü olduğunu gösterir. Kullanılan renkler canlı ve enerjiktir, dolayısıyla eserlerde sıcak bir hava vardır. Sanatçılar kendi iç dünyalarını dile getirdiğinden soyut betimlemelere yer verilmiştir.

Resimde temsilcileri: Auguste Renoir, Cezanne, Van Gogh, Claude Monet, Alfred Sisley, Camille Pissaro, Mary Cassatt, Edgar Degas, Édouard Manet

Edebiyatta temsilcileri: Arthur Rimbaud, Rilke

Türk edebiyatında temsilcileri: Cahit Sıtkı Tarancı, Ahmet Haşim, Cenap Şahabettin

Dışavurumculuk olarak da bilinen ekspresyonizm akımı, 20. yüzyılda, Almanya'da, başta empresyonizm olmak üzere natüralizm ve pozitivizm akımlarına tepki olarak doğmuştur. Bütün sanat alanlarını kapsar. Nesnelere olduğu gibi aktarmak yerine onları yalnızca anlatmak istediklerine bir araç, yani bir sembol olarak kullanır. Empresyonizmin tersine somut öğeleri yalnızca anlatılanı anlatmak amacıyla kullanır, yani eserde yalnızca sanatçının iç dünyasını görebiliriz. Zaten bu akımın amacı, kişinin ruhsal durumlarının ortaya konmasıdır. Zaman zaman duygular mübalağalı ve saptırılmış bir açıdan ele alınır. Fantastik ve korkunç olaylar anlatılır, bunun için de çarpıcı renkler kullanılmıştır.

Resimde temsilcileri: Vincent Van Gogh, James Ensor, Edvard Munch, Gustav Klimt, Wassily Kandinsky

Edebiyatta temsilcileri: Franz Kafka, Thomas Stearns Eliot

Elif KESKİNEL

Korku

Birkaç haftadır uzun uzun baktığım başlık olan korkudan biraz bahsetmek istiyorum sizlere. Bu haftalarda sürekli yazıp üzerini çizip tekrar yazmaya başlıyordum. Etrafıma birkaç kez göz atıp kağıda geri dönüyor ve bir şeyler daha yazıp onları da siliyordum ve yine yazabilmek için aklımda çeşitli sorular beliriyordu. Bu sorular genelde; korku nedir? Neyden ortaya çıkar? Neden korkarız? Tetikleyenimiz nedir? İnsanların korktuğu ortak bir şey var mıdır?

Hayat, belirli düzenlerin samanyolu formatına dökülmüş halidir. Her insanın merkezde tuttuğu belli şeyler vardır. Kısaca her insanın güneşi vardır. Aynı şekilde belirli bir galaksi düzeni de vardır. Kimileri daha büyük gezegenlerin kimileri ise daha küçük gezegenlerin konseptine sahip bir değer sırasında bulunur. Şu anda belki de "Yok benim öyle bir sıram!" diyorsunuz. Lakin pek tabii var. Televizyondaki bir cinayeti duyduğunuzda, en yakınınız ölmüşcesine üzülemezsiniz. İnsan evladı, yapı taşı itibarıyla, benmerkezci olmak zorundadır. Ki bu gayet normaldir. Her üzücü haberle kahrolunamaz, eğer olsaydınız hayat yaşanmayacak hale gelirdi. Öyle ki, bir kaptanın denize olan aşkı, denize çıkamadığında kat ve kat artar. Merkezi deniz olan kaptanın, nihai korkusu da denize açılmamaktır. Diğer bir taraftan kaptanın ana korkusu denizsizlik olmak zorunda değildir ancak şundan emin olunuz ki, onun da bir güneşi vardır.

Korkuyu bulmak için çok da uzaklaşmamıza gerek yok. Her alanda varlığını zaten gözler önüne seren bir kavramdır.

Korku hissedilmeyi talep eder ve hissedilir. En basitinden bir öğrencinin geleceğe dair kaygısından oluşan korkuyu örnek verebilirim veyahut herhangi bir iş adamının borsadaki para artışına karşı sahiplendiği korkuyu da gözler önüne serebilirim.

Ölüm, yoksulluk, kayıp, para, aşk... Bunlar da her kavram gibi korku yaratır.

Peki o zaman korku nedir? Bence insanın teselliyet materyalidir. Var olan bir şeyin, bulunduğu müddetçe yok oluşuna duyulan kaygıdır. Bazen değer verdiğin kişilerin gideceğini düşünmektir, bazen çok paraya sahip olmaktır.

Korku da bence insanın benmerkezciliğinden kaynaklanır. Bu bilmiş tavırla neden yazılarımı yazdığımı sorgularsanız... Gayet basit ve net bir cevabı var: Bu da benim, sizin olduğunuz gibi, insan evladı olmamdan kaynaklanıyor.

İnsan, korku ve diğer her ayrı hissi yaşamak zorunda kalan velhasıl asla açık edemeyen bir varlıktır. Açık ettiğinizde bir anda kibirli, kin tutan, küstah birine dönüşüyorsunuz ki bu da dışarıdaki tepkilerden çekinmemizi neden oluyor.

Bunun ismi ne mi? Korku...

Şimdi sizi korkuyla baş başa bırakarak yoluma devam ediyorum...

Simay KAYA

iki Kalp Arasında

Kendine aynada baktığın zaman görebileceğin başka bir yüz, gökyüzünün altındaki milyonlarca insan arasında takılıp kalınan tek bir beden, hayranlıkla izlenen en ince ve en nazik çizgiler... Bir denize baktığında bütün sonsuzluğu ya da evreni içinde hissetmek ya da yastığa başını koyduğunda, aklın devreden çıktığı sırada kalbin hükmettiği tutkunun emrine girmek; akli başında değil, delice sevmektir aşk.

Öyle bir şeydir ki o, acımasızdır. Hiç kimselere benzemez, tek vücutta iki kişi yaşamak demektir. Ulaşılmazlık, uzaklık

ama aynı zamanda yoluna çıkan engelleri yok sayandır o. Bir yere gittiğinde, geçtiğin yerlerde yaptığın her çocukça hareketin kimse için anlam ifade etmemesi ama sana dünyaları anlatması; o koca dünya içerisinde beraberken dünyadan soyutlanırcasına sevmek... Her şey onun sesiymiş gibi yankılanır kulağında, mesafelere ve birlikte geçirilemeyen her saniyeye inat her gün daha fazla özleyerek yaşatırsın onu içinde. Aldığı her nefes, gülümsediğinde ortaya çıkan gamzesini görmek farz olmuştur onun için. Akıttığı gözyaşı kadar ölmek, her kusuruyla kabullenircesine çok sevmektir...

Umut etmek, büyümektir. Büyürken izlemek, her adımını her gün yeniden sevmektir. İki kalp arasındaki en kısa yoldur o. Hissedilen duyguların, yaşanan

anların en yücesidir o. Büyük sarsıntıların, yıkılan hayatların aynı zamanda mutluluğun da başrolüdür o. Yüzünün her santimini her gün ilk defa görüyormuş gibi ezberlemektir aşk.

Ada SİRKECİOĞLU

Anlık Hayat

Bir gülüşe, bir bakışa, bir çift söze bakar hayat. Anlık yaşamalı onu. Her saniyesine şükretmeyi bilerek, ondan sonuna kadar tad alarak.

Kimi zaman düşeriz, en dibi buluruz belki de. Sanki tüm kapılar kapanmış gelir bize. Anahtarını kaybetmişçesine, şaşırıp kalırız. O an yanımızda kimse olmaz, sadece kendi nefesimizi duyarız, göğsümüzün hızlıca inip kalkışını, belki de alnımızdan düşen iki boncuk teri hissederiz. Böyle zamanlar kimin başına gelmemiştir ki? İnsanız ne yapsak ne etsek de kötü vakitler olur koca hayatımızda.

Koca kelimesi doğru olur mu ki? Kısa bir hayat gibi tasvir eder genelde yaşını almış nenelerimiz, dedelerimiz. Onların öğütlerini duymayan var mıdır aranızda? Kimi zaman onların gençliklerine dönmeyi istediklerine de rastlarız sözlerinde. Biri eski genç ve güzel haline geri dönüp

zamanını daha verimli kullanmak istediğini söylerken, başka bir tontonumuz da eski enerjik halini geri getirmeyi ister. Ama hepsi geriye dönüş olmayacağını bilir, eskiyi yad ettikten sonra ufak bir hüznün kapları içlerini.

Biz de bundan belli bir süre sonra şimdiki zamanlarımızı hatırlayıp güleceğiz, üzüleceğiz, keşke diyeceğiz belki de. Ben keşke lafını sevmem. Anı yaşayıp hayatı bir ucundan yakalamamız gerektiğini düşünürüm. Çünkü göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısa bir sürede yaşanır hayat.

O tek bir an, anlam katar bize. Bazı anlar da vardır ki asla bitmesin, tekrar tekrar başa sarılsın, bir daha yaşansın diye düşündürür insanı. Böyle böyle düşe kalka geçiririz vakitlerimizi işte. Her düşüşten bir şey öğrenmek herkesin

harcı değil, hele ki bi hatayı bir daha yapmamak. Zor işler bunlar. Hayatın da zorluğu buradan gelse gerek.

Bir bakış bazen ısıtır içini insanın, o bakışta içi dışarı çıkacak gibi olur, belki hafiften başı döner, sersemeler ve belki de hayat kısa bir süreliğine durur o anlarda onun için. Sözlerle anlatamaz, yaşamak gerek o anları işte. Hatta o anlara sınıksız tutunmak ve asla bırakmamak gerekli. Ya bir gülüş? Bir çift söze bedel olur mu hiç? Olur, olur! Hatta kimi zaman

da oldurmak lazım.

Hayat kısa, mutlu olmanın yollarını bulmalı ve hayatı nasıl yaşamak istiyorsak o şekilde, ne hissetmek istiyorsak korkmadan hissederek, ne söylemek istiyorsak cesurca söyleyerek yaşamalıyız.

Hayat, o minik anlarda yaşanır aslında. O anlara sahip çıkan da kazanır bu hayatta.

Fatma Pınar ÜNER

"Belli bir şey yapmadığı halde kendini suçlu hisseden biri, ahlâkî açıdan, gerçekten yaptığı bir şey yüzünden suçlu olan ama kendisini hiç suçlu hissetmeyen birisinden daha az hatalı değildir."

Hannah Arendt, *Kötülüğün Sıradanlığı*, çev. Özge Çelik, İstanbul, 3. Baskı, 2014, s. 302

Meşru Olmayan Eylemsizlik ve Meşrulaştırılmış Suç

Hannah Arendt, totaliter baskı rejimlerinin ve bu rejimlerin suçlarının herkesçe seyredildiği 20. yüzyılın en önemli toplumsal filozoflarından biri olarak merceğini bu rejimlerin doğasına ve bu rejimlerin devamını sağlayan, baskı mekanizmasına ses edemeyen, otoriteye biat eden, eylemsiz, tepkisiz ve "bir şey yapmama" suçunu işleyen kitlelerin toplumsal psikolojisine yöneltmiştir. En nihayetinde, araştırdığı siyasi kurumlar varlıklarının devamı için hayır diyemeyen sürülere bel bağlamıştır. Kimse bireyin değersizleştirildiği ve gözle görülmez, elle tutulmaz bir takım değerler uğruna tek tipleştirildiği bir sistemin parçası olmak istemez. Fakat bu memnuniyetsizlik yine de kitleleri harekete geçirmez. Gönülsüzce boyun eğenler, dahil olmak istemedikleri bir mekanizmanın çarkları olmaktan ve eyleme geçmek mümkün olsa bile geçmemekten pişmanlık duyarlar.

Yanlış olduğunu bile bile harekete geçmeyen biri ile suçluluğunu bilerek suçu işlemeye devam eden, suçluluk psikolojisine girmeyen birinin mukayesesini bu noktada yapılabilir. Bir şeyin hatalı olduğuna hükmetmek ve bu şeyden dolayı hatalı hissetmek tamamen meşrulaştıramamakla ilgilidir. Eylem, kişinin kendi moral kodu icabında, her ne kadar o eylem sosyal normlarca suç diye nitelendirilse de, eylemin öznesi tarafından meşrulaştırılabilirse, o eyleme hatalı damgası yapıştırılması abes olur. Neticede, meşruiyet yalnızca yapılan eylemin değil, yapılmayan eylemin doğasında da belirleyici olur, yani yapmamayı tercih ettiğimiz her şeyi ahlaki bir temele dayandırma yükümlülüğündeyizdir.

Varoluşçu felsefenin edebiyattaki büyük isimlerden olan ve suçlunun dilemmalarını çok vurgulayan Rus yazar Fyodor M. Dostoyevski'nin ünlü romanı *Suç ve Ceza*'da işlenen suç ana karakter Raskolnikov'un başta kendince meşru bir zeminden yola çıkarak işlediği bir suçtur. Suçun işlenişinden sonraki süreçte ise, gerek Raskolnikov'un sağlıksızlaşan zihinsel melekeleri, gerekse temelli bir değişime uğrayan moral kodu sebebiyle suç yavaşça meşru olmayan, Raskolnikov'un kendini hatalı hissettiği bir eyleme dönüşmüştür.

Lakin bu durum Raskolnikov'a asla "keşke cinayeti işlemeseydim" dedirtmemiştir. Çünkü o yaşadığı toplumdaki adaletsizliğe isyan niteliğindeki bu eylemi yapmasaydı da kendini suçlu hissedeceğinin bilincindedir, dolayısıyla etik bir sarmala düşmüştür; onun vaziyetinde eylemsizlik ne denli büyük bir suçsa, meşruiyet yoksunu eylem de o derece sıkıntılıdır. Onu psikolojik çöküntüye iten bu çelişkidir. Eğer toplumca suç addedilen bir iş yapıp da meşruiyeti hakkında şüpheye düşmeseydi, çok büyük bir ihtimalle psikolojik gerilim romanlarının ilklerinden biri olacak kitabı şaheser yapan zihinsel savsaklamaya hiç düşmeyecekti.

O halde Arendt'in bahsini ettiği suçluluk, ya da en azından suçlu hissetme veya görülme hallerini üçe ayırabiliriz; Öncelikli olarak kişice meşrulaştırılmamış

eylemsizliğin suçluluğu ikinci olarak eyleme geçirilen fakat özne tarafından desteklenmeyen, temelsiz ve ahlaki boyutta suçlu dahil herkes tarafından "kötü" olarak görülen suç, son olarak da, norm dışı olan fakat işleyen kişinin kendini suçlu hissetmek zorunda kalmadığı, suçluca meşrulaştırılmış eylem. Bu üçü arasındaki karşılaştırma Albert Camus'nün absürdist felsefesini, toplumsal görüşlerini ve müdafisi olduğu siyasi davaları harmanladığı "L'Homme Révolté" eserinde mevcut. Kitabın başında Camus, iki tip cinayetin ayrımını vurgular: Bir tanesi, suçun suçlu nezdinde meşru olmadığı "tutku cinayetleri", öbürü de suçlunun isteyerek, sistematik bir şekilde ve spesifik bir gayeye hizmet etmek adına işlediği cinayetler. Yazar çağımızın meşrulaştırılmış cinayetler çağı olduğunu söyler ve kitabın devamında 'isyan ediyorum, o halde varız' diyerek eylemsizliğe saldırır; insanların, 'uyumsuz' diye nitelendirdiği dünyada tutunabilmeleri için isyan etmesi gerektiğini söyler.

Elbette toplumsal sapma sayılabilecek bazı hareketleri yapmak ahlaki dayanaklar bulduğumuz sürece yanlış bir şey değildir, demek tehlikelidir, zira bu bulduğumuz dayanaklar evrensel bir ahlak anlayışına göre değil, sübjektif moral kodlara, hatta kimi zaman sadece pragmatik anlayışlara göre meşru olacaktır. Her ne kadar eylemsizliği suç olarak tanımladıysak da, bu sebepten ötürü suçlunun gönlü rahat bir şekilde işlediği suç eylemsizlikten daha iyidir gibi bir yargıya varamayız. Kesin olarak söyleyebileceğimiz şey, herhangi bir şey yapmamasına rağmen suçsuzum diyemeyen kişi 'eylemsizliği' yüzünden, yani yapması gerektiğini hissettiği şeyi yapmadığı için suçludur. O zaman diyebiliriz ki eylemsizlikten suçluluk çeken kişinin hoşnutsuz durumu sebepsiz değildir. Çünkü durup dururken suçlu hissetmesi için bir sebep yoktur, suçluluğun sebebi yapabileceklerini yapmamaktır, bir haksızlık karşısında pasif kalmaktır, Camus'nün tavsiye ettiği serzenişi gerçekleştirilememektir.

Arendt'in sosyolojik araştırmalarında gördüğü hem Bolşevik hem de Nazi'lerin istibdat düzenlerinde gönülsüzce boyun eğenlerin içinde bulunduğu 'belli bir şey yapmadığı halde suçlu hisseden' kalabalıkların yapması gereken o 'belli şey' eyleme geçmektir. Kendilerine yaşam alanı bırakmayan ve kişilerin kolektif için var olduğu, kolektif çıkarın da gayrimeşru temsilcisinin totaliter devlet olduğu bu sistemde eylemsizlik, hayır deme kudretini göstermeme, en az sistemin suçlarının faili olmak kadar büyük bir suç. Bahsettiğimiz üç suçluluk tipinin telafisi en mümkün olanı da eylemsizliktir. Çünkü işlenmiş somut bir suç tersine çevrilemez, ancak eylemsizlik statik bir suç olduğundan eyleme geçildiği an suçluluk hali son bulur. Bundan dolayı, eğer ki elle tutulur, gözle görülür bir suç işlememişken suçluluğa kapılmışsak, artık bu suçluluğun tek kaynağının yapılması gerekeni yapmamak olduğunu tespit ettiğimize göre, hatalı hissetmemize son verecek olan eylemi gerçekleştirme vaktidir.

Développement ?

L'humanité évolue et réclame de se développer à grands pas. Mais qu'est-ce que cela signifie réellement ?

L'ère post-moderne, avec la machine post-humaine, continue à augmenter l'amplitude de son pas. Il est indéniable qu'après la révolution industrielle, la vie

quotidienne a été rendue plus facile ; l'explosion démographique de la population d'aujourd'hui est l'un de ces résultats. Cette révolution du mode de vie nous a forcés à vivre plus vite, avec le défi d'être toujours plus performant. Mais si nous n'avons pas le recul nécessaire pour regarder la voie que nous suivons, aurons-nous une idée juste et précise de notre destination ?

Revenons sur les bouleversements de ces dernières années comme le Brexit ou encore le référendum pour l'indépendance de la Catalogne. Dans ce dernier cas, c'est le désordre et la violence qui ont triomphé. Or, le recours à la force n'est-il pas l'un des derniers moyens auxquels on doit recourir pour rétablir une forme d'autorité ? Et comment cela pourrait s'arranger si les autorités utilisent encore à la violence, malgré les nombreux exemples dans le passé qui sous-entend son inefficacité à long terme ?

Les armes nucléaires ont été employé pour la première fois vers la fin de la seconde guerre mondiale. On suggérait qu'ils éviteront l'hécatombe de plusieurs personnes et dès lors, elles ont été rendues acceptables. Malheureusement, on s'y trompe bien. Cela est le résultat d'une éthique pragmatique. On agit selon les nombres et les calculs, comme si le futur a une nature calculable. N'oublions pas qu'il s'agit de l'avenir, de ce qui est "à venir". Bref, en dépit des traumatismes, tel l'affaire de Fukushima ou celle de Nagasaki, nous tenons encore ce comportement agressif, que je nommerais aussi "conservatif" car on ne change finalement pas de stratégie. De guerre en guerre et jusqu'à la guerre froide, nous avons pu survivre à tous ces drames. De nos jours, la tension entre la Corée du Nord et les Etats-Unis effraye les unions supranationales. Finalement, on ne fait que peindre le même tableau en changeant seulement la couleur de nos pinceaux.

Nous sommes aujourd'hui témoins de plusieurs guerres civiles qui s'apparentent à des guerres proxy. Puis, quand la crise frappe à la porte, on réagit. La montée de l'intolérance ne révèle-t-elle pas une forme d'hypocrisie ?

Nous sommes toujours contre la xénophobie et la bigoterie qui ont fédéré les groupes violents. Pourquoi laisser faire

et pourquoi se laisser influencer par cette façon d'agir ? Si nous combattons le feu avec le feu, ces nouvelles flammes ne ravivent-elles pas ce feu ? Quand bien même nous croyons avoir résolu les problèmes, ceux-ci ne refont-ils pas surface ?

Nous agissons en écoutant nos désirs personnels, sans penser aux conséquences que cela peut entraîner. Nous estimons adopter des solutions qui nous paraissent les plus efficaces. Mais?celles-ci, au lieu d'être conçues à l'échelle mondiale, elles ne sont apparemment que bénéfiques à certains. Cela contredit déjà les bases sur lesquels le pragmatisme se fonde. Quant aux minorités, y compris les groupes moins nombreux, celles-ci font face aussi à la discrimination de la démocratie. Cet égoïsme, ce comportement inintéressé et opportuniste, creuse le fossé des inégalités dans notre monde de plus en plus globalisé et polarisé. Au lieu d'attendre les conséquences immédiates, ne devrions-nous pas allonger la portée de notre regard pour voir à plus long terme ?

Mettons un instant de côté tous les conflits politiques, sociaux, religieux et culturels pour réfléchir au monde, à la nature qui est notre ressource essentielle et qui nous est indispensable. Je suis persuadée que les problèmes politiques, en général, attirent plus d'attention que les problèmes environnementaux. Or, le jour du « dépassement », le jour où la terre cessera de nous nourrir, c'est-à-dire la date où l'humanité aura consommé l'ensemble des ressources que la planète est capable de renouveler en un an, comment ferons-nous pour continuer à survivre ? La terre n'a jamais été autant maltraitée

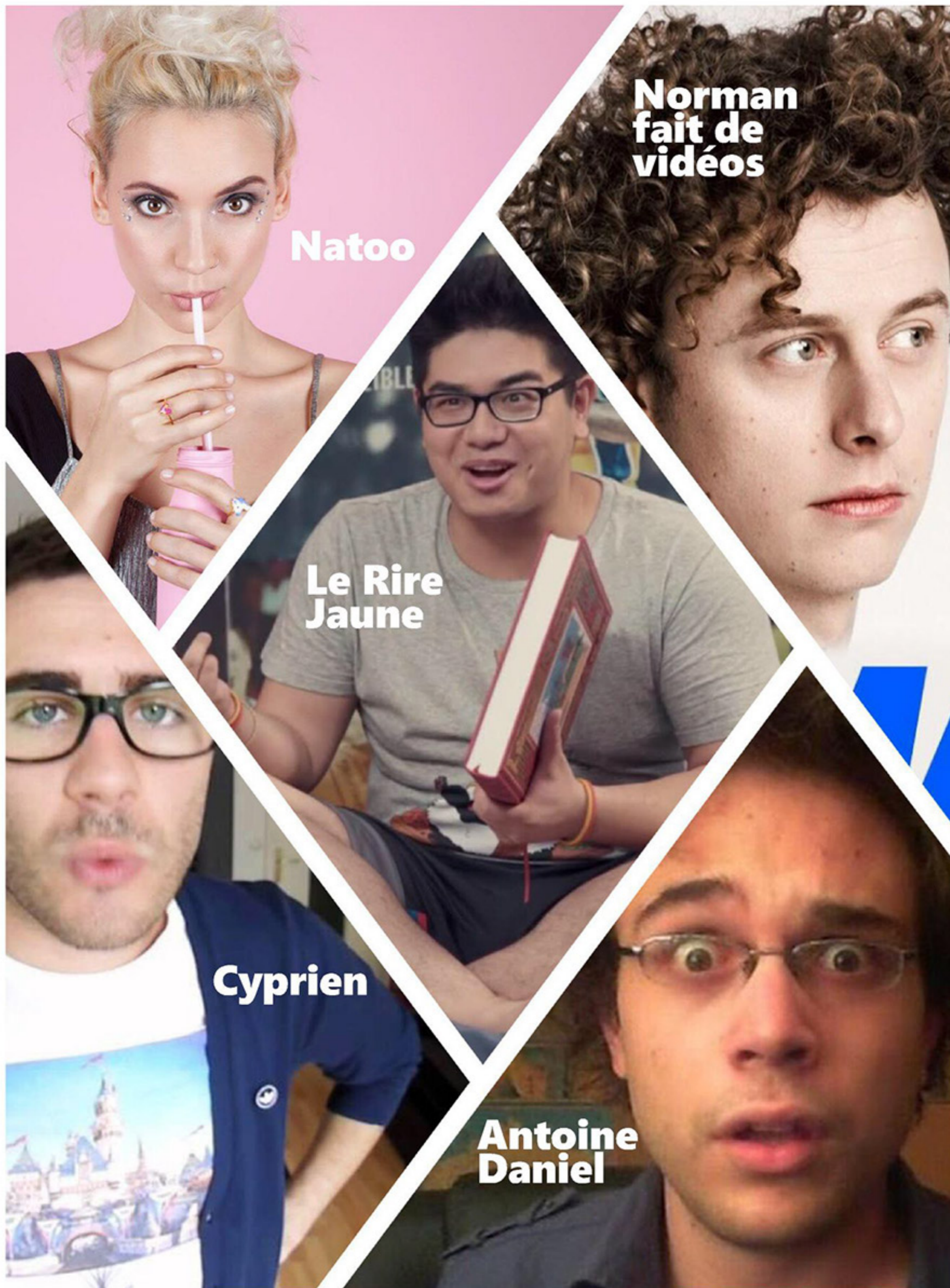
qu'aujourd'hui. En 1985 la date de dépassement a été indiquée le 19 décembre, tandis que cette année, c'est le 2 août. Greenpeace a annoncé l'été dernier que nous aurions besoin de 1,7 mondes l'année prochaine, au vu de la consommation effrénée et du comportement peu conscient de l'homme.

Certains protestent contre de telles données qui révèlent un avenir sombre et inquiétant mais pourtant véridique. En refusant de se mettre d'accord, la mise en place des objectifs servant les intérêts des particuliers sont toujours favorisés. Néanmoins, le soleil ne tourne pas autour du monde, nous l'avons découvert il y a bien longtemps. Ne faut-il pas s'adapter au monde au lieu de la rendre conforme à nos désirs ? La consommation nous sera suffisante jusqu'à ce que nous nous consommions nous mêmes ?

Pour conclure, il faudrait creuser jusqu'à la racine des problèmes, puisque les dynamiques des problèmes nous permettront de mieux connaître leur nature. C'est en accord avec la nature et ses nécessités qu'on pourrait vivre de manière libre. Ainsi, nous pourrions éviter les erreurs commises par le passé. C'est pourquoi je citerais encore une fois la citation suivante de Socrate "une vie sans examen ne vaut pas être vécue."

Ecegül AYTAÇ

Les YouTubeurs

Youtube devenu l'un des meilleurs moyens pour améliorer sa langue étrangère ?

Voici ce qu'avance la grande clientèle de la chaîne « rouge ». Pour eux, c'est une nouvelle façon de pratiquer ou d'améliorer sa langue seconde. Cette nouvelle tendance est perçue comme un outil accessible à tous et qui par sa popularité, une façon plus ludique pour améliorer certaines compétences dans l'apprentissage d'une nouvelle langue. La compréhension par l'écoute et la production par la création de vidéos permet à l'apprenant d'écouter et de parler aussi souvent que possible. Jusqu'à ce jour, de nombreuses études ont prouvé le fait qu'un contact constant à une langue étrangère permettait de progresser plus rapidement. De plus, différents supports sont venus en appui aux livres pédagogiques, et pour n'en citer que quelques-uns : les enregistrements audio, les films, les séries TV et les chansons francophones, ceux-ci ont très souvent permis aux enseignants de peaufiner leurs travaux.

Youtube est une plateforme directement connectée à internet

et elle nous propose de courtes vidéos de « Youtubeurs » très intéressantes. Nos smartphones, tablettes et voir même nos téléviseurs se transforment en un clic, en des outils d'apprentissage dont les nouvelles vedettes sont de jeunes gens pleins d'imaginations et d'humours. Une aubaine pour tous ceux qui étudient le français ! Plus d'importance de lieu, même dans le métro, nous sommes au contact de la langue.

Il existe un nombre important de chaînes Youtube francophones qui permettent de trouver des vidéos correspondant à tout public.

Yıldırım BEYAZIT
Professeur de français

Edebiyatımızda Alegorik Mekan

Türk Edebiyatında çoğunlukla değer yargısı sembolize edilir. Bu edim ekseriye bir tip üzerine yüklense de nadiren mekanla bağdaştırıldığı da olur. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun "Kiralık Konak" ve Halide Edip Adivar'ın "Sinekli Bakkal" romanları azınlığa bu yönüyle dahil olur.

Gençliğinde Fecr-i Ati topluluğuna katılmış ve "sanat için sanat" ilkesini benimsemiş olan Yakup Kadri, Balkan Savaşı ve Birinci Dünya Savaşı'nın ardından sanatın toplum için olması gerektiğine inanmış ve Türk toplumunun sorunlarına tarihsel açıdan bakmaya çalışmıştır. Bundan dolayı romanlarının bir ikisi dışında diğerleri belli tarihsel dönemlerin romanlarıdır. Kiralık Konak'ta (1922), Birinci Dünya Savaşı'na doğru gittiğimiz ve savaşa girdiğimiz yıllar ele alınır.

II.Meşrutiyet döneminde geçen ilk romanı Kiralık Konak, Tanzimat sonrası ortaya çıkan değer karmaşasını, kuşaklar arasındaki kopukluğu, genel olarak Batılılaşmanın yol açtığı yozlaşmayı gösterir. Yakup Kadri romanını, Redingot devrine mensup ancak bir İstanbulun beyefendisi olan Naim Efendi ve onun ailesi etrafında işler. *Naim Efendi eski bir Osmanlı, damadı Servet Bey alafranga bir züppe, torunu Seniha ise "asır sonu"denilen bir kadının örneğidir.*¹ Ailenin dışında Seniha'nın Faik Bey ve Hakkı Celis ile olan ilişkileri de romanda ön plandadır.

Seniha karakteri bize Avrupalı bir kıza benzemeye çalışan taklitçi, kişiliksiz, tek yönlü bir genç olarak gösterilir ancak yazar Seniha'yı şaşkıncı, çok yönlü, ilginç bir karakter olarak tanıtmak ister. Bu noktada karşılaşılan güçlük başkalarına benzemeyen ve çok yönlü bir "birey" olan Seniha ile bir örneğe benzemeye çalışan ve bir "tip" olan Seniha'yı bağdaştırmak olur.

Faik Bey fazlasıyla Garp havası solumuş, alafranga, seçkin ve zengin dul kadınlara kumara olduğu kadar tutkulu, yirmi yaşlarında bir delikanlıdır. Küçüklüğünü bildiği Seniha'nın hakimiyet gücüne dayanamaz ve alışkanlığa dönüşecek bir tutkuyla kıza aşık olur.

Behçet Necatigil, Azra Erhat, Yakup Kadri, Halide Edip, Orhan Kemal, Yaşar Kemal, Haldun Taner...

Naim Efendi'nin damadı, Seniha'nın babası Servet Bey yazarın redingot tasvirine birebir uyan kişidir, *"Sonra redingot devri geldi ve redingotu içinden yarı uşak, yarı kapıkulu, riyakâr, adi bir nesil türedi. Bu neslin en yüksek, en kibar simalarında bile bir saray hademesi hali vardı. Çoğu, İkinci Abdülhamit Han devri ricalinden olan bu adamların her biri bir hile ile efendilerinin arabasına binmiş seyisleri andırıyordular. Bunların elinde İstanbul'da konak hayatı birdenbire köşk hayatına intikal ediverdi..."*²

Yazarın, Batılılaşmanın siyasi ve toplumsal sorunlarını Servet Bey ve Naim Efendi'nin konuşmalarıyla bize aktardığı romanda, Servet Bey'in Cihangir'deki konaktan Beyoğlu'nda bir apartmana taşınmak istemesi ikinci bir merkez mekan doğmasına zemin hazırlar.

Naim Efendi'ye terbiyeli, dürüst, iyi kalpli ve sevgi bekleyen bir İstanbulun beyefendisi imajı çizilmiştir ancak bu yaşlı adam, damadı ve torunları tarafından itip kakılır ve yalnız bırakılır. Hayatında en çok sevdiği ve toz konduramadığı torunu Seniha'nın namusunu korumak adına kendi gururundan fedakarlık eder, bunun sonucunda en büyük hakaretleri Seniha'dan işitir. Batılılaşmış ve eski değerlerden uzaklaşmış bu ailenin yaşam ve düşünüş tarzlarına anlam veremeyen Naim Efendi, konakta ölümü özlemlerle bekleyecek kadar yalnızlığa itilir.

1 (Türk Romanına Eleştirel Bir Bakış, Berna Moran, İletişim Yayınları, 1983, s.180)

2 (Kiralık Konak, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, İletişim Yayınları, 56.Baskı 2017, s.11)

Romanın ikinci yarısında yazarın üzerine eğildiği kişi olan Hakkı Celis kişiliği ve dünya görüşü değişen, yeni bir Türkiye'nin ve milli hareketin habercisi olan şairimizdir. Seniha'ya olan aşkı adına ölmeyi düşünen toy bir delikanlıyken savaşa katılacağı belli olduğunda hayat ülküsünün vatanı adına can vermek olduğuna kanaat getirir. Yazar, Hakkı Celis'in değişimini bir ihtiyaç olarak görür, romandaki kişileri yargılaması için güvenilir bir kişiye gereksinimi vardır. Hakkı Celis'in şiir hakkında söyledikleri, Karaosmanoğlu'nun kendi sanat anlayışında gözlemlediğimiz gelişmenin öyküsüdür.

Gelelim Sinekli Bakkal'a. Halide Edip Adivar'ın 1935'te *The Clown and The Daughter* (Soytarı ve Kızı) adlı romanı 1936'da Türkçe'ye Sinekli Bakkal olarak çevrilir. Adivar, olgunluk dönemi eserlerinden olan romanda toplumsal sorunlara yönelir, zamanın çatışmalarla dolu akışını merkezi bir mekan içinde, Sinekli Bakkal Sokak'ta, simgelerin diliyle ortaya koyar. Birbirine zıt birkaç fikir üzerinde durularak okuyucuya düşünme alanı sağlanır; bu dolaylar Doğu-Batı sorunu, din algısı ve toplumda kadının yeridir. Olaylar 1908 ihtilali ve onun öncesinde gelişir bu özelliğiyle Milli Mücadele romanı olduğunu söyleyebiliriz.

Yazar simgelerle olay, mekan, zaman, kişi bağlantısını çok başarılı sunmuştur; asıl konuyu anlamak adına Rabia, İmam, Vehbi Dede, Peregrini karakterleri incelenmelidir.

Ana kişimiz olan Rabia, orta oyuncusu Tefik ve İmam kızı Emine'nin kızıdır. Sinekli Bakkal'da doğar, büyür ve evlenince de başka yere taşınmayı kabul etmez. Tüm değerlerin birbirine karıştığı ve asimile olmamanın mümkün olmadığı İstanbul'da Rabia'nın kendi olmasını sağlayan yer Sinekli Bakkal'dır. Yazarın bu noktada amacı Rabia'nın kendi özünde kalabilmesinin sade Sinekli Bakkal'da kalmasıyla mümkün olacağını anlatmaktır. Bu Sinekli Bakkal'da sadece o özde insanların yaşadığı anlamına gelmez ancak Rabia o mekana kişiliğiyle bağlanmıştır. Küçüklüğünden itibaren İmam dedesi İlhami Bey tarafından Kur'an okumasını öğrenen Rabia, 11 yaşında en küçük kız hafız olur. Alaturka müziğe olan yeteneği sayesinde konakların kapıları önüne açılır ve ilk arkadaşı olacak Sabiha Hanım ile tanışır.

İmam İlhami Bey Efendi, akıcılığı yüksek ikna kabiliyetiyle çevresindeki herkesin gönlüne cehennem korkusu sarar, en büyük tesirinde kalmış kişi mektebe göndermediği, kendi eğittiği Rabia'dır. Dedesinden ayrıldığı vakit dahi içindeki kader korkusu ve muhafazakarlık hiç geçmez. Dini kendini güçlü kılmak ve başkalarını mütemadiyen ezmek için kullanır. Damadı Tefik'in sürgüne gönderilmesine vesile olur ve kızını da kaybedince büyükçe bir evde ölümü bekler, ona göre kendi dışındaki herkes cehenneme gidecektir.

Vehbi Dede, Rabia'nın rol model aldığı Arapça ve Farsça hocasıdır, küçüklüğünden beri okuduğu Kur'an'ın anlamını Vehbi Dede'den öğrendiği gibi bu ermiş, dedesinden öğrendiği yanlışların da farkına varmasına yardımcı olur.

Sade Rabia'nın değil, Halide Edip'in de kitapta ahlak öğreticisi gördüğü kişidir. Vehbi Dede'nin kişiliğini Peregrini'yle yaptığı şu konuşmayla anlayabiliriz;

Peregrini hala heyecanla bağıırıyordu:

— Ya kinler, nefretler, boğuşmalar, didişmeler, vahşetler... Onları bir fenalık Allahın eseri olarak kabul

etmek lazım değil mi?

— Hayır...Hepsi aynı nurun gölgeleri, hepsi aynı ilahi ressamın kullandığı başka başka boyalar (...) Ben, sadece hepimizi içine alan muazzam bir vahdetin parçası olduğuna iman ettim. Bundan ötesini perdenin bu tarafında kimse idrak edemez.³

Aynı zamanda Halide Edip'in birinci bölüm başına koyduğu alıntı da Vehbi Dede'nin sözlerini özetler niteliktedir; *"Kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayal, yani aynalara vuran akisler veyahut gölgeler."⁴*

Peregrini, İtalyan ve eski bir papazdır ancak ruh, akıl, gönül ayırımında kendine eziyet çektiğini anladığında dininden aforoz edilir ve Rabia'yla evliliğinden önce 15 yıl kadar İstanbul'da yaşar, konaklara piyano hocası olarak gider. Rabia'dan yaşça büyüktür ve dinen ayrı olmaları Rabia'yı çok zorluğa sokar. En sonunda bu Frenk gayrimüslim, kendisiyle evlenmek adına müslüman olur ve Osman adını alır.

Bu iki roman da işlendikleri merkez mekanın adını almışlardır ancak değinmek istediğim konu ele alınma dolayında hissedilen farktır. Naim Efendi ve içinde yalnız yaşadığı "Kiralık Konak" yitip giden bir dönemin simgesidir, Servet Bey'in kavuştuğu modern apartman ise batılılaşmanın. Hakkı Celis'in kendisi gibi yurtseverlerle ülküsüne, mutluluğuna içinde kavuştuğu kışla, Türkçülüğün sembolü halindedir.

Sinekli Bakkal Sokak ise bu birbirinden farklı kimliksel değerlerin iç içe geçtiği mekandır. Rabia, sokağı benliğinin özüne sadık kalmak amacıyla benimser, bu mekan alaturka ve alafrangalılığının dengelenmesi, makamını kaybetmemesi için bir değişkendir.

Kiralık Konak'ta, yozlaşmış "Osmanlıcılık", içtimai nizamı bozan "Baticılık" ve geleceğin "Türkçülüğü" **üç yardımcı mekan** olarak görülür ve roman bu değerlerin doğurduğu neticeler eşliğinde işlenir.

Sinekli Bakkal'da ise **bir merkez mekanda** "Sinekli Bakkal Sokak" birden çok değer, bir çatışma ortamında işlenir.

Velhasıl Kiralık Konak'ta böyle bir çatışma ortamı, mekanlar ayrılığını doğururken Sinekli Bakkal bu değerlerle var olur. Biz de yeni mekanlara, sanırım eski mekanların ruhunu anlayarak yönelebiliriz.

Perin ÇELİK

3 Sinekli Bakkal, 1942 baskısı, s.44-45.

4 Molla Camii'nin bir sözünün Türkçeye çevirisidir: "Evrende ne varsa hepsi kuruntu ve hayal, yani aynalara vuran yansımalar ve gölgeler."

İstanbul'da Bir Dönemi Anlatan Eşsiz Mimar: Alexandre Vallaury

Alexandre Vallaury'yi içinizde tanıyanınız var mı? Hani şu en güzel eserlerini İstanbul semalarına katarak bu dillere destan şehri bir nebze olsun Batı'nın rengine boyamış Levanten asıllı mimar. Tanımaz mısınız onu yoksa? Hayır mı? Merak etmeyin, bana da bir süre önce bu soruyu sorsalardı herhalde sizinle aynı cevabı verirdim. Ancak onunla nasıl tanıştığımı ve kafamdaki belirsiz taşları nasıl yerine oturttuğunu sizlerle de paylaşmak istiyorum. Onun ismini ilk olarak Emre Caner'in Kaplumbağa Terbiyecisi adlı romanında görmüştüm. Kitapta serüvenine, Osman Hamdi Bey ile İstanbul'daki bir resim sergisinde tanışarak başlamıştı. Alexandre Vallaury'nin çizimlerinden oldukça etkilenen İstanbullu ressam Osman Hamdi Bey, bu genç mimarın, daha önceki başarılarını ve en önemlisi onunla aynı akademide eğitim aldığını öğrenmesinin ardından büyük bir heyecana kapılarak, Osmanlı'nın mimari alanda Batı'ya paralel olarak gelişebilmesinin bu adam sayesinde mümkün olabileceğini düşünmüş ve onunla birçok başyapıtının doğuşunda etkileşim içinde kalmıştır. Bu samimi dostluğun, İstanbul'a ne gibi güzellikler kazandıracığını henüz tam olarak bilemeseler de, büyük bir ümitle kendilerini çok farklı maceraların içine sürükleyecek ortak bir yazgıda birleştiklerinin farkındalardı.

Kaplumbağa Terbiyecisi'ne gelecek olursak, kitabın daha ilk sayfasından onu ne kadar büyük bir zevkle okuyacağımı anlamıştım; çünkü temel bir yaşam kaynağını konu edindiği belliydi: sanat.

Arif Paşa Yalısı

Bütün gün boyunca okuduğum kitap, alışkanlığım olmamasına ve Osman Hamdi Bey'in aşk hayatında beni kızdıracak durumları öğrenmiş olmama rağmen, bir türlü elimden düşmek bilmedi. Ve en sonunda Alexandre Vallaury ile tanışmamın sırası geldi. Kendine has, hafif ve alçakgönüllü bir tavırla karakterler arasında yerini almayı en sonunda o da başarmıştı. Havanın kararmasına hiç aldırmış etmeden ve zamanın nasıl geçtiğini umursamadan ben sayfaları arşınılıyordum; ancak onun hakkında daha fazla bilgi edinme dürtüsü, peşimi bırakmıyordu; çünkü nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde Vallaury, bana adı dışında çok tanıdık geliyordu.

Onun adını arama motoruna yazdıktan sonra ulaşmak istediğim bilgiler çorap söküğü gibi geldi ve o andan itibaren şaşkınlıktan mı yoksa sevinçten mi tam kestiremiyorum; ancak ağızım uzunca bir süre açık kaldı ve edindiğim bilgiler zaman zaman benim coşkulanmama, en nihayetindeyse gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. Bunun nedeni ise küçüklüğümün en derin hatıralarına kadar uzanan köşelerinde onun eserlerinin bulunuyor olmasıydı. En sonunda dayanamayıp bu mimarın adını nasıl oldu da ben daha önce hiç duymadım? diye kendime sitemkar bir tavırla sordum. Hayatım burada İstanbul'da başladı ve burada da devam etmekte. Bu süre zarfında yaşadığım şehrin en güzel yerlerini keşfedip oraları sık sık ziyaret etmeyi ihmal etmedim; çünkü her birinin keşfi benim için bir başka serüvenin başlangıcı oluyordu adeta. Bu mekanlar ve eserler, kendi başına tarihin birer sembolü idi ve aralarında görünmez; fakat en az bir çeliğinki kadar güçlü bağlar mevcuttu zira bu eserler, aynı kişinin dehasının ürünleriydi.

En eski anılara dönmem gerekirse ve çok güvendiğim aklım da beni yanıltmazsa onun eserleriyle tesadüfen ilk olarak 6-7 yaşlarımda, çok sık gittiğim Beyoğlu'nda karşılaşmaya başladığımı hatırlıyorum. Alexandre Vallaury'nin burada çokça eseri mevcuttur; çünkü zamanının en eski merkezlerinden biriydi Beyoğlu, dolayısıyla da görkemli işlerin döndüğü mekanlar da burada bulunmaktaydı. 19. yüzyıl sanatına ve mimarisine ne kadar düşkün olduğumu beni yakından tanıyanlar zaten çok iyi bilir, laf aramızda bu konulardan bahsetmekten o kadar çok hoşlanırım ki bulduğuma konuşma sırasında mutlaka bilgilerimle ilgili bir iki kelamda bulunmaktan hiç geri durmam; ancak sohbet koyulaşmaya başlarsa beni dinleyenin vay haline. Neyse efendim biz hikayemize geri dönelim. Ben, buradaki binaların boyutlarından çok, dışlarındaki mermer kaplamaların dantel oyası kadar ince işlenişlerinden etkilenmişimdir. Hala da kendime sık sık sorarım yahu bu insanlar bu kadar emek ve sabır isteyen zahmetli işleri 150 yıl önce yaparken nasıl oldu da akıl sağlıklarını koruyabildiler?

Zeki Paşa Yalısı

Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane

çıkmişti bu şaheser. Daha sonra öğrendim ki burasının yapılma amacı, aslında bir Fransız oteli olması yönündeymiş. 2. Abdülhamid döneminde sevgili mimarımız Alexandre Vallauray tarafından tasarlanan bu bina, dünyanın en büyük ikinci ahşap yapısıymış. Yıllarca en ince ayrıntısına kadar düşünülerek inşa edilmiş otelde son hazırlıklar yapılırken ve Avrupalı ilk müşterileri beklenirken, Abdülhamid'in karar değiştirmesiyle otel, daha açılmadan kapatılmak zorunda kalmış. Bir süre akıbeti belirlenemeyen bina, savaş sonrası Rum hükümetinin eline geçmiş ve yetimhane olarak kullanılmış. Bu sırada pek çok yangın ve sıkıntılar baş gösterince en sonunda bina, bir daha hiç kullanılmamak üzere tamamen kendi kaderine terk edilmiş. Şu anda ise bu muazzam yapı, çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış durumda. Kendisini doğanın şartlarına teslim etmiş, yok olmayı bekleyen nadide ahşap yapılarımızdan biri olarak Büyükkada tepesini süslemekte.

Asya yakasına doğru baktığımızda gözümüze altı tane kulesi olup doğu mimarisine bağlı kalınarak askeri kışanının yanına inşa edilmiş, günümüzde Marmara Üniversitesi'nin Haydarpaşa kampüsü olarak kullanılan eski bir bina ilişir. Batılı mimarinin izlerinden çok bu sefer Vallauray, Raimondo D'Aronco ile birlikte tasarladığı eserinde Doğu'nun görkemini yansıtmayı tercih etmiş ve ortaya çıkan sonuç oldukça başarılı olduklarını kanıtlamıştır.

Biraz daha aşağıda, Kadıköy İskelesi'ne yanaşırken Haydarpaşa Garı'nın önünde bir dalgakıran, onun da üzerinde mermerden yapılmış, ilk bakışta ne olduğu tam olarak anlaşılamayan bir anıt görülür ve genelde birçok vapur yolcusu bunun ne olduğunu bilemez. Aslında bu anıt, Alexandre Vallauray tarafından tasarlanmış, 2. Abdülhamid'in tahta çıkışının 25. yılı şerefine dikilmiş bir heykel olup, günümüzde karabatakların üzerine tünemiş denize bakmayı tercih ettiği bir lokasyon haline gelmiştir.

2. Abdülhamit Anıtı

Bir de Bağlarbaşı'ndaki Abdülmecid Köşkü vardır ki bu köşk, İstanbul'da ahşap köşkler içinde en sevdiğimdir. Mısır mimarisine sadık kalınarak inşa edilen bu köşkte zamanında son halife Abdülmecid, Osman Hamdi Bey'den ve Fausto Zonaro'dan resim dersleri almıştır. Bir yolculuk sırasında yolda tesadüfen gözüme ilişen bu bina, ince mimarisiyle aklıma başımdan öyle çok almıştı ki aracımızın ilerlemesine rağmen benim bakışlarımın, onu gözden yitirene dek üzerinde kalmasına neden olmuştu. Ne tesadüftür mimarı yeniden Alexandre Vallauray çıktı, araştırmamın neticesinde.

Bu da kaderin bir oyunu olmalı. Osman Hamdi Bey, pek çok konuda hatta kendi kurduğu günümüzün Mimar Sinan Güzel Sanatlar Okulu'nun planlarını çizdirdiği mimarın yaptığı bir başka binada, Abdülmecid'e resim dersleri veriyor, bu durum da iki dostun önünde sonunda yollarının kesiştiğinin ilginç kanıtlarından biri oluveriyor.

Son olarak Boğaz'da yaptığı 2 yalıdan da bahsederek yazımın kapanışını yapmak istiyorum. Bunlardan biri Afif Paşa Yalısı, bir diğeri ise Zeki Paşa yalıdır ve her ikisi de kah görünüşleri kah konumları itibarıyla oldukça ünlüdür. Afif Paşa Yalısı, yapımı on yıl süren, dört katlı, Doğu ve Batı mimarisinin karışımı baz alınarak inşa edilen ahşap bir yalıdır. Zamanında Aşk-ı Memnu gibi

Pera Palas

Yeşilçam dizileri de bu yalıda çekilmiştir. Son olarak Zeki Paşa Yalısı, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün ayağının hemen dibinde yer alan, sarmaşıklarla kaplı, barok mimarisinden esinlenilerek yapılmış 5 katlı taş bir yalıdır. Her iki yalı da döneminin ünlü devlet adamlarına ev sahipliği yapmış olup günümüzde Boğaz'ın kıyılarını, kayalıkların üzerinde zarifçe duran deniz kızları misali süslemektedir.

İşte böylece Alexandre Vallauray'nin eserlerinin İstanbul'un dört bir yanına nasıl yayılmış olduğunu ve benim için ne kadar önemli bir mimar olduğunu öğrendiniz. İstanbul'a armağan ettiği, her biri muhteşem dehasının kanıtını teşkil etmekte olan bu eserler, benim de İstanbulluların da hayallerini süslemekte. Günümüzde ise bu eserlerin her biri, benim gözümde değerlerini, ilk günkü gibi korumakta. Kaplumbağa Terbiyecisi romanının ardından karşılaştığım ilginç tesadüflerin, her birinin yolunun, bu eşsiz mimarın kapısına çıkmış olması, beni son zamanlarda etkileyen en önemli olaylardan biri oldu. Muhtemelen de hayatım boyunca hafızamda taşıyacağım bir anı...

Sena KAHRAMAN

Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane

çıkmişti bu şaheser. Daha sonra öğrendim ki burasının yapılma amacı, aslında bir Fransız oteli olması yönündeymiş. 2. Abdülhamid döneminde sevgili mimarımız Alexandre Vallaury tarafından tasarlanan bu bina, dünyanın en büyük ikinci ahşap yapısıymış. Yıllarca en ince ayrıntısına kadar düşünülerek inşa edilmiş otelde son hazırlıklar yapılırken ve Avrupalı ilk müşterileri beklenirken, Abdülhamid'in karar değiştirmesiyle otel, daha açılmadan kapatılmak zorunda kalmış. Bir süre akıbeti belirlenemeyen bina, savaş sonrası Rum hükümetinin eline geçmiş ve yetimhane olarak kullanılmış. Bu sırada pek çok yangın ve sıkıntılar baş gösterince en sonunda bina, bir daha hiç kullanılmamak üzere tamamen kendi kaderine terk edilmiş. Şu anda ise bu muazzam yapı, çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış durumda. Kendisini doğanın şartlarına teslim etmiş, yok olmayı bekleyen nadide ahşap yapılarımızdan biri olarak Büyükkada tepesini süslemekte.

Asya yakasına doğru baktığımızda gözümüze altı tane kulesi olup doğu mimarisine bağlı kalınarak askeri kışlanın yanına inşa edilmiş, günümüzde Marmara Üniversitesi'nin Haydarpaşa kampüsü olarak kullanılan eski bir bina ilişir. Batılı mimarinin izlerinden çok bu sefer Vallaury, Raimondo D'Aronco ile birlikte tasarladığı eserinde Doğu'nun görkemini yansıtmayı tercih etmiş ve ortaya çıkan sonuç oldukça başarılı olduklarını kanıtlamıştır.

Biraz daha aşağıda, Kadıköy İskelesi'ne yanaşırken Haydarpaşa Garı'nın önünde bir dalgakıran, onun da üzerinde mermerden yapılmış, ilk bakışta ne olduğu tam olarak anlaşılamayan bir anıt görülür ve genelde birçok vapur yolcusu bunun ne olduğunu bilemez. Aslında bu anıt, Alexandre Vallaury tarafından tasarlanmış, 2. Abdülhamid'in tahta çıkışının 25. yılı şerefine dikilmiş bir heykel olup, günümüzde karabatakların üzerine tünemiş denize bakmayı tercih ettiği bir lokasyon haline gelmiştir.

2. Abdülhamit Anıtı

Bir de Bağlarbaşı'ndaki Abdülmecid Köşkü vardır ki bu köşk, İstanbul'da ahşap köşkler içinde en sevdiğimdir. Mısır mimarisine sadık kalınarak inşa edilen bu köşkte zamanında son halife Abdülmecid, Osman Hamdi Bey'den ve Fausto Zonaro'dan resim dersleri almıştır. Bir yolculuk sırasında yolda tesadüfen gözüme ilişen bu bina, ince mimarisiyle aklımı başımdan öyle çok almıştı ki aracımızın ilerlemesine rağmen benim bakışlarımın, onu gözden yitirene dek üzerinde kalmasına neden olmuştu. Ne tesadüftür mimarı yeniden Alexandre Vallaury çıktı, araştırmamın neticesinde.

Bu da kaderin bir oyunu olmalı. Osman Hamdi Bey, pek çok konuda hatta kendi kurduğu günümüzün Mimar Sinan Güzel Sanatlar Okulu'nun planlarını çizdirdiği mimarın yaptığı bir başka binada, Abdülmecid'e resim dersleri veriyor, bu durum da iki dostun önünde sonunda yollarının kesiştiğinin ilginç kanıtlarından biri oluveriyor.

Son olarak Boğaz'da yaptığı 2 yalıdan da bahsederek yazımın kapanışını yapmak istiyorum. Bunlardan biri Afif Paşa Yalısı, bir diğeri ise Zeki Paşa yalıdır ve her ikisi de kah görünüşleri kah konumları itibarıyla oldukça ünlüdür. Afif Paşa Yalısı, yapımı on yıl süren, dört katlı, Doğu ve Batı mimarisinin karışımı baz alınarak inşa edilen ahşap bir yalıdır. Zamanında Aşk-ı Memnu gibi

Pera Palas

Yeşilçam dizileri de bu yalıda çekilmiştir. Son olarak Zeki Paşa Yalısı, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün ayağının hemen dibinde yer alan, sarmaşıklarla kaplı, barok mimarisinden esinlenilerek yapılmış 5 katlı taş bir yalıdır. Her iki yalı da döneminin ünlü devlet adamlarına ev sahipliği yapmış olup günümüzde Boğaz'ın kıyılarını, kayalıkların üzerinde zarifçe duran deniz kızları misali süslemektedir.

İşte böylece Alexandre Vallaury'nin eserlerinin İstanbul'un dört bir yanına nasıl yayılmış olduğunu ve benim için ne kadar önemli bir mimar olduğunu öğrendiniz. İstanbul'a armağan ettiği, her biri muhteşem dehasının kanıtını teşkil etmekte olan bu eserler, benim de İstanbulluların da hayallerini süslemekte. Günümüzde ise bu eserlerin her biri, benim gözümde değerlerini, ilk günkü gibi korumakta. Kaplumbağa Terbiyecisi romanının ardından karşılaştığım ilginç tesadüflerin, her birinin yolunun, bu eşsiz mimarın kapısına çıkmış olması, beni son zamanlarda etkileyen en önemli olaylardan biri oldu. Muhtemelen de hayatım boyunca hafızamda taşıyacağım bir anı...

Sena KAHRAMAN

Pera'daki Hayalet

“Çok bozuldu Beyoğlu, çok bozuldu insanlar, tehlikeli sokaklar, kim kime dum duma zamanlar...”

Doğma büyüme İstanbulluyum, kabul çoğu zaman da bu şehrin her köşesini bildiğimi iddia eder, sadece yeni açılan yerleri bilemeyeceğimden dem vurur ve bu konuda övünmeyi severim. Gel gelelim insan nasıl kendi varlığını sorgulayabiliyorsa, benim bu iddialarım da bir arkadaşımın “Gel bu akşam Ses Tiyatrosu’nda oyun var, ona gidelim.” demesiyle söndü. Bilmediği şeyleri açıkça paylaşmaktansa kendine saklayan birçok insan gibi ben de oyunun sonuna kadar bu tiyatrodaki daha önce oyun izlememiş olduğumu saklamaya karar verdim.

Halep Pasajı’nın içinde bulunduğundan çok küçük olduğunu umduğum tiyatroya küçük bir kapıdan girerek büyük bir dünyaya ulaştık ama ben bunun henüz farkında değildim. Oyun hakkında bildiğim tek şey adı olduğundan beklentilerimi düşük tutarak koltuğuma yerleştim ve adını ilk olarak Barbunya Adası adlı filmde duyduğum büyük sanatçı Ferhan Şensoy’un kızlarını izlemeye

koyuldum.

Sahnede canlandırılan karakterler aslında hepimizin hayatında yer alan kişilerdi, oyunun başlangıcında da “Onda kendimi gördüm!” diyebileceğiniz bir karakter buluyordunuz zaten ve kendinize benzettiğiniz bu karakterler çağımıza uygun göndermeleriyle ortak zayıflıklarımızı sahnelemeye başlıyorlardı. Telefonlarımıza olan bağlılığımız, yükselme hırslarımız, benzer olma çabalarımız, göze girmek için yapıyor muyuz taklitlerimiz, kuzu kuzu boyun eğen kişiliğimiz ve hatalarımızı bildiğimiz halde onlardan vazgeçmiyor oluşumuz oyundaki karakterlere yedirilerek karşımıza çıkmıştı.

Taban tabana zıt ama bir o kadar da birbirine benzeyen insanları aynı sahnede toplayan oyun gündelik hayatımızdan bir kesit gibiydi. Eleştiriyor, eleştirdiklerimizi biz de yapıyor ve sürekli rol kesiyorduk. Oyunda da altı çizildiği gibi masumiyet müze olmuştu, gerçi bunun da pek önemi yoktu; çünkü herkes kendi yazdığı oyunu oynuyordu.

Olaylar ana karakterimiz Nağme’nin, şöhret uğruna sevmediği bir şarkıyı (Bir Kahve İçelim) seslendirmek zorunda kalması etrafında şekillenmişti. Oyun için özel olarak yazılan bu pop şarkısını biz de oyun bitene kadar oyuncularla söyledik. Oyunun sonunda kendini “Bu bozulmuş insanlar” arasında bulan Nağme’ye ne olduğunu ve başından geçmiş olanları izlemeniz için oyunun bu sezon son gösterimi yapıldığından gelecek sezona kadar beklemeniz gerekebilir.

M.Ferhan Şensoy’un yazdığı ve kardeşi Derya Şensoy da aralarında olmak üzere çok değerli bir çok oyuncuyla sahnelenen bu oyun bizleri; ancak tüm gün yaptıklarımız kaydedilseydi bu kadar iyi anlatılabilirdi. Hatalarımız ve kendimizi bulma hallerimizle bizi anlatan bu oyunu zevkle izledim. İnce göndermeleriyle gülerken kendinizi bulacağınız bu müzikli oyunu izlemeye hepimizi davet ediyorum. Emeği geçen herkesin ellerine sağlık! :)

H. Nursu SOFUGİL

DOSTOYEVSKI

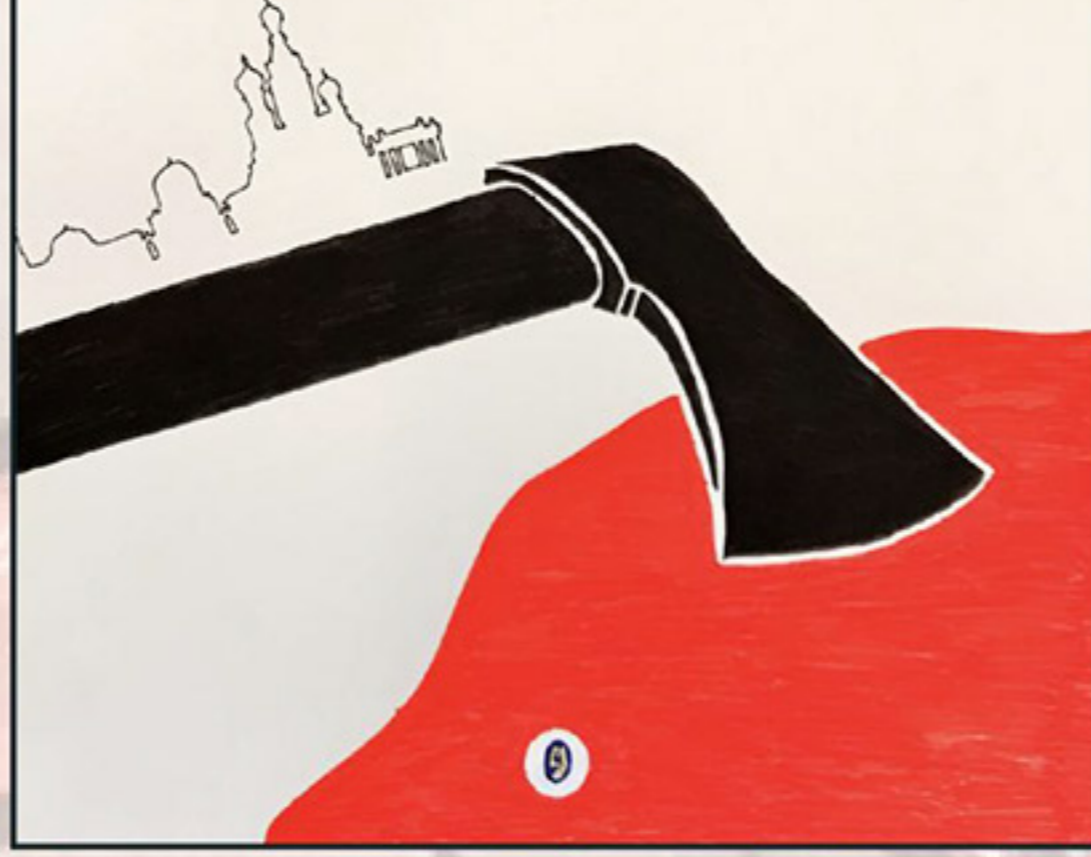
SUÇ VE CEZA

Asmin Doğa YÜKSEL

FYODOR MIHAYLOVIC DOSTOYEVSKI

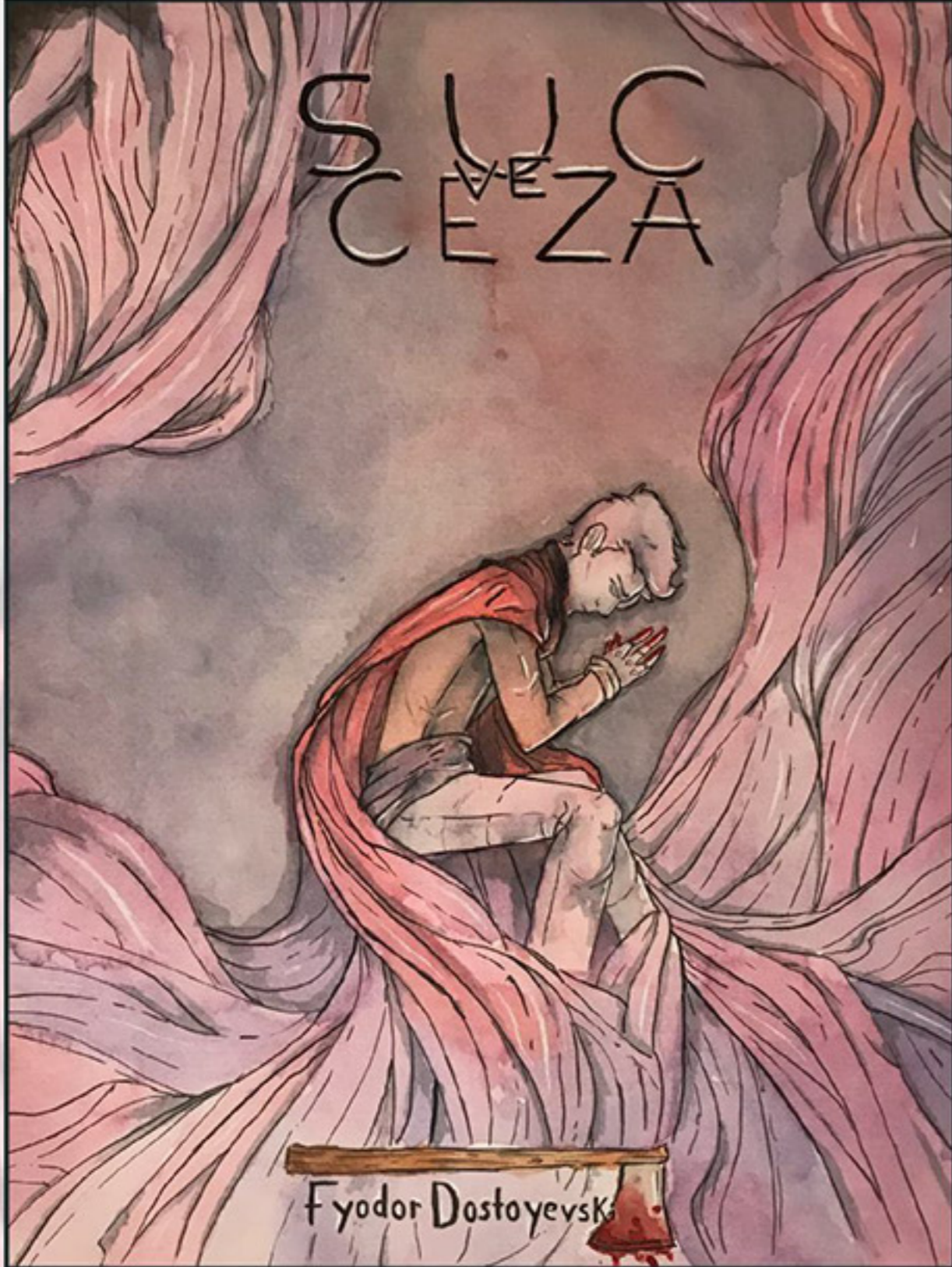
SUÇ VE CEZA

ÇEVİREN: ENGIN ALTAY

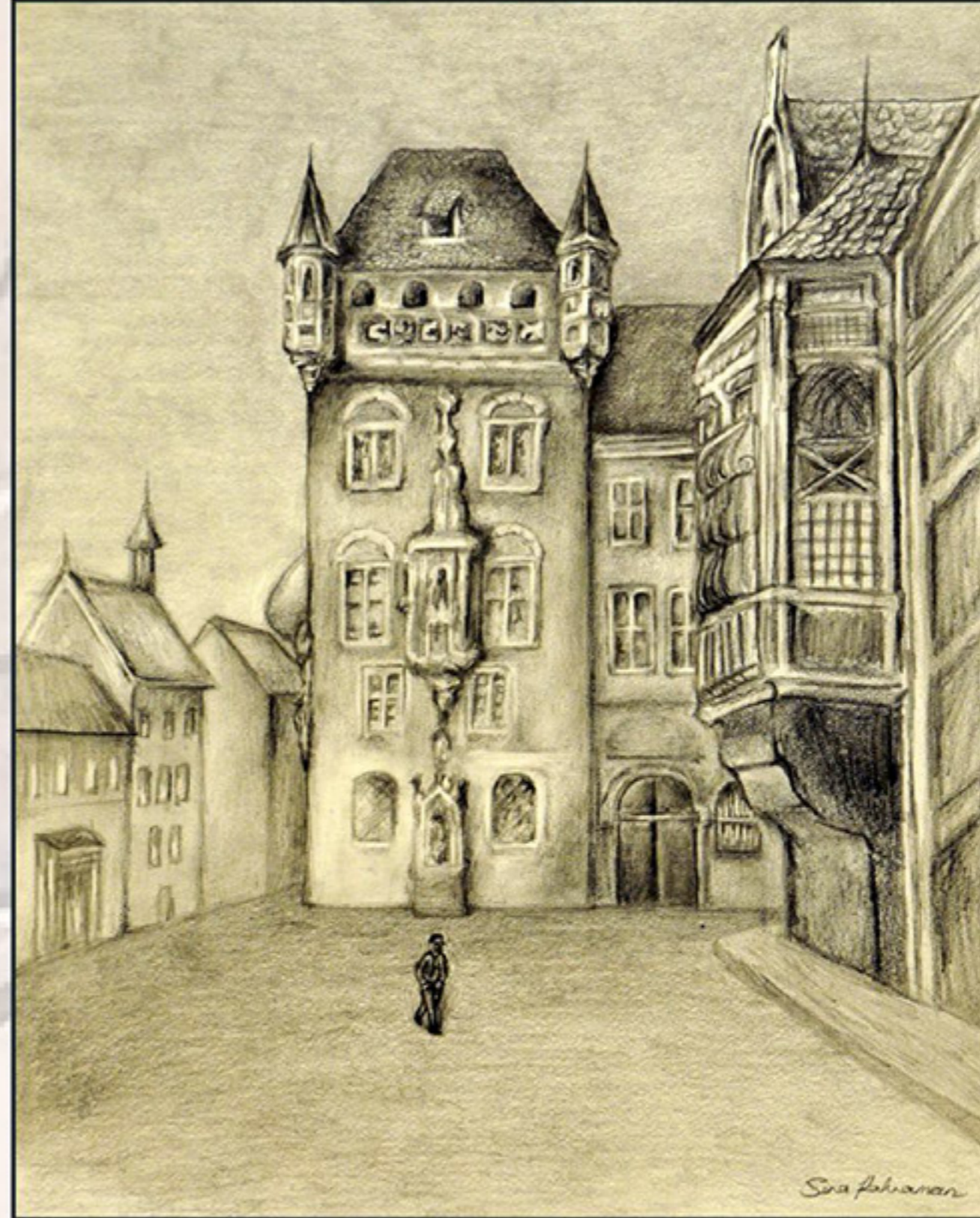
Berke BAYBAŞ

SUÇ VE CEZA

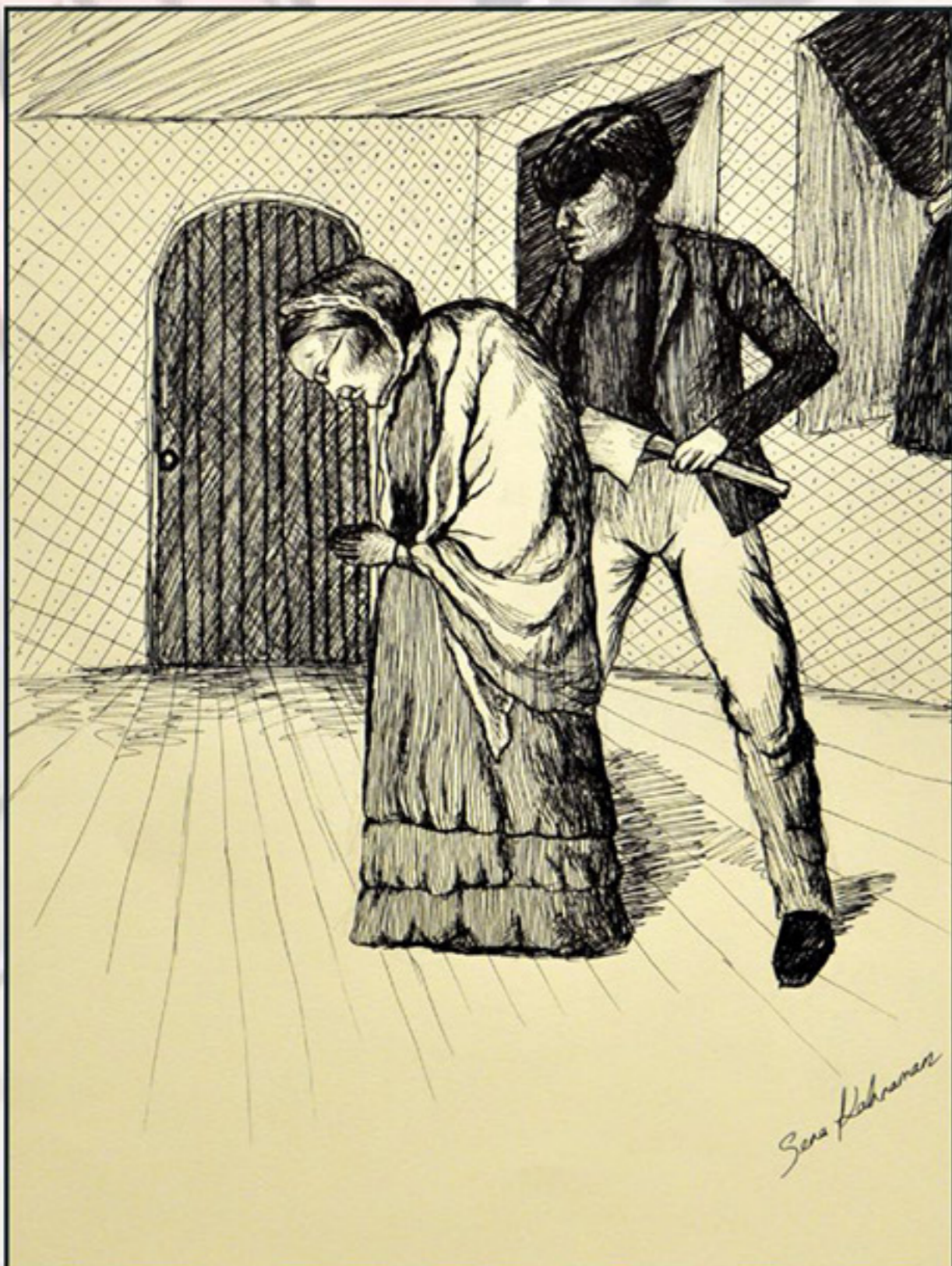

Fyodor Dostoyevski

Elif İŞERİ

Sena KAHRAMAN

Sena KAHRAMAN

Sena KAHRAMAN

Réflexions sur l'usage de la langue française dans "Guerre et Paix"

« Eh bien, mon prince, que vous disais-je? Gênes et Lucques ne sont plus que des apanages, de la famille Bonaparte. »

Ainsi parlait Anna Pavlovna Schéerer, à l'incipit du chef-d'œuvre de Lev Nikolaïevitch Tolstoï, *Guerre et Paix*. Étant le roman le plus célèbre de Tolstoï, *Guerre et Paix* est bien connu dans le monde littéraire d'aujourd'hui. C'est un vrai classique. Cependant, je n'ai pas l'intention d'en parler dans sa globalité, je préfère être plus précis. Je voudrais faire des remarques sur l'usage de la langue française dans *Guerre et Paix*.

Le français est la langue de l'aristocratie russe au début du XIXème siècle. En fait, avec Pierre le Grand, la Russie commence à s'approcher culturellement de l'Europe de l'Ouest. La culture française, qui est exemple à suivre pour le monde à l'époque, joue un rôle décisif dans la formation d'une nouvelle culture aristocratique en Russie. Dès lors, le français entre dans les salons russes.

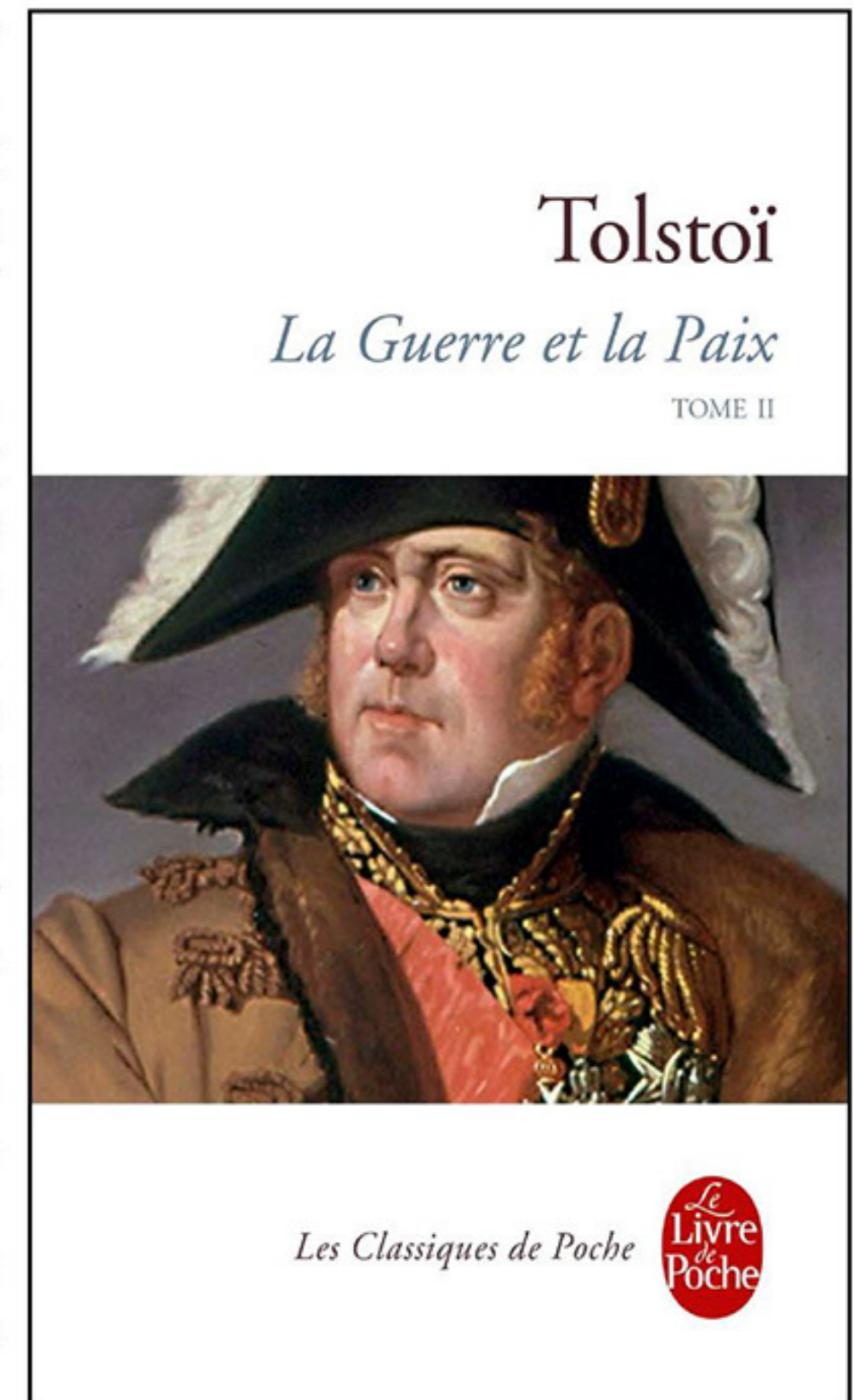
Guerre et Paix est plein d'expressions françaises, parfois on voit même des lettres à 4 ou 5 pages, tout en français. Pour l'aristocratie, la haute société de Moscou et Saint-Petersbourg, le français est indispensable. Mais dans cette oeuvre, on peut constater que le français est consciencieusement utilisé pour enrichir le sens des mots ou bien renforcer certaines expressions. Voyons quelques exemples.

Toujours dans le chapitre premier, Anna Pavlovna discute vivement sur la situation politique. Même si son discours est en russe, elle ajoute cette phrase intéressante :

« Cette fameuse neutralité prussienne n'est qu'un piège! » (P. 1, C. 1, I)

La princesse Droubetzkoï, avec ses pensées profondes, prononce trois mots de réflexion sur Nikolas et Sonia, et leur relation future:

« Cousinage, dangereux voisinage. » (P. 1, C. 1, IX)

31

Parmi toutes les expressions françaises dans *Guerre et Paix*, ces trois mots compose peut-être la phrase la plus choquante du livre sur les relations humaines. Cette expression est aussi une prémonition magistrale créée par Tolstoï pour faire penser à l'avenir de ces jeunes.

Quelquefois, Tolstoï utilise l'importance de la langue française pour décrire un personnage. Marie Dmitrievna, une dame sincère (parfois indiscrette) et respectée, est une aristocrate qui ne parle jamais en français.

Tolstoï ne fait pas souvent de critiques directes, mais *Guerre et Paix* est plein des critiques indirectes. La guerre et l'aristocratie sont souvent ciblées, mais une expression est particulièrement significative. Avant la Bataille d'Austerlitz, la fameuse victoire de Napoléon, une petite discussion se passe (partie française en italique):

« Pendant le trajet, le prince André ne put s'empêcher de demander à Koutouzow, qui était assis en silence à ses côtés, ce qu'il pensait de la bataille du lendemain. Celui-ci, avec un air profondément sérieux, lui répondit, au bout d'une seconde : « Je pense qu'elle sera perdue, et j'ai prié le comte Tolstoï de transmettre mon opinion à l'Empereur... Eh bien, que croyez-vous qu'il m'ait répondu ? » *Eh, mon cher général, je me mêle du riz et des côtelettes, mêlez-vous des affaires de la guerre.* » Oui, mon cher, voilà ce qu'ils m'ont répondu ! » (P. 1, C. 3, XI)

Yunus KAVRUK

Tableau du Bonheur: Ayla

Le film candidat qui va représenter la Turquie pour la 90ème Cérémonie des Oscars est le film 'Ayla' dirigé par Can Ulkay dont la production est aux mains de Mustafa Uslu. Pour ceux qui n'ont pas pu encore regarder ce film émotionnel et captivant, j'aimerais vous parler de celui-ci.

L'histoire de ce film se déroule entre un officier de l'armée turque, Süleyman Dilbirligi qui a participé à la Guerre de Corée en 1950, et une petite fille coréenne qui a été témoin de la mort de sa mère et de son père. La petite fille coréenne a été surnommée Ayla par cet officier turc. Ce nom signifie la pleine lune en français, car au moment de leur première rencontre le visage de la petite Ayla ressemblait à une pleine lune. Le visage brillant d'Ayla reflétait également l'innocence et la pureté. L'officier turc a considéré dès cet instant Ayla comme sa propre fille et n'a jamais voulu l'abandonner.

Tout d'abord, ce film essaie de nous montrer que ni la langue ni la religion n'est pas importante pour avoir une affection inconditionnelle, ceci est démontré par cet homme et cette petite fille. De plus, ce film prouve l'intégration et l'union de l'Homme malgré les conditions défavorables de la guerre.

Dans ce film İsmail Hacıoğlu interprète la jeunesse de Monsieur Süleyman, Çetin Tekindor interprète la sénilité de Monsieur Süleyman et Ayla est représentée par Kim Seol. Ce n'est pas possible de ne pas tomber sous le charme de leurs performances remarquables.

Ensuite, pour parler un peu de ces années de guerre; la Guerre de Corée a eu lieu entre 1950 et 1953 et elle a été vécue comme une guerre civile entre la Corée du Nord et la Corée du Sud. Le conflit qui a eu lieu à l'époque de la Guerre froide est devenu mondial après la participation des États-Unis, de ses allies et de la République de Chine.

Finalement, pour ce qui est du sujet de ce film; c'est que dès le début de la Guerre de Corée, la Turquie a répondu à l'appel de l'Organisation des Nations Unies et elle a envoyé une troupe de soldats en Corée. Süleyman Dilbirligi est l'un de ces soldats. Il passe 15 mois en Corée avec la petite fille qu'il a trouvé sur le champ de bataille à côté des corps inertes de ses parents et qu'il a nommé Ayla. Après ces 15 mois, l'officier Süleyman se voit obligé de rentrer en Turquie.

La raison est l'échange entre les anciens et nouveaux soldats. Mais il ne veut pas partir sans Ayla alors il fait tous son possible pour l'emmener avec lui. Malheureusement, il ne peut pas arriver a ses fins et rentre en Turquie en promettant de revenir et retrouver Ayla. Pendant 60 ans, il ne peut pas communiquer avec Ayla. Dans la dernière scène du film, Süleyman et Ayla se réunissent finalement après 60 ans à Séoul, la capital de la Corée du Sud.

Je suis sûre que personne restera insensible et se mettra à pleurer.

Je recommande vivement de regarder le film 'Ayla' à tout le monde...

Bala AŞÇIOĞLU

Mutluluğun Resmi: Ayla

Türkiye'nin, 90. Oscar Ödülleri için "yabancı dilde en iyi film" adayı, Can Ulkay'ın yönettiği, yapımcılığını Mustafa Uslu'nun üstlendiği 'Ayla' filmi oldu. Hem duygusal hem de düşündürücü bu filmi izlememiş olanlar için biraz filminden bahsetmek istiyorum.

Film, 1950'lerde Kore Savaşı'na katılan, kahraman Türk askerlerinden biri olan Astsubay Süleyman Dilbirliği ile savaş sırasında anne ve babasının ölümüne şahit olmuş küçük, sevgi dolu Koreli bir kızın gerçek hikayesinden beyazperdeye uyarlanmıştır. Bu küçük kızın adını, tanıştıkları gün gökyüzünde tam tepede olan dolunayın eşsiz güzelliğinin ve kızın içindeki iyiliğin, saflığın yüzüne yansımalarıyla oluşmuş parlaklığın etkisiyle 'Ayla' koyan Süleyman Bey, onu hep gerçek kızı olarak görmüş ve yanından hiç ayırmamıştır.

Oncelikle, kahramanlarının hala hayatta olduğu 'Ayla' filmi; koşulsuz sevgiyi; dil, din ve ırkın insanlar arasında hiçbir fark yaratmadığını çok güzel yansıtıyor. Aynı zamanda bu film, savaşın zor koşullarına rağmen insanlığın bütünleştirici ve birleştirici olabileceğinin de bir kanıtı.

Bu filmde Süleyman Bey'in gençliğini İsmail Hacıoğlu, yaşlılığını usta oyuncu Çetin Tekindor, Ayla'yı da Kim Seol canlandırmıştır. Muhteşem performansları karşısında etkilenmemek mümkün değildir.

Kısaca savaş yıllarından bahsetmem gerekirse, Kore Savaşı 1950-1953 yıllarında, Kuzey Kore ve Güney Kore arasında meydana gelen iç savaştır. Soğuk savaşın ilk yıllarında meydana gelen bu çatışma, ilk önce Amerika Birleşik Devletleri ve müttefiklerinin, daha sonra da Çin Halk Cumhuriyeti'nin katılımıyla uluslararası bir boyut kazanmıştır.

Son olarak filmin konusundan da kısaca bahsederseniz; Kore savaşının başlamasıyla Birleşmiş Milletler'in yaptığı çağrıya Türkiye cevap vermiş ve bir askeri birlik göndermiştir. Bu askerlerden biri de Süleyman Dilbirliği'dir. Savaş meydanında anne ve babasının ölü bedenleri arasında bulunduğu ve Ayla olarak adlandırdığı küçük kızla birlikte Kore'de 15 ay geçirmiştir. Bu 15 ayın sonunda Süleyman astsubayın yerini başka birliklerden gelecek olan askerlere bırakıp Türkiye'ye dönmesi gerekirken, o Ayla'yı bırakıp dönmek istemez ve onu yanında götürmek için elinden gelen her şeyi yapar. Maalesef amacına ulaşamayan Süleyman astsubay, kızı gibi gördüğü Ayla'ya onu savaş biter bitmez gelip bulacağına söz vererek ülkesine döner. Türkiye'ye döndükten sonra Ayla'yla iletişim kurmak için büyük çabalar sarf eden Süleyman, çabalarının karşılığını alamaz ve yaklaşık 60 yıl kızından ayrı kalır. Filmin sonunda, 60 yıl sonra Güney Kore'nin başkenti Seul'de bir araya gelen baba-kızın kavuşma anı ekranlara yansır. Bu duygusal görüntüler karşısında herkesin çok etkileneceğinden ve gözyaşlarına hakim olamayacağından eminim.

'Ayla' filmi kesinlikle herkese tavsiye ediyorum...

Bala AŞÇIOĞLU

Une bonne nouvelle en fin d'année pour la biodiversité !

La hyène rayée (*Hyaena hyaena*), qui est présente depuis des décennies dans notre Centre de Sciences Naturelles, est enfin de retour sur nos terres. Les caméras infrarouges de surveillance, placées par le département régional du Ministère des Forêts et de l'Eau à Hatay (au Sud-Est de la Turquie), ont enregistrées deux hyènes adultes au mois de décembre dernier. La chasse nocturne de ces prédateurs a été suivie pendant les quelques précieuses secondes durant lesquelles les deux individus étaient dans le champ couvert par les caméras.

La hyène rayée est largement distribuée au nord de l'équateur en Afrique, au Maghreb, dans la zone semi désertique autour du Sahara et dans le Moyen-Orient. On la retrouve même en Afghanistan et en Inde. Elle se différencie de sa cousine tachetée (*Crocuta crocuta*) non seulement par son pelage mais aussi par sa distribution, qui pour cette dernière est strictement africaine.

tolérante à la sécheresse, ce qui lui permet de peupler les zones arides du Sahara et du Moyen-Orient. Ses repas sont plus variés car elles peuvent consommer des fruits et des plantes à côté des mammifères et des oiseaux. Elle est cependant quasiment menacée (NT-Near Threatened) et figure sur la Liste Rouge de l'UICN (l'Union Internationale pour la Conservation de la Nature). Sa chasse est strictement interdite en Turquie et une amende de 14,000 TL est imposée à tout chasseur qui tue cette espèce rare.

Bien que nous avons connaissance de l'existence de cette espèce dans le Sud-Est de l'Anatolie, où elle avait été observée le long de frontière syrienne et irakienne il y a quelques années, les événements bouleversants de ces dernières années (migration humaine, bombardements et terrorisme) nous avaient donné à penser que cette espèce aurait disparu de notre territoire, et migré vers des habitats plus calmes. Leurs présences nous confirment la résilience de cette espèce, qui comme bien d'autres, arrive à s'adapter aux nouvelles situations et ne quitte pas son territoire d'origine. L'évolution, comme nous l'avons appris, n'est-elle pas après tout synonyme d'adaptation ?

LES PERRUCHES VERTES DE MODA

Mais d'où viennent ces perruches vertes que l'on voit si souvent dans nos parcs et même dans le jardin de notre lycée ?

La réponse est généralement évasive, et bien que le doute subsiste tout le monde a bien sûr des hypothèses. Certains disent que leur arrivée date des années ottomanes pendant lesquelles des spécimens ont été amenés du Golfe Persique pour satisfaire les curiosités exotiques de certains sultans. D'autres disent qu'elles ont été libérées après avoir été retenues aux douanes, ou encore relâchées par des trafiquants d'animaux exotiques juste avant un raid de la police. Il y a même une théorie disant que la guerre du Golfe et les bombardements aériens ont pu

forcer ces espèces à migrer et à trouver gîte dans des pays plus tranquilles. Ce qui est par contre certain, est que ces aviens (oiseaux) appartiennent à deux espèces du même genre : *Psittacula eupatria* (Perruche alexandrine) et *Psittacula krameri* (Perruche à collier) et qu'elles ont colonisé notre ville.

Alors d'où viennent-elles ? La perruche alexandrine, bien qu'elle se soit nettement adaptée à Istanbul et à son climat tempéré, est une espèce d'origine asiatique (Inde, Pakistan, Népal, Bhutan et Asie du sud-est). Elle est inscrite « quasiment menacée » (NT-Near Threatened) sur la liste rouge de l'UICN, l'Union International pour la Conservation de la Nature.

La perruche à collier, elle aussi bien adaptée au climat de notre ville, est par contre géographiquement plus largement distribuée. Elle est originaire d'Afrique et du sous-continent indien, et sa distribution s'étend vers le Pakistan, la Birmanie et la Chine. Cette espèce n'est pas menacée de nos jours et figure sous la liste des espèces de préoccupation mineure (LC-Least Concerned) de l'UICN.

Bien qu'originaire des forêts tropicales, nos perruches vertes ne préfèrent pas l'abri des forêts d'Istanbul où elles rentrent en compétition avec d'autres oiseaux pour trouver un nid. Elles préfèrent plutôt les

parcs de la ville et les rares jardins sur les deux rives du Bosphore. On retrouve nos perruches tout autour de la mer de Marmara et de la mer Egée jusqu'à Izmir.

Il faut aussi ajouter que la Turquie n'est pas le seul pays qui accueille ces nouvelles colonies de perruches. La Belgique, la Hollande, l'Allemagne et même la Grande-Bretagne sont hôtes de colonies importantes. La présence de ces oiseaux à des latitudes si élevées nous laisse à penser que le changement climatique a pu y jouer un rôle important.

Photos : Les deux premières sont les Perruches à collier, la troisième est une Perruche Alexandrine

Türkiye'nin İlk Kadın Kimyageri: REMZİYE HİSAR

Yaşamı, sallanan bir Osmanlı İmparatorluğu'nun Üsküp kentinde başlayıp İstanbul'dan Bakü'ye, Sorbonne'dan İTÜ'ye uzanan, Marie Curie'den bizzat ders alıp sayılı üniversitelerde doçentlik yapan Remziye Hisar; modern Türkiye'nin ilk kadın kimyageri ve ilk kadın Sorbonne mezunudur.

Remziye Hisar, 1902 yılında, babasının o zamanlar memurluk yaptığı Üsküp'te doğdu.

İkinci Meşrutiyet'in ilanından bir sene sonra, 1909 yılında, ailesiyle beraber İstanbul'a geldi ve burada üç yıllık olan Mekteb-i İbtidai'yi bir yılda, henüz dokuz yaşındayken, başarıyla bitirdi. Ardından, eğitimine İttihat ve Terakki Mektebi ve Emirgan İnas Rüştiye'sinde devam etti fakat çok sevdiği Türkçe öğretmenin İstanbul Darülmuallimatı'na transfer olması ile eğitimini burada sürdürme kararı aldı. Burada sınıfın en iyi öğrencileri arasında yer alan Hisar, alt sınıflardaki öğrencilere aritmetik ve geometri dersleri verdi. İstanbul Darülmuallimatı'nın Darülfunun'a hazırlamak için oluşturduğu iki sınıflık bölümden 15 Temmuz 1919 tarihinde birincilikle mezun oldu ve hemen ardından Darülfunun'un kimya bölümüne kaydını yaptırdı. Hisar, kimya bölümünü tercih etmesinin sebebini yıllar sonra bir röportajında, "Fen derslerinde kanunlarda olsun, buluşlarda olsun hep yabancı isimler görmek beni kahrediyordu. Fen alanında bir tek Türk ismi görememenin ezikliğini, bu dalda başarılı olursam giderebilirim sanıyordum." sözleriyle ifade edecekti.

Mezuniyetini takiben, küçük bir grupta, bir öğretmen okulunda çalışmak için Bakü'ye seyahat etti. Bakü'de, varlıklı bir Azeri'nin ev sahipliği yaptığı bir akşam yemeğinde, Türk bir tıp doktoru olan Reşit Süreyya Gürsey ile tanıştı. Çift 18 Mart 1920'de nişanlandı ve bir ay sonra da evlendi. Sovyetler ordusunun Azerbaycan'a girmesinden hemen önce, Hisar ve eşi İstanbul'a geri döndü.

Hisar, 7 Nisan 1921 tarihinde, ileride dikkate değer bir fizikçi olacak ilk çocuğu Feza Gürsey'i dünyaya getirdi. Oğlunun doğumunun ardından Adana'da Darülmuallima'ya müdür olarak tayin olan Remziye Hisar, çocuğunu annesine bırakarak Adana'ya gitti. Hisar, bir yıl sonra, yüksek öğrenimini tamamlama düşüncesi ile röntgen ışınları üzerine araştırma yapmak için Paris'e giden eşine katıldı. 1923-24 döneminde Sorbonne Üniversitesi Fen Fakültesi Kimya Bölümü'ne girdi ve burada Marie Curie'den dersler aldı. 1924 yılında, gelecekte Uluslararası Psikoloji Cemiyeti'nin

tek Türk üyesi olacak kızı Deha Gürsey'i dünyaya getirdi. Sorbonne'dan biyokimya sertifikası almasını takiben doktora çalışmalarına başladı ancak Milli Eğitim Bakanlığı'nın sağladığı bursu kesmesi üzerine çalışmalarını yarıda bırakıp Türkiye'ye dönmek zorunda kaldı. Türkiye'ye dönüşüyle beraber Erenköy Kız Lisesi'ne atandı.

Doktora çalışmalarına tekrar başlayabilmesi ancak 1930 yılında eşinden boşanması ve Paris'e dönmesi ile gerçekleşebildi. Doktora tezini metafosfat üzerine gerçekleştirdi ve 1933 yılında doktora derecesini aldı. Türkiye'ye dönüşünün ardından 1933-36 yılları arasında İstanbul Üniversitesi'nde kimya ve fiziko-kimya doçentliği yaptı. Hisar; 1947 yılında İTÜ Makine ve Kimya doçentliği görevine başladı, 1959'da profesör oldu ve 1973 yılında emekliye ayrıldı. 1991 yılında Tübitak Hizmet Ödülü'nü alan Hisar, 1992 yılında hayata gözlerini yumdu.

Cumhuriyetimizin değerlerini bize kusursuz bir şekilde bir kez daha hatırlatan bu yılmaz hanımefendi Remziye Hisar, bize şartlar ne olursa olsun, Atatürk'ün de dediği gibi, "Hayatta tek mürşit" in ilim olduğunu yeniden gösteriyor. Umalım ki gelecek bize nice Remziye Hisarlar sunsun.

Esin NİZAMOĞLU
Heforshe Kulübü

1- Küçük Mezar

Hayat, kimsenin bilmediği kadar korkutucu ama bir o kadar da huzur verici ki... İki zıt şey nasıl bir arada olabilir demeyin bana. Artık ateş ve barut bile beraber bu hayatta.

Hayat, en kötü kabusumuzla en güzel rüyamızın birleşimi gibi. İyi yönlerini de görüyoruz, kötülerini de. Yaralanıyoruz, hem de en derinden. Ama o yaralar da kabuk tutuyor. Geçmiyor yaralar, izleri hep kalıyor ama eskisi kadar acıtmıyor canımızı. Belki de o kadar alıştık ki hissetmiyoruz artık canımızın acısını. Öyle garip ki hissetmemiz gerekenleri hissedememek. Doğru mu peki? Böyle olması doğru mu?

Çok düşünüyordu genç adam. Bazı şeyleri gereğinden daha da fazla. Bazen düşünceleri yüzünden canı yanıyordu, bazen de yüzünde istemsiz bir gülümseme oluşuyordu. Ama genç adam bugün gülümseyebilecek kadar şanslı değildi. Düşünse olmuyordu, düşünmese de. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kafası o kadar karışık ki boğulmaya başladığını fark etti. Düşüncelerini yazdığı defterini acılarından hincını alırcasına kapatıp oturduğu yerden fırladı. Odadan çıkarken her şeyi yıkıp döktüğünün farkında bile değildi. Evden dışarı çıktı. Nefes alması lazımdı. Ne yapması gerektiğini düşünürken ayakları ondan habersiz onu götürmeye başladı. "Saçma veya değil" diye düşündü. "Bu benim. Olması gereken veya olmaması gereken değil. Sadece ben." Yine düşüncelerinde kaybolmaya başlamıştı. Gözleri doldu. Karşısında mezarlığı görünce gözyaşları daha fazla dayanamadılar bu acıya. Birbirlerinin ardından intihar ettiler belki daha güzel yerlere uyanırız umuduyla. Her gözyaşıyla biraz daha öldü genç adam. Mezarlığın ortasına doğru yürüdü. Bedeni yıllardır hamallık yapan bir adam gibi ağırlaşıyordu sanki her adımda. Mezarlığın ortasına gelince bacakları daha fazla dayanamadı.

Dizlerinin üstüne düştü. Umursamadı genç adam pantolonunun yırtılmasını, dizlerinin yaralanmasını. Yaşlı gözlerini mezar taşları üzerinde gezdirdi. Üzerlerindeki yazıları okudu. Nasıl insanlar olduklarını, hayatlarını hayal etti. Onlar da biliyor muydu bedensel acının ruhsal acının yanında önemsiz kaldığını? Onca büyük mezarın arasındaki küçük mezara ilişti gözü. Ağır adımlarla mezara ilerledi. Küçük bir çocuğun mezar olmalıydı bu mezar. Adaletsizlik, diye düşündü. Neden yaşamasına izin verilmedi ki? Sonra aklına kendisi geldi. Bu küçük çocuğun da kendisiyle aynı acıları çekmesini ister miydi? "Benim gibi olmazdı belki de" diye düşündü. Çünkü etrafında kendisi gibi kimse yoktu. Peki neden sadece oydu acı çeken? Anıları geçti gözünün önünden. Ne kadar kötü şeyler yapmış olsa da o da biliyordu, iyi neydi, biliyordu. Görmüş, yaşamıştı. "Neden kendimi kötü anılarıma hapsettim ki? Neden pes ettim ki" dedi. Tam o sırada doğa düşüncelerinden arınmasını istiyormuşcasına akıttı damlalarını üstüne ve ardından gelen güneşle beraber direnmeyi seçti genç adam. Birçok şey değişecekti hayatında, değişmek

zorundaydı. Geçmişini yok etmeden yeni bir sayfa açacaktı hayatına. Yerden kalktığı gibi eve doğru koşmaya başladı. Yazması gereken şeyler vardı. Ama bu sefer güzel şeyler yazacağını bilincinde yüzüne yerleşen gülümsemeye daha da hızlandı. Yıllar sonra deneyimlerini anlattığı kitabının ilk cümlesi de o günden ona bir armağan olarak kaldı.

"Hayat zor değil aslında, bakış açın doğru olduktan sonra "

2- Dalgalar

Sakin geçen bir günün ardından medcezir, denizi etkisi altına almıştı. Sanki tüm günün sakinliğinin acısı çıkarmaya çalışıyormuşcasına gitgide şiddetini arttırıyordu. Herkes evlerine çekilmişken, o çalkantılı haline rağmen denize olabildiğince yakın durmaya çalışan tek bir kişi vardı dışarıda. Afra...

Hayatı boyunca denizle iç içe olmuş, sırlarını denizle paylaşmış bir genç kız... Denizin o çalkantılı haline rağmen ona yaklaşmaya cesaret edebilen tek kişi belki de. Gitgide etkisini arttıran medcezir, Afra'nın yaklaşmasıyla beraber şiddetini azalttı. Belki de Afra'nın içindeki fırtınalardan korktu, kim bilir. Deniz bir çarşaf gibi dümdüz olana kadar bekledi Afra. Ardından içindeki fırtınadan denizin etkilenmesini istemezmiş gibi yavaş yavaş uzaklaştı ondan. Yavaş adımlarla eve doğru yürürken gecenin çok uzun olacağını biliyordu.

Tam da tahmin ettiği gibi oldu Afra'nın. Gecenin çok uzun olması yetmezmiş, geç yatmamış gibi gecenin sabahla kucaklaşmasını izleyecek kadar erken kalkmıştı. Yoksa fırlamış mıydı demeliyiz? Yatakta oturur bir biçimde

nefesinin düzene girmesini bekledi. "Sadece bir kabustu." dedi Afra, sadece kabus. Her gece aynı kabusu görmesine rağmen hala ilk defa görüyormuşcasına korkmaya

alışamamıştı. Tıpkı yeni hayatına alışamadığı gibi. Başını penceresine doğru çevirdi. Gece çoktan sabaha veda etmiş, gitmişti. "Yeni bir gün" diye düşündü. Hemen sonra denizin kıyıya vuruş sesi odasına girip kulaklarına ulaştı. Aynı anda gözünden bir damla yaş düştü yatağına. Diğer damlalar da takip ettiler arkadaşlarını. Bir dalga daha... Bir başkası daha...Ardından bir tane daha. Artık dayanamadı Afra. Ruhunu öldürmek istemişcesine derin bir çığlık attı. Gerçi ruhu çoktan ölmüştü. Elleri titremeye başladı. Önce ellerine baktı, ardından da yatağının önündeki aynaya. Bir çığlık daha kaçtı dudaklarından. Ardından bir tane daha. Deniz durgunlaştı birden. Çarşaf gibi dümdüz oluverdi. Denizle beraber Afra da sustu. Tek fark Afra'nın bir daha konuşamayacak olmasıydı.

3- Öteki Ben

Kimsenin sizi anlamadığını düşündüğünüz, yalnız kaldığınızı sanarak acı çektiğiniz zamanlar olmuştur belki. Aydınlığa doğru giderken karanlığa daha çok çekildiğiniz zamanlar...Korkarsınız ya karanlıktan, aydınlığa gitmeye çalışırsınız ya ama karanlık sizden daha güçlüdür ve bir süre sonra yorulursunuz. Karanlığa teslim olur, aydınlığa açılan kapının kapanmasına göz yumarsınız. Bir süre sonra da karanlığa teslim olduğunuz için sinirlenir, ondan kaçmak

için çabalarsınız. Ama sonra biri gelir. Önce sizi sakinleştirir. Karanlıktan korkmayın, ona alışın diye çabalar. Artık korkmadığınızda elinizden tutar ve o karanlıktan çıkmak için beraber çabalarsınız. Bu belki bir gün sürer, belki bir yıl, belki de bir ömür...Ya çıkarsınız ya da çıkamazsınız. Ama o ne olursa olsun sizin yanınızda olur. İşte o kişi var ya, o kişi sizin gerçek dostunuzdur.

Ekin ERBAŞ

Hayata Tutunmak

“Hayat böyle geçmez!” diyordu Kemal, kendi kendine, isimsiz sokakları kat ederken.

“Hayat böyle geçmez!” Bir sonu gelmeliydi artık bu ele geçmez hayallerin peşinden yapılan koşuşturmaların, bir sonu gelmeliydi artık hayatı tribünlerden izlemenin.

Daha kaç yıl vardı ki önünde? Elli mi? Altmış mı? Nasıl geçirecekti peki bu yılları? Babası rolünü oynayarak mı? Hoş, babasının hayatı da kendi babası rolünde geçmemiş miydi? Böyle olmazdı. Bir şeylerin değişmesi lazım geliyordu. Kendi arzuları, kendi tutkuları vardı onun. “Belki de bunların peşinden koşmalı...” diye düşündü. Ne istiyordu peki? Hayattan ne istiyordu? Çok geç değildi, hala bir şeyi değiştirebilir, baştan başlayabilirdi.

Bir şeylerin çalışma prensibi hep dikkatini çekmişti. Nasıl işlediği, nasıl çalışmayı sürdürdüğü... Mühendisti değil mi o mesleğin adı? Evet, evet... Mühendis.... Onu durduran neydi ki? Niçin mühendis olamasındı? “Şimdiden çalışmaya başlasam, yaza doğru sınavlara girsem...” Sınavda çok iyi bir yeri kazanamazdı belki, ama idare eder bir yeri tuttururdu muhakkak. “Dört yıl orada okusam... Hala biraz zamanım var; üniversitede iyi, eli yüzü düzgün, temiz bir kızla tanışsam... Bir hayat kursak yeni baştan...” Çok istiyordu bunu, her şeye

baştan başlamayı, iş işten geçmemişken, hayat yakınındayken, ellerinden kayıp gitmemişken.

Geçmişin zincirleriyle yaşamak zorunda değildi, hele hele onu özgür kılacak anahtarlar bu kadar yakınındayken. “Kendi geleceğimi yazacağım.” diyordu kendi kendine, adımları gittikçe hızlanırken. “Ailem gibi olmak zorunda değilim, benden beklenenler bağlayıcı olmak zorunda değil.” diye sayıklıyordu, artık neredeyse nefes nefese.

Bütün bunlara; geleceği ve onu sırtında taşıyan umutlara, hayallerine, kurgularına, belki bir gün onun olabilecek nihai özgürlüğüne, gerçekten de, bir anlığına inanmıştı; boğulmamak için kafasını nefes alacak kadar sudan çıkarıp denize geri daldığını fark etmeyerek; çünkü Kemal ve Kemal gibiler için yaşam farklı işler. Onların oksijeni ulaşılmaz hayalleri, güneşi umut dolu beklentileri, evleriye daimi bir gelecektir. Asla gelmeyen bir gelecek. Neden mi ? Çünkü Kemal ve Kemal gibilerin cesaretleri sadece hayal edecek kadardır, onları gerçekleştirecek kadar değil.

Esin NİZAMOĞLU

Kayıp Hayaller

Küçük çocuk, odasının penceresinden uzun uzun sokağı izledi. Önce taksiyi durduran yaşlı adamı, sonra okullarına giden renk renk üniformalar giymiş öğrencileri, daha sonra elinde bir buket çiçekle koşturan kızı, soğan satan kamyoneti, dükkanının kepenklerini gürültüyle açan ayakkabı tamircisini gördü... Dallarını pencereden sarkan çam ağacını gördü. Yüzünü tuhaf bir hüznün kapladı... "Düşlediğim dünya bu kadar mı? Daha ötesi yok mu?.." diye geçirdi içinden. Saate baktı, dokuz buçuk olmuştu...

O kabus günün öncesini hatırladı. Güneşli bir günde bisiklet gezisindeydi. Arkadaşlarıyla tüm kasabayı dolaşıyorlardı. Birlikte mahalledeki son günleriydi o gün; çünkü Deniz ve ailesi taşınıyorlardı. Deniz, mahalledeki son saatlerini de güzel geçirmek istemişti. Bisiklet turları bittiğinde eve geldi ve kapıda arkadaşlarıyla son kez vedalaştı.

Annesi de her şeyin tam olduğundan ve bir şey unutmamaklarından emin olmaya çalışıyordu. Etrafta koşturup duruyor, telaşla eşyaları arabaya yerleştiriyordu. Babası da bir yandan kolileri taşıyor, nakliyecileri kontrol ediyordu. Ağabeyi gayet sakindi. Hiç endişelenmiyor, farklı bir şehirde yaşamının eğlenceli olabileceğini söylüyordu.

Deniz, biraz üzgündü; çünkü arkadaşlarından ayrı kalmak istemiyordu. Okulunu da özleyecekti ama yine de olumsuz bakmamaya çalışıyor, yeniliklerin tadını çıkarmayı hayal ediyordu. Yeni okul, yeni arkadaşlar, yeni komşular...Bütün bunlar onu biraz da olsa heyecanlandırıyor. Neredeyse liseye geçecekti. İyi bir öğrenciydi. Derslerini çalışır, karşılığını da alırdı.

Deniz yeni ortama alışma kaygısını yaşıyordu, içten

içe. Ama kafasına çok takmaması gerekirdi, zaten gittiği çoğu yerde kendini sevdirirdi. O da son kez odasına baktı, eşyaları kontrol etti. Biraz da hüznünlendi. Son kez evin kokusunu içine çektikten sonra aşağı annesinin yanına indi.

Uzun bir yolculuk olacaktı. Erzurum'dan İstanbul'a taşınıyorlardı. İstanbul bütün aile için çok iyi bir fırsattı. Anne ve babasının işleri iyi gidecek ve daha iyi okullara başlayacaklardı. "Okulun bahçesi büyük mü acaba?" diye düşündü Deniz. Bahçe önemliydi.

Geleceğini düşünürdü bazen Deniz. Parlak olmasını isterdi. Bu yüzden de bu taşınma işine itiraz etmedi. Kendi için iyiydi bu. Hem de çok iyi.

Nihayet arabaya bindiler ve artık hazır dılar. "Herkes hazır mı?" diye teyit etti babası. Arabayı çalıştırdı. Yola koyuldular. Hafif müzik eşliğinde başlamıştı işte. Deniz şarkıyı mırıldanırken doğup büyüdüğü yere el sallıyordu. Geçmişine hoşçakal diyordu.

Yolculuğun güzel gittiğini düşünmüştü babasının direksiyon kontrolünü kaybedip bir çam ağacına çarpana kadar. Arabaya devrilmek üzere olan çam ağacının dallarını gördü Deniz son kez. Sonrası yoktu.

Sesleri duydu, Deniz. Ambulans, polisler... Etrafına baktı. "Neler oldu? Ah başım!". Annesi, babası, ağabeyi arabada yoktu. Sıkışmıştı. Ayaklarını hissedemiyordu. Panikledi. Bağırılmaya başladı. "İmdat !" dedi cılız, titrek bir sesle.

Deniz, hastanede cihaz sesleriyle uyandı. O zaman olanları bir bir hatırladı. Hep bekledi ailesini. Ama gelen giden yoktu. Doktorlar da bilgi vermiyorlardı. "Başlarına bir şey mi geldi?" diye düşündü Deniz. Bir sabah doktoru o acı haberi verdi. Sadece Deniz kurtulmuştu. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Sonrasını tutamadı.

Artık kimsesizliğin ömür boyu vereceği acıyla yüzleşmeye hazırlanıyordu. Daha bir ay önce nasıl da güzel hayaller kurduğunu anımsadı.

Sonraki her yılbaşı zulümdü. Şimdi pencereden dışarıdaki insanlara tekrar baktı. Bu değildi onun istediği. Dışarıdaki çam ağacını gördü, hüznünlendi. Küçük kalbi deli gibi atıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Deniz, o çam ağacını hiçbir zaman unutmadı.

Zeynep ÖZCAN

Son Tatil

Günlerden perşembeydi. Annem ve babam hasta oldukları için bana da bulaşmasın diye beni anneanneme postalamışlardı. Anneannemde kalmayı çok severdim. Çünkü orada hep benim istediklerim yapılırdı. Sevdiğim yemekler pişirilir, benim izlemek istediğim televizyon programı izlenir, benim gitmek istediğim yerlere gidilirdi. Sanki orası benim krallığımdı. Ama o gün eve kasvetli bir hava hakimdi. Anneannem ne kadar gülümsese de gözlerinde hüznü vardı. Bunu ona söylediğimde alerjisini bahane etti, gülüp geçti fakat istediğim mantığı ilk defa kötü yapmış, yemek sırasında normalde tekrar anlatmamı istediği hikayelerime ilgisiz kalmıştı. Televizyon önündeki yerimizi aldığımızda fikrimi bile sormadan öylesine bir kanal açmıştı.

Önce sevdiğim çizgi filmler oynatıldığı için beni rahatsız eden ortamı unutarak seyre koyuldum. Reklam arasına kadar hiç kımıldamadım yerimden, hatta kısık tıkrtilar geldiğinde bile bakmamıştım arkama. Ancak su içmek için kalktığımda anneannemin ağzından ufak bir hıçkırık kaçtı. Onu hayatımda ağlarken hiç görmemiştim, bu yüzden öylece kalakaldım bu alışılmadık görüntünün karşısında. Elinde telefon, ses çıkmasın diye dudaklarını ısırılmış vaziyette yaşlı mavi gözlerini ekrana kilitlemişti. O kadar odaklanmıştı ki beni fark etmemişti.

“Anneanne?” diye seslendim endişeyle. Kafasını çok hızlı kaldırdı, suç işlerken yakalanmış gibi. Ağzını açmasına rağmen çıkmadı bir cevap, onun yerine omuzları titremeye başladı. Nehirden daha gür aktı gözyaşları. Acaba onu ne üzmüştü, kim kalbini kırmıştı? Sormadım yine de üstüne gitmemek için, sarıldım sıkıca boynuna ve örgülü beyaz saçlarını okşadım annemin bana yaptığı gibi. Çizgi film reklamdan sonra devam etse de bırakmadık birbirimizi ve bir yumak gibi oturduk pencerenin yanında.

“Canım...” diye aniden sessizliği böldü. “Annenle baban seni bana bırakırken ne dediler?”

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Bu sahiden önemli miydi? Ağlamasına neden olan şey bu muydu? “Babam ikisinin hastalandıklarını ve bulaşıcı olduğu için beni uzak tutmak istediklerini söyledi.” dedim tam anlamıyla hatırlamaya çalışırken. “Buraya yakın bir yerden ilaç alacaklarmış.”

Ne ara sarılmayı bırakmıştık bilmiyordum ama ellerim onun o ihtiyarlara özgü kırıksık lakin yumuşak, bakımlı parmakları tarafından sarmalanmıştı. “O yer klinik mi, hastane mi, sağlık ocağı mı; seninle paylaştılar mı torunum? Lütfen iyi düşün.”

Tonu o kadar ciddi, aynı zamanda üzgündü ki istemeden ellerimi geri çektim. Hastaneleri sevmezdim.

6 yaşında dedemi oraya götürmüşlerdi. İyi olmasına, benimle şakalaşmasına ve her ziyaretimizde şeker vermesine rağmen onunla eve dönmemize izin vermemişlerdi. Ona iç karartıcı beyaz kıyafetler giydirmişlerdi, başucuna kırmızı tersten asılı bir poşet koymuşlardı ve bir makine durmadan bipliyordu. Önlüklü insanlar bana tepeden bakıyordu, 1 saat sonra odadan kovuyorlardı. Annem dedemin emin ellerde olduğunu söyleyip duruyordu ancak ilk defa bana yalan söylemişti. Dedem o önlüklü insanlar tarafından benden uzaklaştırılmıştı, 3 ay sonra babamın deyişiyile “Tatile çıkmıştı”. Acaba dedem önlüklü insanları benden daha çok mu sevmişti? Gittiği yerde karamelli şekerler var mıydı bana aldığı gibi?

“Hastane değil.” dedim burnumu havaya dikerek. “Annemle babam dedemin yanına gitseler beni de yanlarına alırlardı. Hem ellerinde bavul yoktu.”

Tekrar göz göze geldiğimizde anneannemin yüzü hayalet görmüşe dönmüştü. Telefon artık kucağında değildi. “Torunum...” diye fısıldadı.

Birden avuçlarımın içi terledi. Bacaklarım uyuştü. Nerden geldiğini çözemediğim bir cesaretle, bir kararlılıkla atıldım: “Anneanne, ben eve gitmek istiyorum.” Annemle babam çoktan ilaçlarını almış hâlde koltuklara uzanmış olacaktı. Sonra babamın itirazlarına karşı gelerek annem ihlamur denen o çaydan yapacak ve zorla içerecekti. Kitap okuyacaklardı uzun lambamızın durduğu köşede.

“Neden torunum, ne güzel eğleniyorduk!” diye panikle ayağa fırladı anneannem. “Sana sıcak çikolata yapayım mı? Bak saat 1 olmuş, beraber senin o çok sevdiğin araba yarışlarıyla alakalı çizgi filmi izleriz, ne dersin? Dur adı neydi, dilimin ucunda...”

“Anneanne-”

“Ah, yaşılanıyorum işte. Hatırlayamadım gitti.” Aceleyle koridora çıktı. “Hadi ben sıcak çikolataları yapmaya başlayayım.”

“Anneanne!”

“Kurabiye ister misin yanında?”

Gözlerimi kapatıp avazım çıktığı kadar bağırdım salonda. Neden böyle davranıyordu? Eve gitmek istiyordum, neden anlamıyordu? Annemle babamı görmek istiyordum, dedemin yanına gitmeme izin vermeyen korkunç insanları anımsatıyordu bana. "Anneanne, ben eve gitmek istiyorum." dedim bir kez daha.

"Niye, daha yeni geldin!" diyen anneannem yanıma çöktü. Evet, gitmek için hiçbir nedenim yoktu. Daha önce de söylediğim gibi burası benim krallığımdı, serbest bırakıldığım ve istediğim her şeyin gerçekleştirildiği yegane yer. Ama içgüdülerim ısrar ediyordu, bir his beynimi yoruyordu. Nefesimi tutmadan önce "Annemi arar mısınız?" diye sordum beklentiyle.

Anneannem yanıtlamadı.

"Beni gelip alsınlar, eve gitmek istiyorum."

Hâlâ kendi kendime konuşuyor gibiydim.

"Anneanne, bulaşması umrumda değil hastalığın, eve gitmek istiyorum ben!" Ağlama noktasındaydım artık. Ürkmüştüm çoktan, hiçbir şey sakinleştiremezdi beni. Ne bir masal, ne bir şarkı. Ne bir kucak ne de bir öpücük. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, oda soğumuş muydu? Pencere mi açılmıştı ben ilgilenmezken?

"Canım, benim tatlı mı tatlı prensim." dedi sonunda. "Dedenin nerde olduğunu biliyor musun?"

"Evet, tatilde." dedim. "Çok uzun zamandır tatilde. Beni unuttu, sizi unuttu; o hastanedeki önlüklü insanlarla beraber uzaklarda."

Kıkırdadı. Ben hayatımda daha önce kimseyi bu kadar perişan gülerken görmemiştım. "Peki neden tatile çıktığını biliyor musun?" diye sordu bu sefer. Başımı olumsuz anlamda sallayınca somurttu. "Hiç kanser diye bir kelime duydun mu?" Gene olumsuzdu karşılığım.

"O kanser denen şey yüzünden mi tatilde?"

"Evet." Duraksadı, bunu demek canını yakıyormuşçasına devam etti: "Deden kanser yüzünden artık aramızda değil." Hıçkırdı, gözleri kızarmıştı. "Canım torunum benim, senden defalarca özür dilerim."

"Neden?"

Başını eğdi. Yüzünü göremiyordum, sadece yağmur gibi damlalar akıyordu eteğine. "Annen de kansermiş." dedi bana sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir aralıktan sonra. "Bir süreliğine hastanede olmak zorundalar, o yüzden bende kalacaksın."

Hastane, dedemi benden koparan kanser, önlüklü adamlar...

"Beni oraya götür." dedim yıkılmış bir yüzle. "Lütfen anneanne, beni hastaneye götür."

İlk başta hiç de istekli değildi anneannem, sonuçta beni ona bırakmalarının nedeni bunu görmemi engellemekti ancak umrumda değildi arzuları, annemi o eldivenli soğuk ellere teslim edemezdim. Dedemi etmişim, geri alamamıştım. Annem de tatile

çıkamazdı.

Hastaneye o kadar hızlı varmıştık ki anneannem bile taksiye parayı verirken şaşkındı. Bense ümitsizce kocaman gri binaya bakıyordum. Girişi uçarcasına aştım, kısa boyuma karşın epey yukardaki düğmeye asansörde sertçe bastım ve anneannemin laflarını dinlemeden kapılar açılır açılmaz annemin kaldığını öğrendiğimiz odaya koştum. Babam içerde annemin elini tutmuş, uyuyordu. İkisinin üzerine atılınca elbette epey korktu. Anneannem arkadan yorgun argın yetişince ikisi odadan çıkıp ateşli bir tartışmaya koyuldu, ben de anneme sarıldım ağlayarak.

"Ah benim nazik oğlum, gururum." dedi kurumuş dudaklarının arasından. "Sakın korkma, emin ellerdeyim."

"Kanserle tatile çıkmayacaksın, değil mi?"

Cevap vermedi. Sadece gülmekle yetindi. Sonra düşünceli bir tonda tekrarladı: "Emin ellerdeyim..."

Onun koynuna yerleştirdim başımı ve uyuyakaldım parfüm kokusunu soluya soluya. Karanlık tavandaki ışığa karıştı, annemin koynundan ayrıldım...

...

Size annemin bana ilk defa dedemi buraya getirdiğimizde yalan söylediğini anlattığımı anımsıyor musunuz?

Evet, bu annemin ikinci ve son yalanıydı. "Emin eller" onu kanserle tatile yolladı, bense uzun bir süre toparlanamadım. En azından dedemin yanındaydı.

Hem kim bilir, belki ben de bir gün tatile çıkardım.

İdil TEZERTEN

Une belle épouse charmante

Un jour, un pauvre bûcheron travaillait dans la forêt: il abattait des arbres et il en faisait des bûches. Au moment de la pause, il vit une fée des bois debout sur une feuille, non loin de là. Il ferma les yeux, se les frotta et les rouvrit: elle était encore là!

—Je suis venue t’offrir trois souhaits, lui expliqua-t-elle. Tes trois prochains souhaits vont se réaliser. Sois raisonnable!

Et elle disparut...

Le bûcheron ne put pas en croire ses yeux, mais il se sentit très chanceux. Il commença à réfléchir. Il ne voulait pas travailler et il était très pauvre, donc il décida de demander de la richesse et beaucoup de pièces d’or. La belle fée magique fit de son souhait une réalité et elle lui donna cinq coffres pleins d’or. Enfin son plus grand rêve devint réalité, il fut heureux pendant quelques jours seulement.

Mais cependant, il comprit la raison pour laquelle il ne fut pas content de sa vie: il était seul. Il n’avait personne. Il appela une deuxième fois la fée et lui demanda une belle épouse charmante et riche. La fée lui donna la plus belle femme du monde, mais elle n’était pas si gentille. La richesse n’était pas source de bonté. Cette femme était orgueilleuse et hypocrite. Elle ne parlait que d’elle. Le bûcheron ne fut pas content de cette situation et il décida encore et qu’il devait utiliser son dernier souhait.

Il appela la fée magique et il lui demanda de changer le caractère de sa femme. La fée changea son caractère et elle fit une bonne personne.

Depuis ce jour, ils vécurent heureux.

Zeynep ÇAKIR

Je veux être le roi de ce château

Un jour, un pauvre bûcheron travaillait dans la forêt : il abattait des arbres et il en faisait des bûches. Au moment de la pause, il vit une fée des bois debout sur une feuille, non loin de là. Il ferma les yeux, se les frotta et les rouvrit : elle était encore là !

« - Je suis venue t’offrir trois souhaits, lui expliqua-t-elle. Tes trois prochains souhaits vont se réaliser. Sois raisonnable ! » et elle disparut...

Sur ça, il eut peur et courut jusqu’à sa maison. Sa femme était là-bas. Il lui expliqua toute l’histoire. Elle n’eut pas peur comme son mari, au contraire, elle commença à penser aux trois souhaits. Elle dit alors « Nous sommes pauvres, demande à la fée de la fortune. Par exemple, des pièces d’or, des bijoux, des pierres précieuses... » à son mari. Il écouta sa femme et se décida de revoir la fée. Après avoir retrouvé la fée, il lui demanda de réaliser un premier souhait, ce que sa femme venait de lui citer. La fée les fit riches. Ils furent aisés.

Le roi du royaume était la plus mauvaise personne du monde. Le bûcheron travaillait dans son château. Mais, à la longue, il ne pouvait plus être patient devant ce roi colérique. Un jour, après que son roi fit une crise de nervosité, il appela la fée et utilisa son deuxième souhait. « Je veux être le roi de ce château » et puis son roi disparut.

Pendant des années, il dirigea le château, ne put pas voir la croissance de ses enfants, ne put pas faire ce qu’il voulait.

Enfin, il appela la fée une dernière fois et dit « Je suis très fatigué, je veux être une personne normale. Je veux sourire à la vie encore une fois. » La fée donna la vie qu’il voulait. Il redevint un bûcheron encore une fois. Il passa le temps avec ses enfants et sa femme. Ils ne furent ni pauvres ni riches. C’était suffisant pour eux et ils comprirent que la fortune n’est pas très important dans la vie. Depuis ce jour, ils vécurent heureux.

Doğa Berçin ÖZTÜRK

Ferdinand HODLER

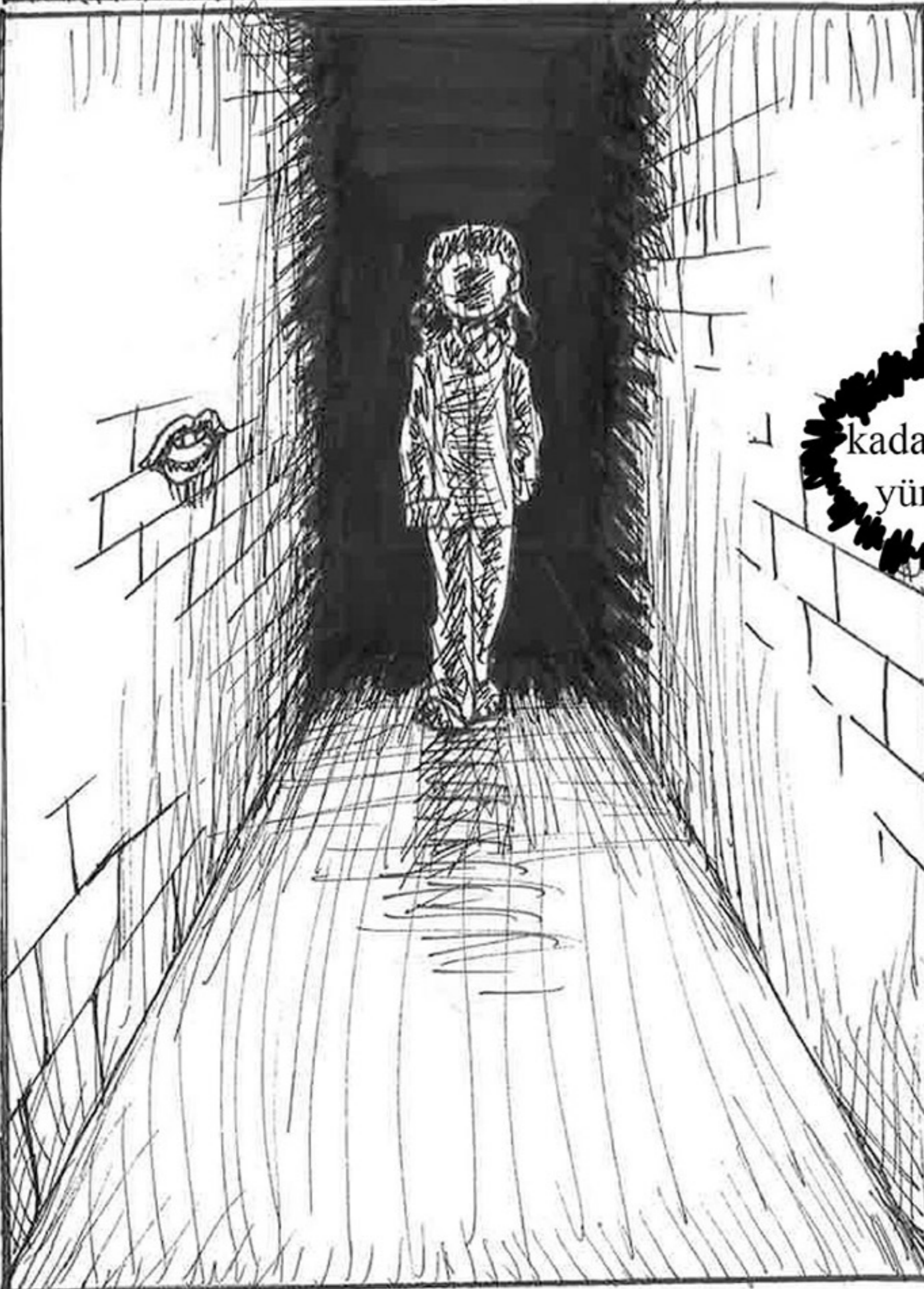
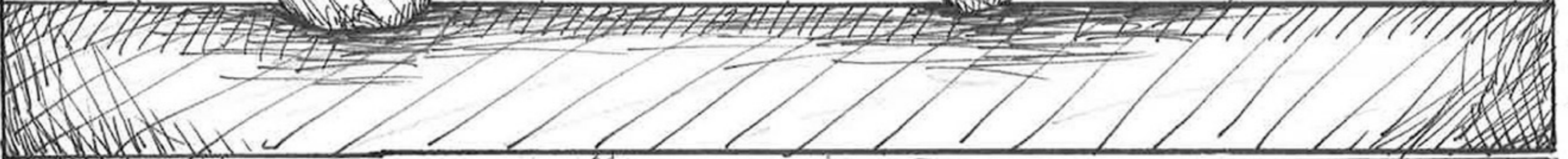

ARKANA BAKMA

Arkana bakma.

Arkana bakma.

Ne kadar zamandır yürüyorum?

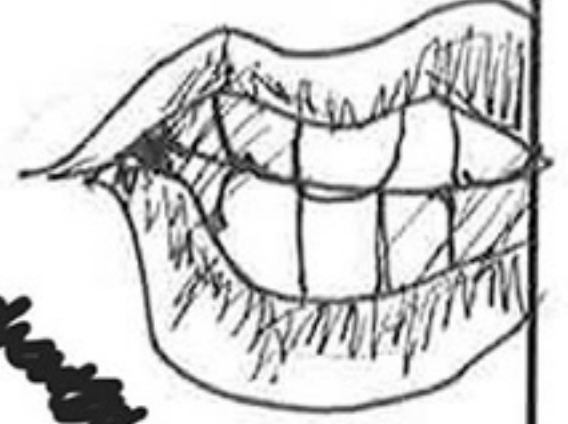

En son yatağımdaydım, bu koridora nasıl geldim?

Ve şu ağızlar...

Ne zaman birinin önünden geçsem aynı şeyi tekrarlıyorlar:...

Arkana bakma.

Arkana bakma.

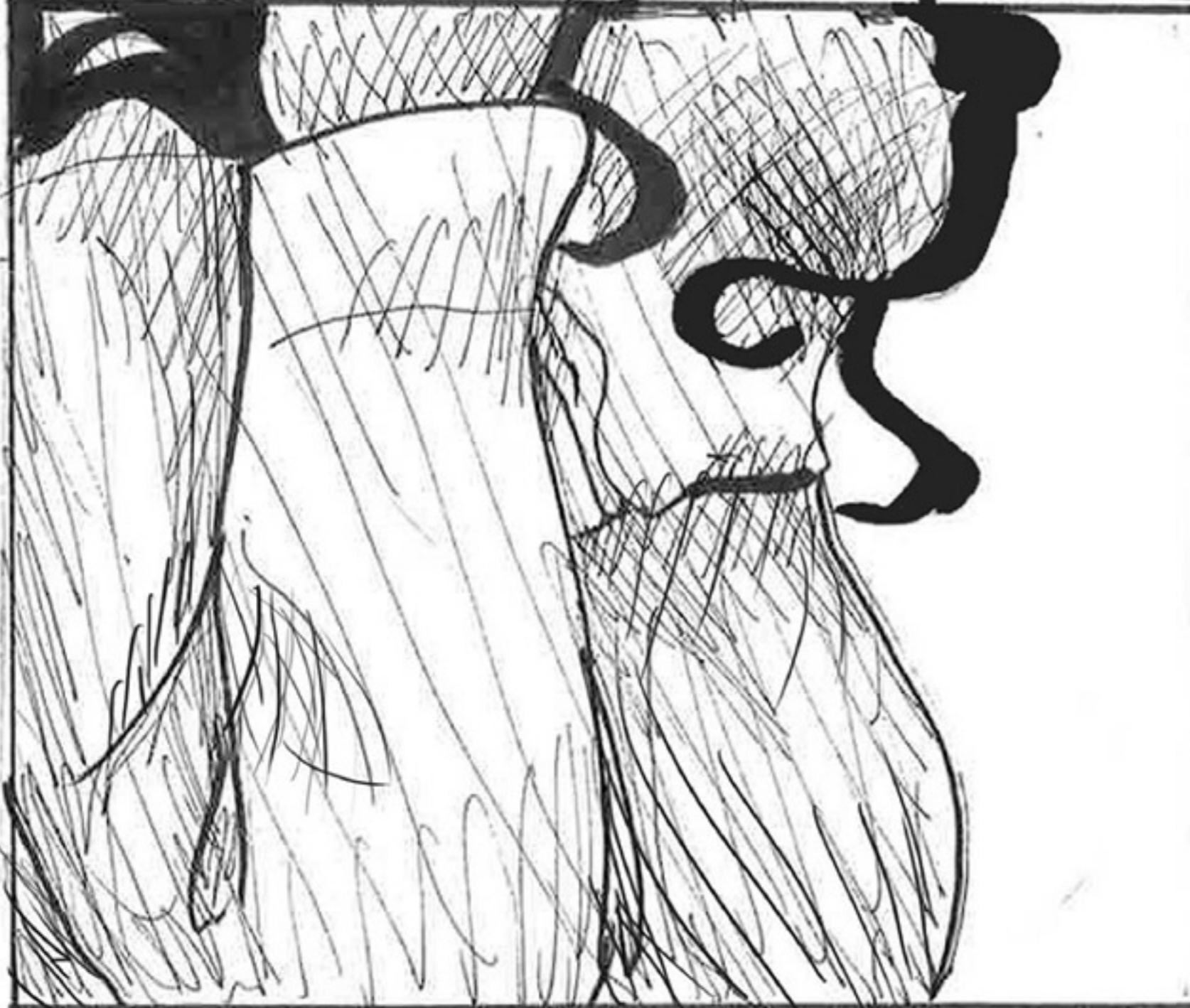
Arkana bakma.

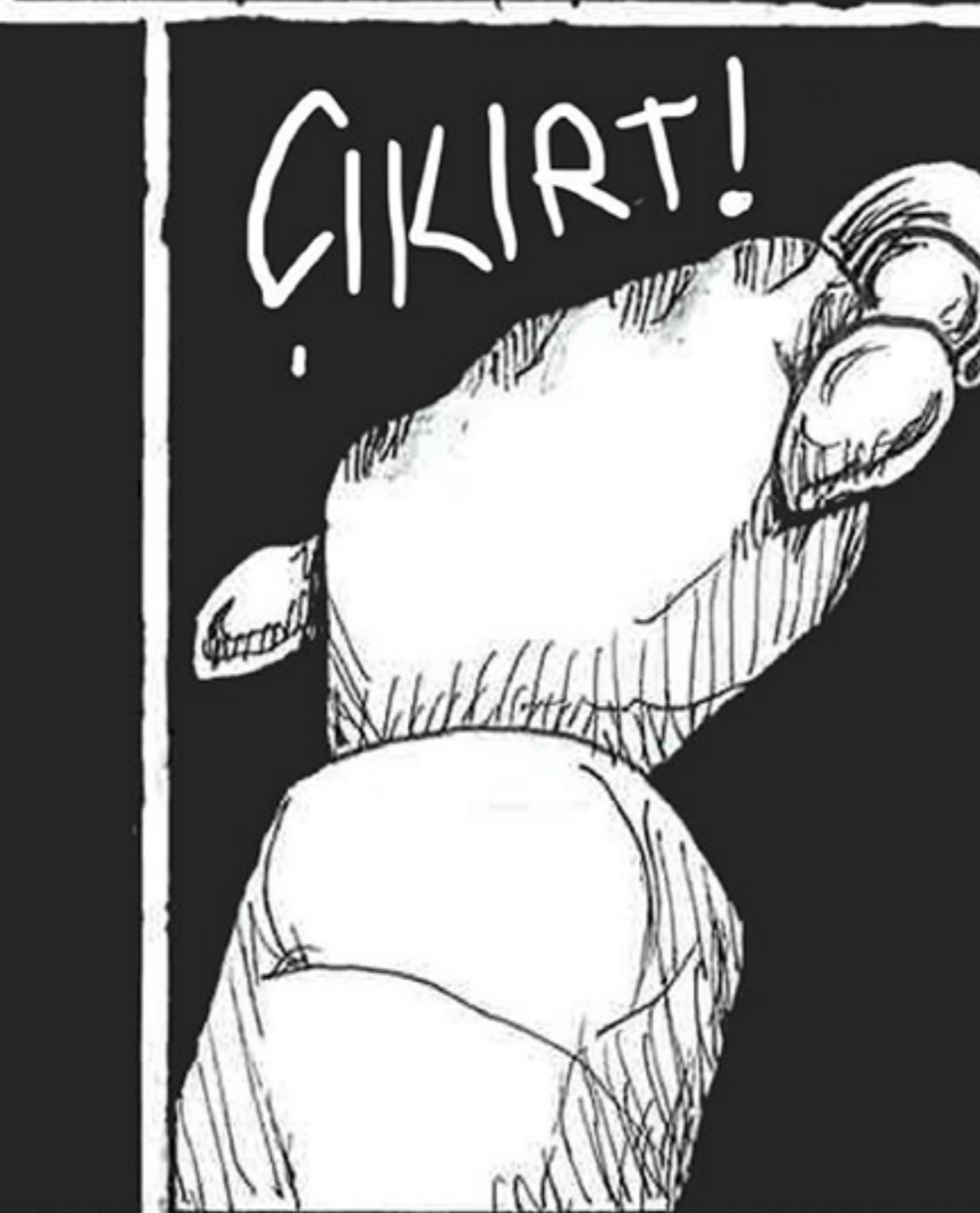
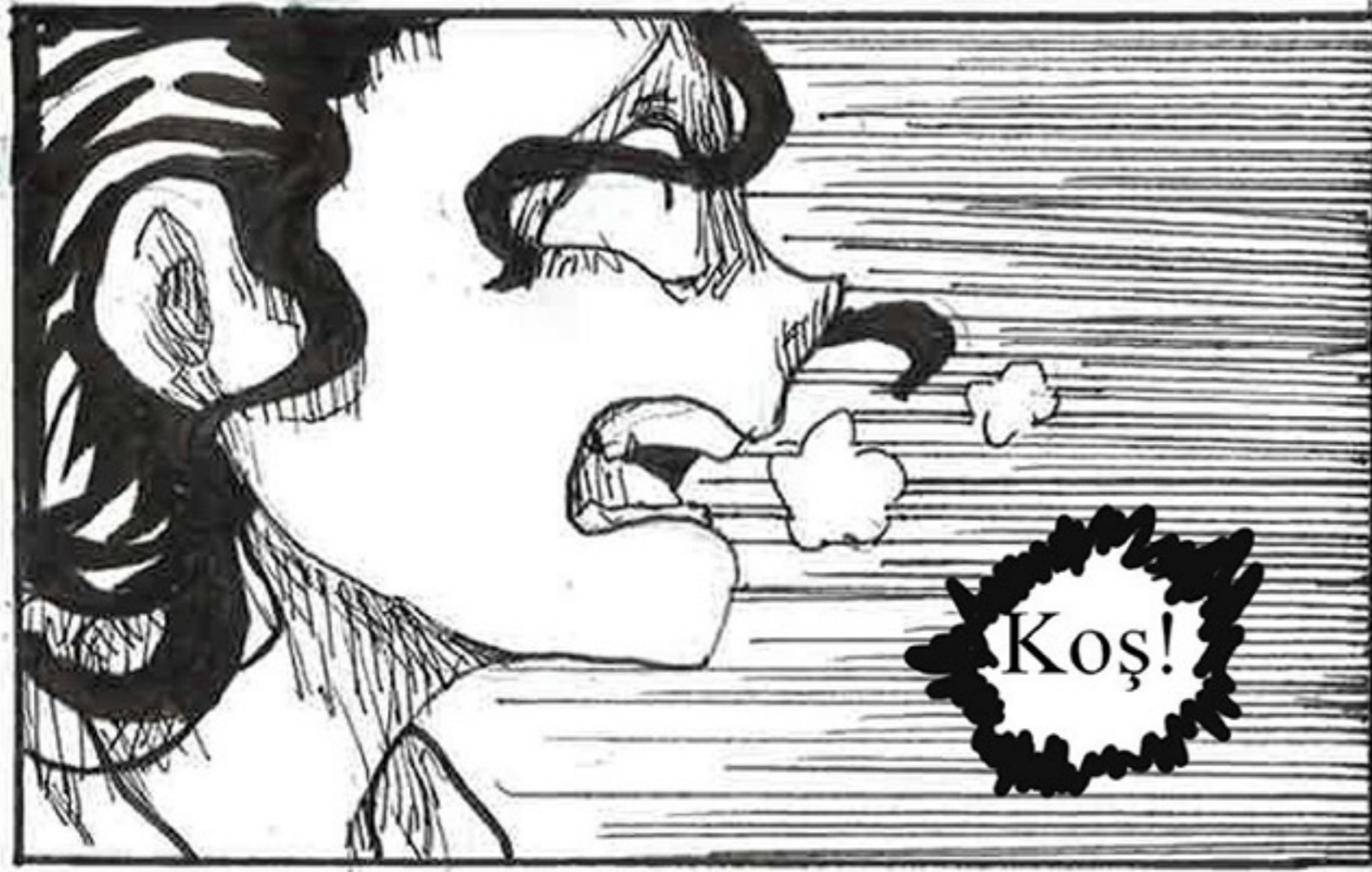
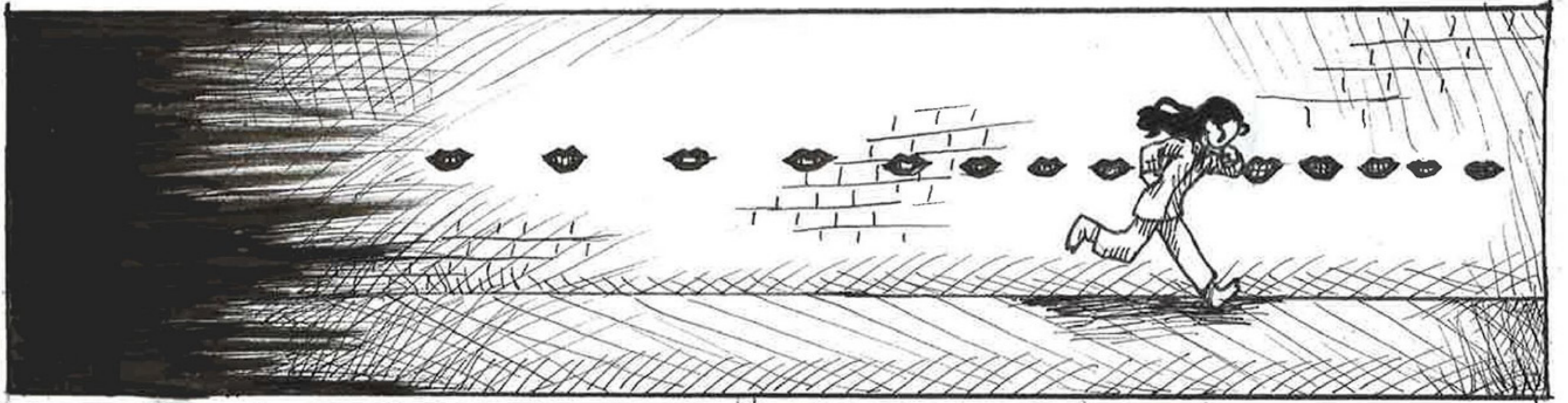

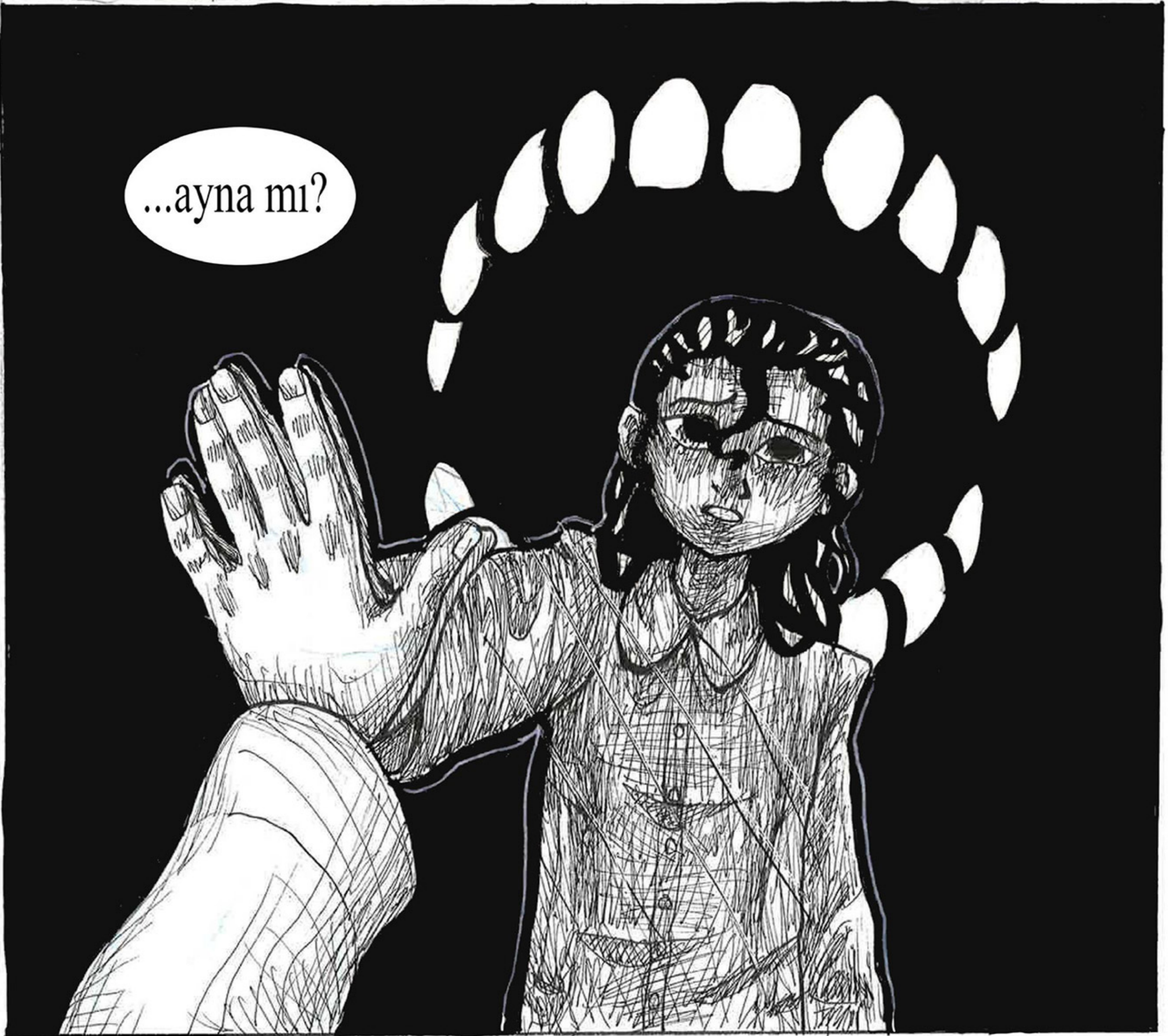
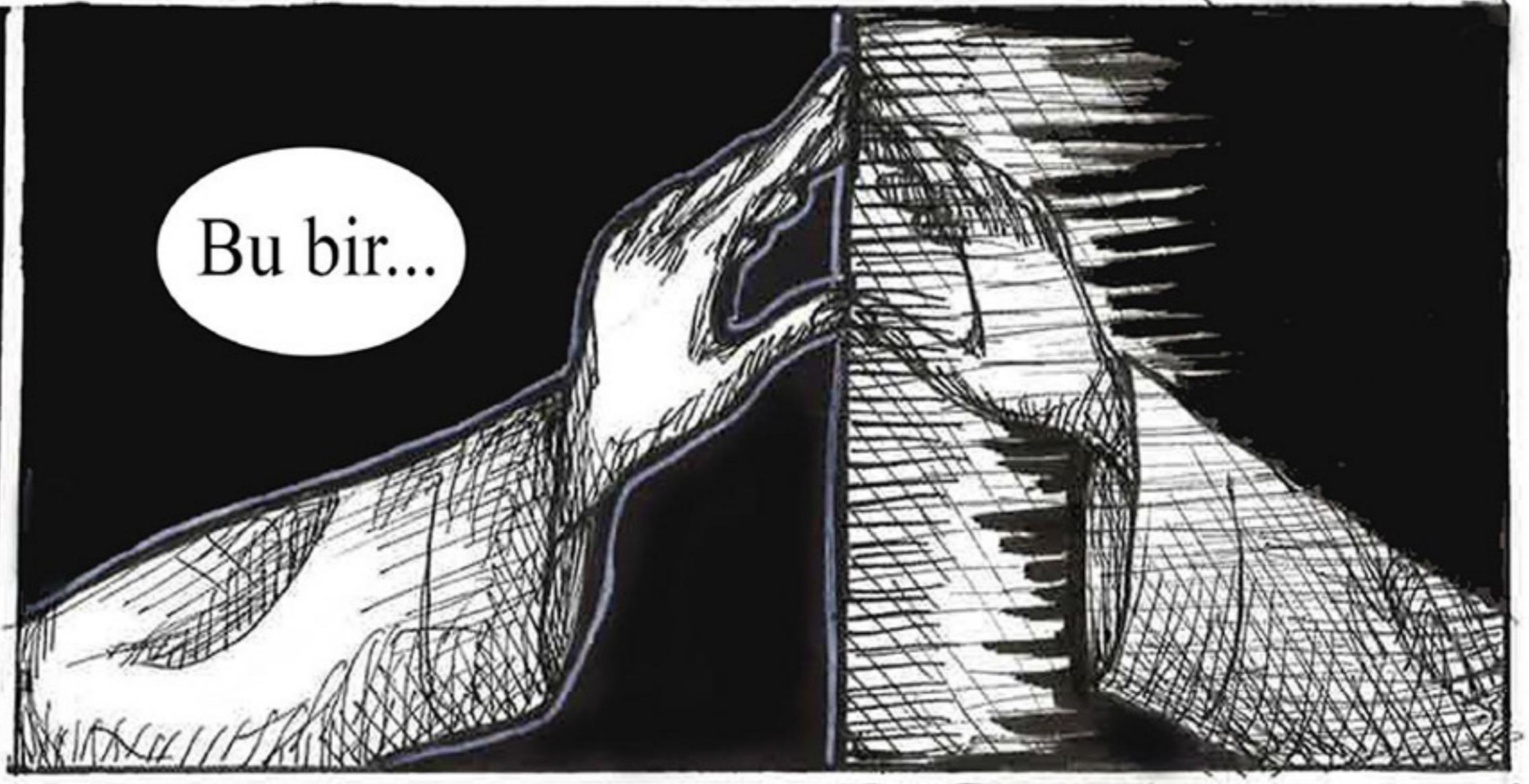
Arkana bakma.

Arkana bakma.

Arkana bakma.

GHONP! SON

Yazan ve çizen: Defne Tercan

Un château invisible

« Un jour, un pauvre bûcheron travaillait dans la forêt : il abattait des arbres et il en faisait des bûches. Au moment de la pause, il vit une fée des bois debout sur une feuille, non loin de là. Il ferma les yeux, se les frotta et les rouvrit : elle était encore là ! « Je suis venue t'offrir trois souhaits, lui expliqua-t-elle. Tes trois prochains souhaits vont se réaliser. Sois raisonnable ! » Et elle disparut... »

Il était vraiment choqué par cette belle fée. Il rentra dans sa petite chaumière et y pensa toute la journée. Il demanda à sa femme et enfin, après une longue réflexion, il se décida. Il commença à crier : « La belle fée ! ». Tout à coup, son café au lait devint la fée. Il voulut un enfant pour le premier souhait et il continua : « Je voudrais devenir un homme aussi riche qu'un roi. » La femme de l'homme dit : « Je voudrais un château invisible pour faire grandir mon petit enfant de tous regards ». La fée les fit tous et disparut aussitôt.

La famille riche vécut dans leur grand château en silence mais leur enfant n'était pas heureux, il n'avait pas d'amis. Il marcha dans la forêt merveilleuse tous les jours pour y rencontrer quelqu'un. Leur parents préférèrent rester dans le château merveilleux. Chaque jour, il allait dans sa grotte et il joua avec des elfes, les seuls avec qui il

pouvait passer du temps en dehors du château. Ils étaient ennuyés mais les elfes furent ses amis. Il se sentait seul sans eux.

Un jour, il rencontra une belle elfe. Elle avait les yeux bleus et les cheveux blonds. Elle devint l'amour de sa vie. Sa présence était pour lui seul source de bonheur. Ils se décidèrent de s'unir pour le restant de leur vie.

Ils se marièrent et ils vécurent heureux dans la grande forêt merveilleuse. »

Zeynep ÖZGÜL

Une famille heureuse

Un jour, un pauvre bûcheron travaillait dans la forêt: il abattait des arbres et il faisait des bûches. Au moment de la pause, il vit une fée des bois debout sur une feuille, non loin de là. Il ferma les yeux, se les frotta et les rouvrit: elle était encore là!

« Je suis venue t'offrir trois souhaits, lui expliqua-t-elle. Tes trois prochains souhaits vont se réaliser. Sois raisonnable! » Et elle disparut...

Le pauvre bûcheron qui ne put pas croire ce qui se passa, alla chez le vieil ermite pour consulter ses idées. Ce vieil ermite habita au sommet d'une montagne, au fond de la forêt où vivaient un dragon et une araignée géante. Il commença aussitôt son petit voyage au sommet de la montagne avec son cheval.

Sur sa route, il raconta le grand dragon rouge, crachant sans arrêt du feu. Le dragon lui posa une question. Le bûcheron devait y répondre correctement pour pouvoir passer; sinon, il aurait été brûlé par le

dragon. La question était: « Choisis-en une « une grande et belle maison » ou « une famille heureuse ? ». Il choisit « une famille heureuse » et c'était la bonne réponse. Il passa cette première étape sans grande difficulté. Après une longue marche, cette fois, l'araignée géante l'arrêta. L'araignée dit la même chose. La question était encore de faire un choix. C'était de choisir entre « la santé » ou « la richesse ». Il choisit « La santé ». C'était encore une fois la bonne réponse à donner.

Enfin, il arriva à la grotte du vieil ermite. Il raconta toute l'histoire rapidement. L'ermite dit: « Je t'ai posé deux questions avec mes amis pour te connaître. C'est sûr que tu es un homme honnête et généreux. La fée t'a choisi et t'a donné cette opportunité à cause de ton caractère. N'aie pas peur »

Les trois souhaits du bûcheron étaient de : « Refaire naître sa petite fille qui était morte à cause d'une maladie, pouvoir aider tous les pauvres dans le monde entier et être heureux. » Ses souhaits étaient réalisables. Alors, la fée les réalisa. Depuis cet événement, lui, sa fille et sa femme vécurent heureux.

Meltem TIRYAKI

İstanbul'un Uykusu mu Gelmiş?

İstanbul'un uykusu gelmiş
Söndürmüş ışıklarını
Derin bir sessizliğe bürünmüş
Karanlığı da üzerine örtmüş
Uykunun ona uğramasına beş kala

Kıskandın mı, diye sorsalar bana
"Kıskandım, hem de çok!" der miyim
Yoksa eski zamanlardan kalma bir maske takıp
Ben değilmişim gibi mi davranırım
Bilemiyorum.

Uyku beni terk edeli çok oldu
Ona rastlamış
Her halinden belli
Uykular yok artık bende,
Asıl yoksulluk bu olsa gerek.

Cansu GÜRCAN

Un Homme Sans Foi

Je cherche encore tes traces dans ma vie
Tu pensais que cela pourrait être facile à
cacher?
Lorsqu'elles couvraient mon corps
Comme une femme obéit

Les oreilles sont pleines de cries
D'où viennent ces prières?
C'est toujours toi qui dis
Qu'un seul mot suffit

Laisse-moi
Laisse mon âme s'envoler
Une fois que tu relâches tes mains, toi
Je ne serai plus ton prisonnier

Mais qu'est-ce qui se passe avec moi?
J'aime ces mains au tour de mon cou
Ah, excuse-moi
Les mains sont désormais partout

Où est le soleil?
Il est parti comme toi
Vu que je me suis perdu dans le noir
Je brûle ma foi

Je vous demande pardon, les anges
Mais comment est-ce que je continue à vous
croire?
Bien que j'aie supplié avec tout mon cœur
Vous m'avez laissé dépourvu de ma vraie ange
Et causé ma plus grande peur

Cansu GÜRCAN

Kırmızı

Duyguların en kuvvetlisi, aşkın simgesi
Yoğun, sıcak, parlak ve ihtişamlı varlığıyla
Kendine bağlayan, ondan vazgeçmeme mücadele
ettirmeyen,
Kırmızı.

Yanardağdan dökülen kızgın ateşin rengi
Kendini ele veriyor gücünün derinliğini besbelli,
Dışarıya fıskırdığında ise küçük bir çocuk
heyecanıyla, telaşıyla
Kavuruyor elinin değdiği her yeri.

Güneşin doğum sancıları çektiği anda,
Yepyeni günde içime umut dolduran,
Bulutlara, ufuklara, güneşin arka planı olmaya
en çok yakışan,
Kırmızı.

Şimdi kalemi tutan parmaklarımda göze çarpan
oje,
Vücudumun her karışında gezinen hayat
kaynağım
Heyecanıma yenik düştüğümde yanaklarımda,
Acıktığımda mis gibi kokusuyla büyüleyen
elmada,
Her zaman hayatımdan bir parça
Kırmızı.

Fatma Pınar ÜNER

Faik Olan

Koskoca evren şu iki laf arasında sıkıştı kaldı,
İnsan denen mahluk kendi başına tüm âlemi sardı.

Arzuladı ki minnet duyarcasına vardan yok edebilsin.
Sitem etse yeter ki, bütün gökyüzü mütemadiyen bitsin.

Sen yeter ki iste, tüm diriler sana kurban olsun,
Sen Âdem evladı değil misin sana helal olsun.

Ne kıymetliymişsin, iffet beklemeye atanan kadar
Ne de dilbazmışsın, kimde var kimde yok, sende o karar

Öyle de körleştirir bu tahriş eden bir kaşıntı,
Koparıp atamazsın da bulamazsın ilacını.

Kendinden başkasını görmezsin sen hep ayrıcalıklısın
Sakin düşünme yoksa bir cahil kadar mutlu olamazsın

Mutlaka her şeyi biliyorsun da bu yetmez değil mi sana
Bir varsın bir yoksun aç şu anlamsız gözlerini dünyaya.

Yağmur YURT

Lara'nın Penceresinden...

Boşluk - Bir Noktanın Direnişinin Öyküsü

Boş-luk
Boş-luk
Adam dağıttı kağıtları
Herkes bir telaş,
Bir nokta hariç
Çok mu garip
Sabit durması bir noktanın?
Herkes doğru gelen,
Aslında olamaz mıydı,
Yanlış?

Nedir doğru ya da yanlış?
Ne değildir!?

Nokta sürdürdü varlığını
Sürdüremeliydi de...
Olmasaydı onun gibi noktalar
Olamazdık
Belki de.
Ama sevmedi noktayı kargaşa
İçinde eritmeye çalıştı onu
Nokta ise direndi
Elinden geldiğince
Değildi ama kolay
Hiç olmamıştı da
Farklı olmak zordur hep,
Derler...
Kimseye olmadıkça zarar
Hoş...
Olan anca noktaya olur.

Baskı vardır, hissedilen
Hissedilemeyen
Hissettirilmeyen
Nokta ise farkındaydı her şeyin
HER şeyin
Hem de fazlasıyla
Devam etti orada
Sessizce durmaya
Oysa farkında değildi kimse,
Nasıl fark edebilirlerdi ki
Noktanın direnişinin öyküsünü

Sevmek kolay
Sevmek kolay
Diyedir içimde
Bir şarkının tekrarı

Sevmek zor
Sevmek, çok zor
Nasıl olsun mümkün tersi,
Baksana bir etrafına,
Bu dünya sevilir mi?
Ne yapıyoruz,
diye düşünmüyor kimse
Bu gerçeği düşündükçe
İçime doluyor bir hiç,mece
O kız alamıyor iken
İstedığı kurabiyeyi
Ben devam ederim
Yarım bırakmaya elimdeki içeceği
Hal böyle iken
Adaletten bahsedilebilir mi?
Bir şeyler var yanlış giden
Suç kimsenin değil,
diye hissettirilen
Bugün böyle ki eminim
Farklı olmayacak yarın
Zengin devam ederken
Purosunu tütürmeye
Kızın gözleri yine
Almadığı o kurabiyede

Dünya bundan daha güzel,
Hayat çok güzel,
Diyebilmek isterdim
Kalmadı ama inancım
Gerçekliğe,
Samimiyete
Duruyor orada dünya
Tüm hiçliğiyle

Gelip geçicidir
İçimdeki bu hüzün,
Onun ise elindeki sigara
Söyle şimdi bana,
Karşı çıkabilecek misin?

Kuzu Kuzu - ME

Söyleyin kuzular,
Neden yaşıyoruz?

- Me.

Neler yapıyorsunuz siz peki?

- Mee...

Anlıyorum,

Öyle düşünmüştüm ben de.

Hak da vermiyor değilim gerçi,
Sizlere.

Ortada bir şeyler var bariz olan
Oysa ne de doğrudur,
Suçu size atmak?

Sevgili kuzularım,

Kölesiyiz hepimiz

Fitne fücür sistemin

Anlaması karmaşık olan

Gözün kaşın ayrı oynadığı

Kusuruma bakmayın,

Elimde değildir

Küçük görmek sizleri.

Günümüz dünyasında

Düşünebilen kaç kişi kalmış ki?

Okusa şimdi birisi bu şiiri

Olasıdır bir şey anlamaması.

Şiir güzellik ise

Güzel olan özel olandır.

Şiir, sizin anladığınızdır.

Sokak iyi geliyor insana

Fakat bakınca etrafıma

Üzülmemek elde değil.

Ey insanlık,

Kendi çukurunu kendin kazıyorsun

Farkındasın da, eminim

Cazip geliyor sonuçta

Şu siyah ekran.

Gidişat hiç de şaşırtıcı değil

Artık şaşırtan ne kaldı ki?

Komik olan
ve en çok da acı veren neydi,
bilir misiniz?
Bir farkı kalmamıştı kızın
Eleştirdiklerinden
Köylünün köyüne
Evlinin evine gittiği gibi
Bitirince şiirini kız
ve eleştirmeyi kuzularını
O da alıverdi siyah ekranı eline.

Lara BAKSU

Latin Mahallesi

Paris hakkında mutlaka birçok gezi yazısı vardır; fakat ben her gidişimde uğramadan dönmediğim Latin mahallesinden bahsedeceğim.

Şehirlerden biri olmasına rağmen genel olarak soğuk ve melankolik bir şehir olduğu kanısına ilk gidişimde varmıştım. İkinci gidişimde Latin mahallesinde küçük bir otelde kaldıktan sonra biraz fikrim değişti. Milattan önce III. yüzyıldan itibaren Romalıların yaşamış olduğu bu alanın ismi, Romalıların Latince konuşması sebebiyle Latin Mahallesi olarak kalmış. Birçok ünlü yazarların ve ressamların yaşadığı bu sokaklarda yürürken bile insan keyif alıyor. Sanki her bir sokağının, kaldırımının bir ruhu var gibi. Özellikle edebiyat

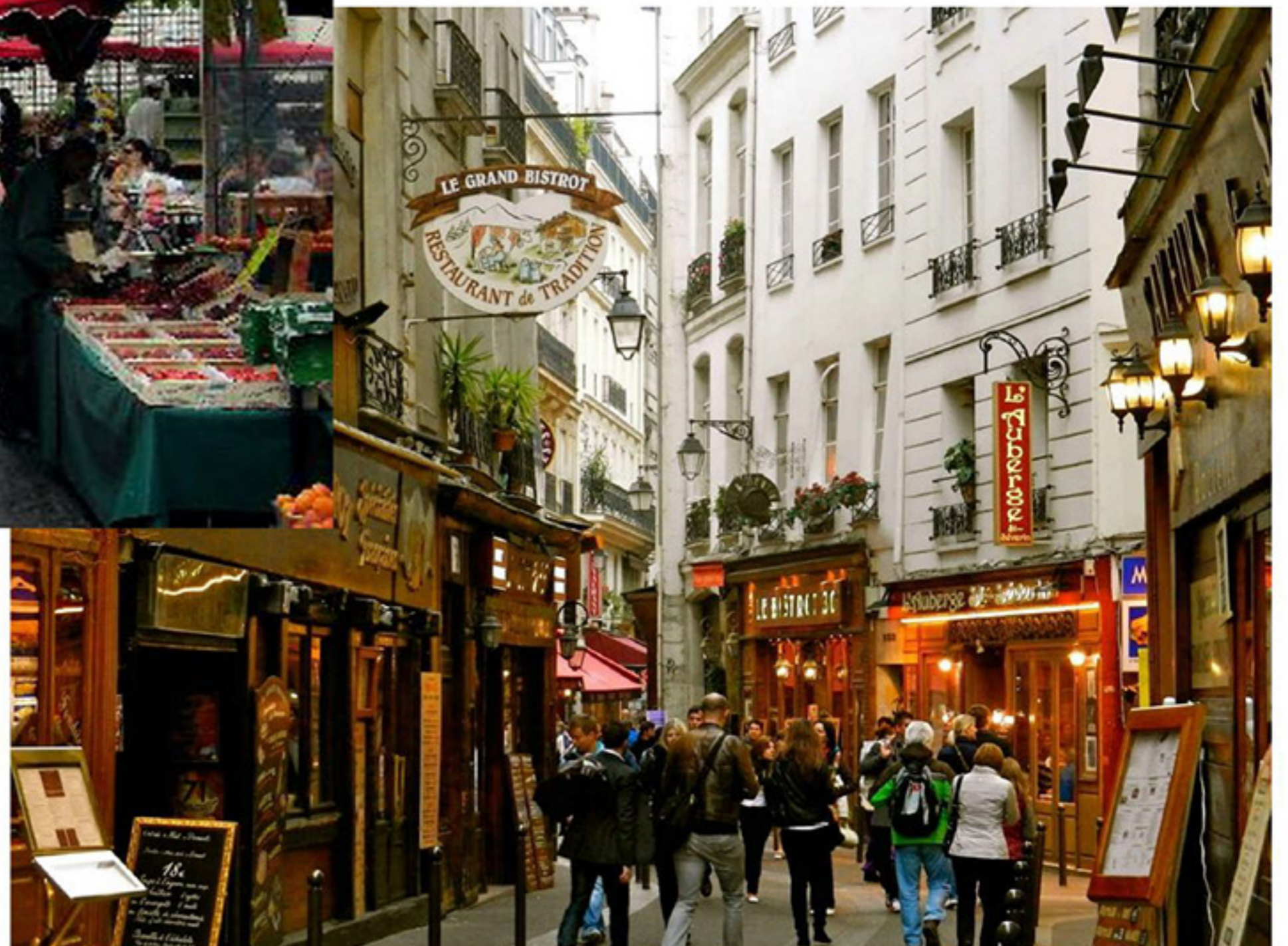

severler için yıllar önce Sartre ve Camus'nun oturup kahve içtikleri kafelerde oturup bir kahve ile bu tarih kokan sokakları izlemek en büyük zevklerden biridir. Paris'in çoğu sokağının aksine Latin Mahallesinde sokaklar daha küçük ve dardır. Birbirinden renkli küçük binaları insana tanıdık bir his verir. Pantheon, Sorbon Üniversitesi ve Genevieve Kütüphanesini içinde barındıran Latin Mahallesi, zamanında burdan Rousseau, Montesquieu, Voltaire, Diderot gibi

filozofların geçmiş olduğunu hissettirir. Üstelik burada büyük paralar ödemediğiniz güzel yemekler yemek de çok kolay. Bir tarafta Yunan mezeleri, diğer tarafta İtalyan pizzaları...

Latin Mahallesi'nin her bir köşesinde farklı bir kültürden bir parça görmek çok mümkün; fakat eminim ki bir kere giden biri mutlaka buraya geri dönmek isteyecektir.

Alin TURAN

Marsilya

Geçen yaz ablamla birlikte Fransa'nın güneydoğusunda bulunan ve ikinci en büyük şehri olan Marsilya'ya gittik. Aslında kime sorsanız, Fransa denince aklına ilk önce Paris gelir, Nice gelir ama Marsilya hem konumu itibarıyla hem de limanı sayesinde birçok işleve sahiptir. Aynı zamanda Fransa'nın en eski kentidir ve Akdeniz'in en büyük ticari limanına sahiptir.

Ben de geçen yaz, hiç gitmediğim bir yere gitmek amacıyla seçtim Marsilya'yı. Yıl boyunca sıcak bir yer olması beni daha çok mutlu etmişti. Uçaktan indiğimiz anda orada bekleyen otobüslere binip şehir merkezindeki Saint Charles isimli gara gittik ve buradan kalacağımız otele doğru yol aldık. Arabamız olmadığı için bütün tatil boyunca tren, metro ve tramvay gibi toplu taşıma araçlarını kullandık. Türkiye'nin aksine Fransa'da tren en çok kullanılan araçtır ve son derece hızlıdır.

İlk gün, sabah erkenden kalkıp yürüyerek kaldığımız bölgeyi gezdiğimiz kadar gezdik. Etraftaki kiliselere girdik ve sonra eski şehir olarak bilinen Le Panier'e gittik. Burası sanatçıların stüdyolarıyla dolu bir yer haline gelmişti. Buradaki sanatçılar resim, heykel ve seramik gibi el sanatlarıyla uğraşüyor ve ürünlerini satıyorlar.

Gezilecek yerler bittiğinde tekrar şehrin merkezine

inerken hemen her sokakta en az iki tane dondurmacı gördük. Almak çok zor oldu; çünkü dondurmacının önündeki kuyruğu beklemek gerçekten imkansız gibiydi. Bu da Marsilya'nın ne kadar turistik bir yer olduğunu gösteriyordu. Akşam yemeği içinse daha önceden duyduğum ve merak ettiğim Marsilya'ya özgü bir yemek olan "boullabaisse" isimli deniz ürünlerinden oluşan çorbayı içtik ve tadı çok güzeldi.

Ertesi gün birkaç müze gezdik, beni en çok etkileyen MUCEM isimli müzeydi; İçinde Akdeniz ve Avrupa uygarlıklarına ait eşyalar vardı ama gezilecek o kadar çok müze var ki, hiç şüphesiz gidecek olan herkese hepsi birbirinden güzel gelecektir. Birkaç saat sonra Palais

Longchamp isimli bir anıtsal binaya girdik. İsmi aksine bir saray değildi, içinde müze, gözlemevi ve dünyadaki en büyük planetaryum bulunduruyordu.

Üçüncü gün şehrin dışına çıkmaya karar verdik ve gara gittik. Marsilya konumu itibarıyla her yere yakın diyebiliriz, örneğin biz Saint Tropez'e geçmek istedik ve bir buçuk saatlik tren yolculuğunun ardından kısa bir süre otobüsle kolayca geçmiş olduk. Ben Saint Tropez'i çok merak ediyordum; fakat beklediğimden çok daha küçük ve buna paralel olarak çok daha kalabalıktı. Alışveriş yapmak için son derece güzel bir yerdi. Etrafımız alışveriş bitince sakince oturup denizi izleyebileceğiniz kafelerle doluydu. Denize girmek için plajlar da vardı. Eğer siz başka bir yere geçmek isterseniz örneğin Marsilya garından Cannes'a gitmek daha bile kolay denebilir, bir dahaki sefere ben kesin oraya da geçeceğim ve geceye doğru Marsilya'ya geri döndük.

Sonraki gün henüz planımız belli değildi, gara gittik ve gidilebilecek yerlere göz attık. Önce Nice'e geçmeyi düşündük trenle; fakat sonradan Marsilya'nın simgesi olan lavanta tarlalarına görmeye

Avignon'a gittik. Gerçekten herkesin mutlaka görmesi gereken bir yer diyebilirim. Evdekilere hediyelik eşya ne alabilirim diye merak etmeye de hiç gerek yok; çünkü hemen hemen her yerde lavanta sabunu satıyorlar, biz de bir tane aldık. Bu arada bütün bu yerleri gezerken en çok ihtiyaç duyacağınız şey şapka diyebilirim özellikle de yaz aylarında giderseniz.

Tatilimizin son gününde ise yine trenle ulaşım sağladığımız ismi Casis olan küçük bir adaya gittik burada da tıpkı Marsilya'da da olduğu gibi birçok plaj vardı aynı zamanda sizi üç farklı koya götüren günlük tekneler de bulunuyor. Etrafta küçük butikler var ve bunlarda her türlü ihtiyacınızı bulabilirsiniz. Akşam yemeğinde ise bu sefer "Ratatouille" denedim. Yemek kültürlerinin, Akdeniz mutfağının benzeri olduğunu söylememiz yanlış olmaz. Marsilya'ya geri döndüğümüzde ise otelin hemen yakınındaki Printemps isimli Fransa'nın ünlü alışveriş merkezine gittik. Bu alışveriş merkezlerinde gezerken yiyebileceğimiz pratik yemekler satılması en büyük avantajıydı diyebiliriz.

Onun dışında alışveriş merkezinin terasında bir konser yeri bulunuyordu ve hemen hemen her gün açık hava konseri oluyordu.

Ben Marsilya'yı çok beğendim; fakat tek sorun toplu taşımalara binerken yetişme sıkıntısı yaşamaktı; çünkü her seferinde bilet alıyorsunuz ve treni kaçıncı bir saat kadar beklemek zorunda kalıyorsunuz. Bu durumu yaşamak istemezseniz mutlaka bir araba kiralayın. Biz en sıcak ay olan Temmuz'da gittik, siz hava çok sıcak değilken gezmek isterseniz sonbahar aylarının uygun olduğunu söyleyebilirim. Umarım herkes bir gün farklı kültürlerin bulunduğu bu tarihsel şehri gezer.

Eda SERTTÜRK

Büyüleyici *Roma*'da Dört Gün

Geçtiğimiz ara tatilde ailemle birlikte beş farklı şehri gezmiş olduğum, en sevdiğim ülkelerden biri olan İtalya'nın başkenti ve gözde şehri olan Roma'ya gitmenin artık vakti olduğuna karar verdik. Rezervasyonlarımızı yaptırarak, oraya gittiğimizde neler yapacağımızı planladık ve Roma'ya doğru yol aldık.

İki saatlik uçuşumuzdan sonra şehre indik. Gökyüzünün soluk ve kasvetli olması, bir de havanın tüyler ürpertici derecede soğuk olması morallerimizi biraz bozmuş olsa da daha önceki yurtdışı gezilerinden artık alışmış olduğumuz bir durumdu bu.

Otele vardık ve eşyalarımızı odamıza yerleştirdik. Vatikan Müzesi'ne yürüme mesafesinde olan bu otelin ve odanın güzelliği aklımızı soğuk havadan almaya yetmişti.

Odamıza yerleşene kadar hava kararmaya başlamıştı bile. Dışarı çıkıp bir şeyler yemeye karar verdik. Gittiğimiz her şehirde illaki bir akşam gidip görmek ve mükemmel hamburgerini yemek istediğim Hard Rock Cafe'ye gitmeye

karar verdik. Yürüyüş yolunda İspanyol Merdivenleri'ni görme fırsatını yakaladık.

Akşam saatlerinde sokakların ıslık ıslık oluşu, genç, yaşlı her yaşta insanlar ve sokak çalgıcıları Roma şehrine canlılık veriyordu. Hiçbir şey yapmadan bir kafede kahve içip tüm akşam etrafı izleseniz bile mutlu olabileceğiniz bir yer Roma.

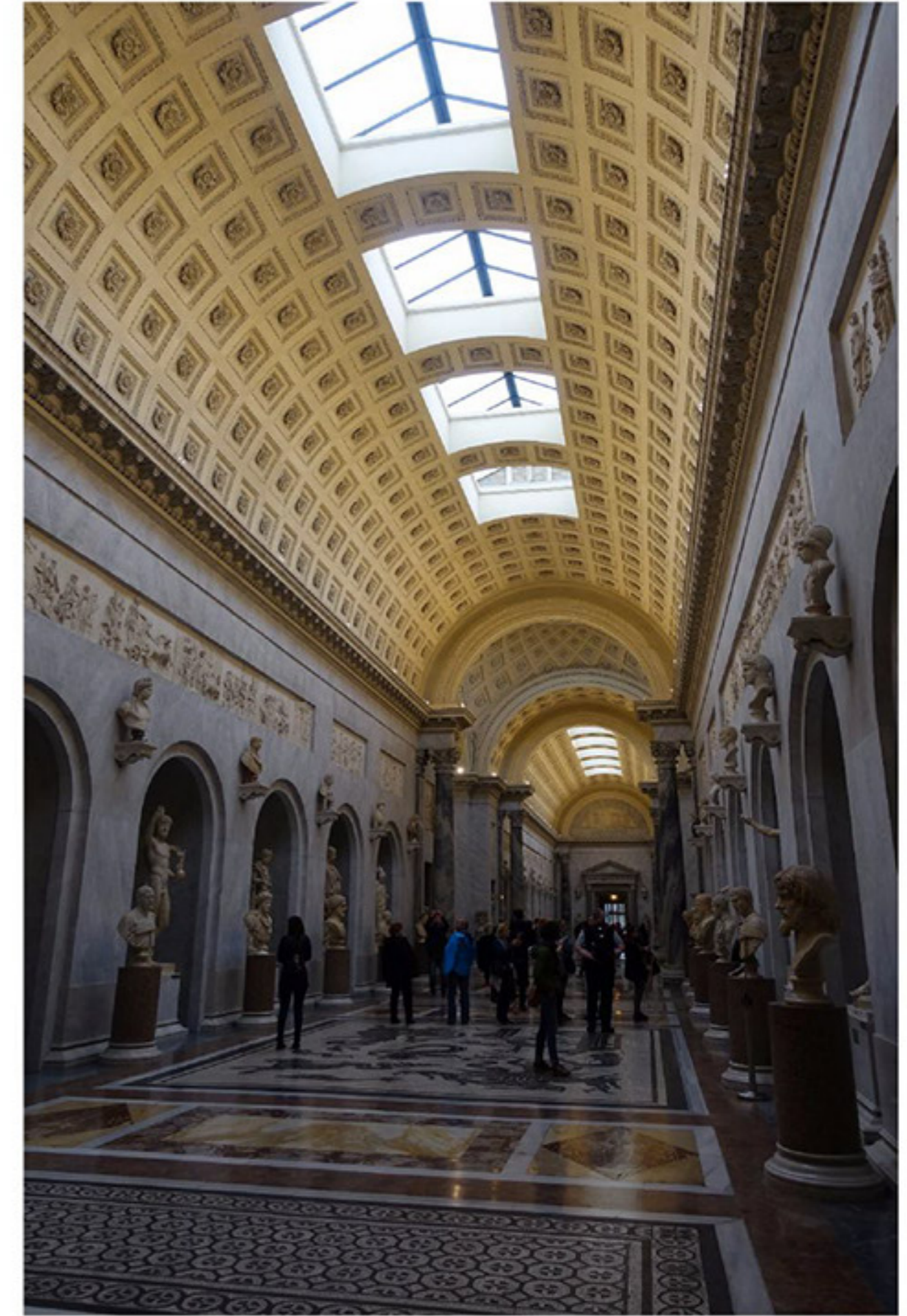
Uzun bir yürüyüşün sonunda Hard Rock Cafe'ye ulaştık. Tam da tahmin ettiğim tarzda, büyük ve kendine has dekoruyla her şehirde illaki bir uğradığım bu yere gelmeden gidemezdim. Kesinlikle hayatınızda yiyebileceğiniz en mükemmel hamburgerlerden birini satan bu yer kafe, restoran ve bar olarak

bilinmekte. Çalan 70-80 ve 90'lar rock müziğiyle de adının hakkını veriyor. Rock dedim diye mekanın sadece 20'li ve 30'lu yaşlarında insanlardan oluştuğunu düşünmeyin. Ailesiyle birlikte gelen küçük çocuklardan 60'lı yaşlarında kolları dövmelemlerle kaplı motorculara kadar her yaş ve tarzdaki insan bulunuyor bu mekanda. Dönüş yolunda ise şirin bir kafede kahve içtik ve otele geri döndük.

İkinci günün sabahı otelimizin hemen alt sokağındaki pastanede kahvaltı yaptık. İtalya'ya bu kadar çok gitme nedenlerimizin en önemlilerinden biri yemeklerini ne kadar lezzetli oluşu bence. Roma da bir istisna değildi. Kruvasanlarımızı yiyip, kahvemizi içtik ve Vatikan Müzesi'ne doğru yol aldık.

Vatikan Müzesi, Roma'da en etkileyici bulduğum yapıydı. Tavanlardaki tabloları, büyük ve ihtişamlı heykelleri tarihte bir yolculuk yapmanıza neden oluyor. Girdiğimiz her odanın kendine has bir tarzı vardı. Nereye baksanız mükemmel bir perspektifle karşılaşıyorsunuz. Müze'nin en etkileyici bulduğum yeri en büyük odasıydı. Ortada İsa'nın heykelinin olduğu, tavan yüksekliğinin diğer odaların üç katı büyüklüğünde olduğu ve tüm duvarların en meşhur resimlerle dolduğu odaydı bu. Tek böyle düşünen ben olmasam gerek, çünkü ziyaretçilerin büyük bir çoğunluğu vaktini bu odada geçiriyordu.

Müzeden ayrıldıktan sonra bir şeyler yemek için İspanyol Merdivenleri'nin çevresindeki sokaklarda gezindik. Biraz alışveriş yaptıktan sonra hala nerede yiyeceğimize karar verememiştik. Tam o sırada yağmur yağmaya başladı. Yemek yerini daha fazla aramak yerine ilk gördüğümüz restorana girmeye karar verdik. Şansımıza bu restoran çok hoş ve zarif bir tarza sahip bir restorandı. İtalya'ya gelip de pizza yemeden olmaz diyerek pizza yemeye karar verdim.

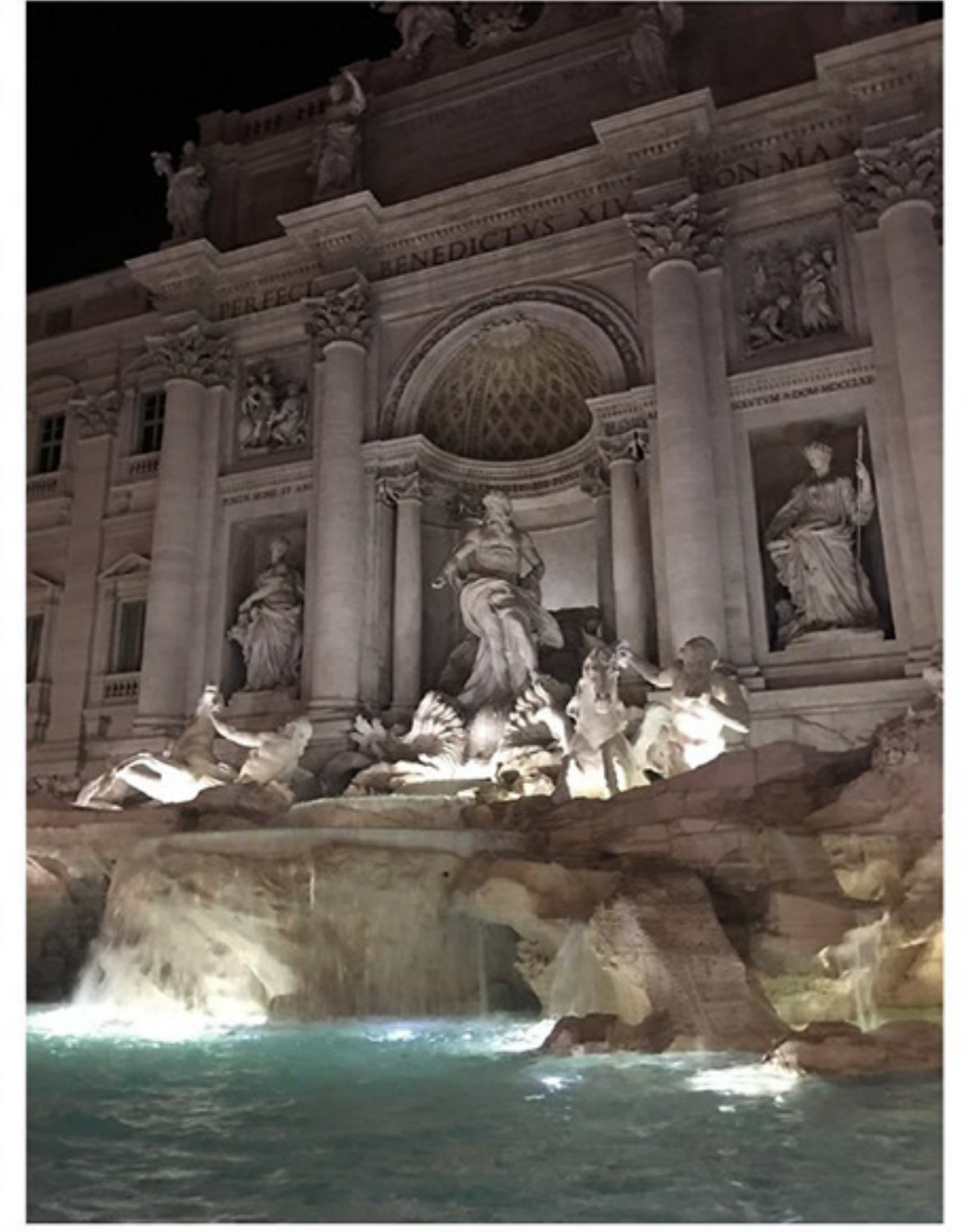

Yemek sonrasında, Aşk Çeşmesi'ne gittik. Çeşme'nin yakınındaki bir dondurmacıdan dondurma alıp yedik ve etrafı izledik. Çeşme'de fotoğraflar çekildik ve otele geri döndük.

Üçüncü gün, Kolezyum'a gitmeye karar verdik. Otelimize uzak olan bu yere gitmek için metroyu kullandık. İstanbul'un metrosuna göre daha temiz ve hızlıydı. Kolezyum'a varduktan sonra bilet almak için sıraya girdik. Güneşli ve sıcak bu güzel günün bir saatini sırada bekleyerek geçirmiş olsak da yapının içine girmeye değeri. Çok büyük ve gösterişli bir yapıydı Kolezyum. Yüzlerce yıl önce yapılan bu yapının hala büyük bir kısmının ayakta ve sağlam olması Romalıların o zamanlarda bile mimaride ne kadar gelişmiş olduklarını kanıtlı bence. Fotoğraflar çektik, etrafı inceledik ve Kolezyum'un görüp görülebilecek her yerini gezdik.

Özellikle yıllar boyunca neredeyse tıpa tıp aynı kalabilmeyi başarması beni en çok şaşırtan şey oldu.

Günümüzün büyük bir bölümünü Kolezyum'da geçirdik ve oradan ayrıldıktan sonra hemen yapının yakınındaki butik bir restoranda meşhur peynirli İtalyan makarnasından yedik.

Kolezyum'dan dönerken metro kullanmak yerine yürüyüp etrafı keşfetmeye karar verdik. İyi ki de öyle yapmışız. Sokaklarda bir sürü farklı sanatçılar vardı. Bazıları spreyle boyayla inanılmaz resimler yapıyor, diğerleri çalgıcılara eşlik edip şarkı söylüyor ve bir kısmında sihir numaraları yapıyordu. Her caddenin kendine özel bir keyif vericiliği vardı.

Bu uzun yürüyüşümüzün ardından Roma'nın merkezindeki caddelere geri döndük ve bulduğumuz çok güzel manzarası olan bir kafede kahve içtik. Dediğim gibi isterseniz hiç durmadan gezip görülebilecek bir sürü yer bulabildiğiniz ya da şirin bir kafede oturup etrafı izlemekten hiç sıkılmayacağınız bir şehir Roma.

Dördüncü gün tatilin son günü olma hüznü vardı üstümüzde. Bu son gün bir yerler görmek için acele etmek yerine son günün keyfini çıkarmaya karar verdik. Aşk Çeşmesi ve İspanyol Merdivenleri'ni son bir kez daha gezdik ve sonrasında Pantheon'a gittik.

Pantheon tapınağı gördüğüm en huzur verici yerlerden biriydi. İçinde yüzlerce turist olmasına rağmen yine de sessiz ve durgundu. Dünya'nın en büyük ve en eski kubbelerinden birine sahip Pantheon, yapısı ve içindeki heykelleriyle çok büyüleyici bir etki yaratıyordu.

Tapınaktan çıktuktan sonra yakınlarda bir gösteriyi izlemeye karar verdik. Bir müzisyen bilindik şarkıları kemanında çalıyor, iki dansçı da ona eşlik ediyordu. İnsanların durup izlemeleri ve bu sanata hayran kalmaları çok güzel bir görüntüydü. başladıkten sonra meşhur İtalyan pastanesi Pompei'de tiramisu yedik. Kesinlikle hayatımda yediğim en güzel tiramisuydu.

Sonrasında otele geri dönüp eşyalarımızı topladık. Ertesi gün ise sabahtan İstanbul'a geri döndük ve bu kısa ama güzel geziyi bitirmiş olduk.

Duygu SAYINER

Le système éducatif Finlandais (l'écriture d'une initiée)

... D'AIMER LA FINLANDE !

ont trois niveaux : les 10èmes, les 11èmes et les « Abis » (équivalent des terminales). Les étudiants finlandais vont au collège jusqu'en 9ème, ensuite, ils passent au lycée. Le système éducatif finlandais est connu pour être le meilleur au monde. C'est pourquoi j'ai choisi la Finlande pour mon année d'échange. Dans les lycées finlandais, il y a au maximum 4 heures de classe par jour. Cela permet aux étudiants d'avoir du temps libre et de se reposer : c'est plutôt plaisant, n'est-ce pas ? Chaque cours dure 1h 15min et les récréations sont de 15 minutes.

En effet, vous pourriez penser que le programme est difficile, mais les leçons sont claires et facile à comprendre pour étudier avec enthousiasme. J'ai remarqué que leur programme était plus souple que nous, et de ce fait, je comprends donc mieux les sujets. Ce qui est une bonne chose pour moi !

J'essaie de suivre et d'y participer à tous ces cours dont j'ai besoin pour l'équivalence au lycée Saint-Joseph, pour compléter ma 11ème année dès mon retour. Mais je ne suis pas avec des élèves du même âge que moi : je suis avec des jeunes nés en 2000 car c'est plus à mon niveau ! De plus, bien que je sois avec des personnes plus grandes que moi, beaucoup de sujets de cours sont des sujets de l'année dernière ! C'est incroyable, n'est-ce pas ?

Quand je parle avec mes professeurs et mes camarades de classe, ils me disent qu'ils étudient à l'école des sujets

qu'ils auront besoin dans la vie. C'est pourquoi c'est plus intéressant et plus facile pour eux de suivre les cours. Ce qu'ils apprennent en classe, ils peuvent les voir et les appliquer dans la vie quotidienne.

Cela fait maintenant trois mois que j'apprends beaucoup de choses et je continue d'en apprendre chaque jour. La vie en Finlande est très calme et tranquille. Rencontrer de nouvelles personnes, avoir de nouveaux amis et avoir eu la chance de connaître cette culture est une expérience magnifique !

Derin BULAT

Le Nom de la Rose au Mont Saint-Michel

Le Mont Saint-Michel est un îlot rocheux granitique, entouré d'une magnifique baie, qui est situé dans le département de la Manche en Normandie. Son nom vient d'archange Michel. C'était l'un des plus grands centres de pèlerinage au Moyen Âge, ayant même résisté aux anglais pendant la Guerre de Cent Ans.

J'ai eu la chance de visiter cet endroit magnifique au mois d'octobre, et j'étais étonnée par la vaste plage de la Manche. Tout d'abord, c'est une baie complètement différente que celles en Turquie ou en Grèce, même la couleur du sable et du ciel est différente. C'est une couleur plus sombre, grise comme les temps de la Normandie, mais toutefois, vraiment très belle. Des bateaux sont enfoncés dans la glaise, en attendant que la marée les libèrent. À droite, les dunes s'étendent à perte de vue, de petits groupes de personnes marchent dans la baie, accompagnés par des dizaines de mouettes.

Sur le mont, on voit la fameuse abbaye qui a une histoire de plus de 1300 ans: elle a aussi servi comme une prison au moment de la révolution française. Étant un des centres de la culture médiévale où furent produits, étudiés un grand nombre de manuscrits par des abbés; c'est un endroit idéal pour les moines qui menaient une vie de prière et de travail loin de la société. À l'Abbaye du Mont j'ai beaucoup aimé être à ses hauteurs. Ses terrasses, ses toits, sa pierre, son sable, sa mer.. bref. Tout est à couper le souffle ! En dehors des terrasses, la partie qui m'a la plus impressionnée est le "Scriptorium", appelé aussi la salle de travail des moines. C'est là qu'ils copient et mettent en couleurs les manuscrits.

J'étais particulièrement impressionnée par cette partie de l'Abbaye car elle m'a fait penser au roman célèbre d'Umberto Eco: "Le Nom de La Rose". Ce livre, qui a aussi une adaptation cinématographique, raconte l'histoire des assassinats dans une Abbaye au Moyen Âge. Le personnage principale, joué par Sean Connery dans ce film, Guillaume de Baskerville est un moine qui est chargé de mener l'enquête sur les morts. Au fur et à mesure de son enquête, Guillaume de Baskerville comprend que le secret qui dissimule tous ces meurtres semble résider dans la bibliothèque interdite d'entrée. Une autre particularité de l'Abbaye dans le Nom de La Rose, c'est que le rire est considéré comme une erreur par les abbayes; c'est très bien expliqué par le moine bibliothécaire quand Baskerville lui demande pourquoi le rire est si inquiétant. Le moine dit à Baskerville : "Le rire tue la peur, et sans la peur il n'y a pas de foi. Car sans la peur du diable, il n'y a plus besoin de Dieu."

Le roman s'inspire directement de la période d'inquisition et pose des questions sur le sens et l'origine de la Foi. Je trouve très proche la période actuelle ou on vit, surtout au Moyen Orient, à celle d'Eco s'est inspirée. La chose la plus dangereuse pour la religion stricte; c'est le rire. Il y a danger si on éclate de rire, le rire est associé au plaisir, à l'excès, ou pire, à la moquerie. Et la moquerie peut renverser tout, comme le dit si bien le moine aveugle à Baskerville: "le rire tue la peur".

Le Mont Saint-Michel n'a pas donc été pour moi qu'un lieu de visite, mais aussi un lieu de réflexion.

İdil ÖZDEMİR

YURT DIŞINDA EĞİTİM İÇİN ÖĞRENCİLERE TAVSİYELER (Fransa- ABD -Kanada- İngiltere)

YURT DIŞI EĞİTİM FUARI FORUM DES ETUDES A L'ETRANGER

Fransa, Kanada, ABD ve İngiltere
Universitelerinin Eğitim Danışmanları

*Des conseillers spécialisés sur les études universitaires
en France, au Canada, aux États-Unis et en Angleterre*

Tarih: 08 Kasım Çarşamba
Saat: 9.40-11.05

*Le mercredi 8 novembre,
de 9h40 à 11h05*

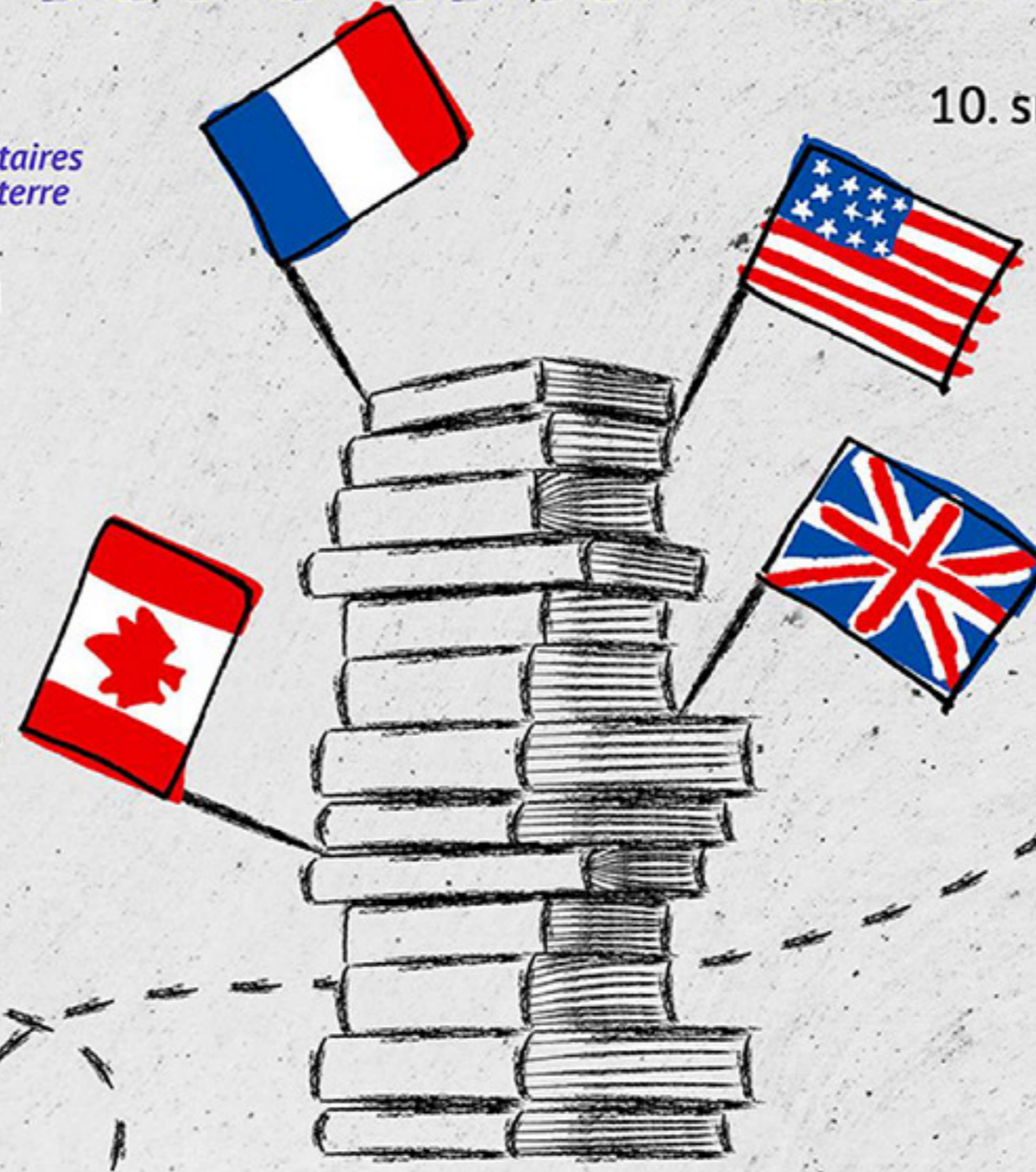
08 Kasım Çarşamba veliler için
saat 13.30-15.00, Tiyatro Salonu

*Le mercredi 8 novembre, de 13h30 à 15h00,
pour les parents, Salle de théâtre*

Saint-Joseph Lisesi
Rehberlik Servisi ve Medyatek
Les Conseillères d'Orientation
et la Médiathèque du Lycée Saint-Joseph

10. sınıf öğrencilerine // *Pour les 10èmes*

EN FRANCE
FRANSA da

AUX ETATS-UNIS
ABD de

AU CANADA
KANADA da

EN ANGLETERRE
İNGİLTERE de

Hazırlık

Saint Joseph Lisesine hoşgeldiniz! Sunduğu çeşitli akademik ve ders dışı aktiviteler sayesinde hem entelektüel hem de kişisel gelişiminiz için imkan sağlayan bir okulda okuyorsunuz. Hazırlık senesinin en önemli hedeflerinden biri Fransızca yeteneklerinizi geliştirmek ve okuldaki yeni ortama kendinizi hazırlamanızdır. Yaz tatili sırasında ilgi alanlarınızı geliştirebilir, hobilerinize yönelebilir ve Fransızcanızı ilerletebilirsiniz. Tabii ki tatile gidin ve sahilin keyfini çıkarın ama yazın bir bölümünü de kişisel gelişiminize ayırmanızı öneririz. Hobilerinizi yapabilirsiniz (müzik, spor, tiyatro, sanat vs.), yabancı dilinizi, konuşma veya yazma becerilerinizi geliştirecek bir yaz programına veya gönüllü çalışmalara katılabilirsiniz. Bu tür aktiviteler bir yandan kişisel olarak gelişiminizi sağlarken, sizleri mutlu edecek ve yurtdışı üniversite (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere) başvuru süreci için faydalı adımlar olacaktır.

9.Sınıf

Okulunuzun bütün olanaklarından yararlanmaya devam edin! Akademik gelişiminize devam edin, notlarınızı olabildiğince yüksek tutun ve ilgilendiğiniz alanlara yönelin. Yurtdışındaki üniversitelerin 9. sınıf dahil bütün notlarınızı ve not ortalamanızı göreceğini unutmayın.

Kulüplere ve aktivitelere katılıyor musunuz? Hep yapmak istediğiniz ama cesaret edemediğiniz veya fırsat bulamadığınız bir aktivite var mı? Şimdi tam zamanı! Sevdiğiniz ders dışı aktivitelere bolca zaman ayırın.

Yaz tatilinizi iyi planlayın. Evet, tatil yapmak sizin de hakkınız, ama okul sırasında yapmak isteyip vakit bulamadığınız birçok sosyal aktiviteyi yazın kolayca yapabilirsiniz. İlgi alanlarınızı keşfedin ve yoğunlaşın, derseniz ikinci yabancı dilinizi geliştirin, gönüllü aktivitelere katılın veya staj yapın. Bir yaz programına katılarak üniversite kampüslerini görebilirsiniz veya ilgilendiğiniz akademik alanla ilgili dersler alabilirsiniz.

10.Sınıf

Okulunuzun bütün olanaklarından yararlanmaya devam edin! Notların çok önemli olduğunu biliyorsunuz. Başvurduğunuz yabancı üniversiteler 9. sınıftan itibaren bütün notlarınızı görecekler. Derslerinize konsantre olun, ödev ve görevlerinizi tamamıyla yerine getirin. Çok çalışıp notlarınızı olabildiğince yükseltirken aynı zamanda sosyal imkanlardan faydalanmaya ve okula katkıda bulunmaya, okul içi ve okul dışındaki sosyal ve gönüllü aktivitelere katılmaya devam edin.

Kariyeriniz hakkında düşünmeye başlayın. Yeteneklerinizi, kuvvetli ve zayıf yönlerinizi, ilgi alanlarınızı ve değerlerinizi değerlendirin. 10. Sınıfta üniversite planlarınız hakkında birtakım kararlar almanız gerekecektir. Ailenizle beraber konuşarak hangi ülkelerin öncelikli olduğuna karar verin ve hangi akademik konularda okumak isteyeceğinize dair bir takım kararlar verin. Bu aşamada yardıma ihtiyacınız olursa danışmanlarla görüşmekten çekinmeyin.

10. sınıfta seneye okuyacağınız bölüme göre alacağınız dersleri inceleyin. Alacağınız dersler ve seçtiğiniz bölüm üniversite planlarınıza göre değişiklik gösterecektir. ABD için SAT, ACT, Toefl Fransa için B2 ve C1, İngiltere için IELTS ve AP sınavları ile ilgili araştırma ve hazırlanmaya başlamanız gerekmektedir.

Bu aşamada sizler için okul tarafından düzenlenen Yurt Dışı Eğitim Fuarını danışmanlarla yüzyüze görüşme sağlayacağı için iyi değerlendiriniz.

Eğer önümüzdeki yaz tatilinde yaz okuluna gitmeyi planlıyorsanız İngilizce yeterlilik sınavına giriniz. Her okul olmasa da bir çok kredili yaz programı TOEFL veya IELTS puanı istemektedir. Fransa Üniversite başvurularında da bu sınav sonuçlarınız dosyalarınıza eklenmektedir.

11.Sınıf

Üniversite süreci aktif olarak başladı! Notlarınızı yüksek tutuyor, aktivitelere katılıyor, sevdiğiniz alanlara yöneliyor ve gerekli iş tecrübesi ediniyor olmanız çok önemli.

Organizasyon ve sorumluluk alabilme becerisi, başarılı bir üniversite başvuru süreci geçirmenizde belirleyici olacaktır.

11. sınıfta sınavlara giriyor, üniversite temsilcileri ile tanışıyor, çalıştay ve ziyaretlere katılıyor, aynı zamanda derslerinize çok sıkı bir şekilde çalışırken ders dışı aktivitelerinizi de sürdürüyor olacaksınız. Fransa için Campus France Türkiye web sayfasından üniversiteleri, kabul şartlarını, ders programlarını inceleme olanağınız olacaktır. Yine okulda düzenlenen DELF DALF

sınavlarına katılmanız faydalı olacaktır. Fransa'da üniversite eğitimi için bir bölüm, üç üniversite seçimi yapabilirsiniz. Ayrıca bu bölümün karşılığını Türkiye'de kazanmış olma şartı bulunmaktadır. ABD'ye başvuruyorsanız SAT/ACT ve SAT konu sınavlarına giriyor ve hedeflediğiniz puanlara erişiyor olmalısınız. Bu sırada unutmayın ki okul sınavları da çok önemlidir ve tekrar edemeyeceğiniz sınavlardır. Gerekirse SAT sınavlarına 12. Sınıfın ilk aylarında da girebilirsiniz.

(SAT (Scholastic Aptitude Test), Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken bir sınavdır. Üniversiteler genelde SAT I olarak bilinen sınava girmenizi şart koşarlar, fakat okumak istediğiniz bölüme ve okula göre SAT II sınavına girmeniz de gerekebilir).

Sporcuysanız ve üniversitede profesyonel olarak spor takımında oynamak istiyorsanız kayıt işlemleri 11. Sınıfta başlayacaktır.

Konservatuar veya sanat okulunda okumayı düşünüyorsanız veya mimarlık okumayı hedefliyorsanız, portfolyo ve gerekli kayıtları 11. sınıfta hazırlıyor olmalısınız.

Önümüzdeki yaz başvurudan önceki SON yazınız! Yaz tatilinizi akıllıca kullanmalısınız.

Tekrar hatırlatmak isteriz ki, 11. Sınıfta organize bir şekilde görevlerini tamamlayan ve önerilen hazırlıkları yapan öğrenciler çok daha rahat ve kolay bir başvuru süreci geçirecektir.

12.Sınıf

Odaklanmanız gereken konular son başvuru tarihi, sınav ve başvuru! Bu sene organizasyon, zaman yönetimi ve iletişim çok önemli olacak. Yapmanız gereken şeyleri erteleyecek vaktiniz artık yok! Başvuru tarihlerini ve başvurunun gidişatını takip etmek öğrencinin sorumluluğundadır. Tekrarlamak istediğiniz sınavlara girebilirsiniz. ABD için erken başvuru yapan öğrencilerin en geç Ekim ayındaki, normal başvuru yapacak öğrencilerin

ise en geç Aralık ayındaki sınavlara girmesini öneririz. Bazı okullar erken başvuru için Kasım, normal başvuru için de Ocak sınav sonuçlarını da kabul etmektedir. Okulların sınav şartlarını araştırmak öğrencinin görevidir.

Tavsiye mektuplarınızın hazır olduğundan emin olun.

İkinci dönem başladığında başvuruların büyük bir bölümü tamamlanmış olacaktır. Bahar ayında okullardan sonuçlarınız hakkında yanıt almaya başlayacaksınız. Bu sırada akademik performansınızı sürdürmeniz çok önemlidir. Ocak ayında 1. Dönem notlarınız üniversitelere gönderilecektir. Mayıs ayında hangi üniversiteye kayıt yaptırmak istediğinize karar vereceksiniz ve bu üniversitelere dönem sonu notlarınız yollanacaktır.

Fransa başvuruları elektronik dosya olarak düzenlenmektedir. Dosya açılışları aralık ayında başlayıp ocak ayının ilk haftasında sonlanmaktadır. Değerlendirmelerde önemi olan Lettre de motivation (niyet mektubu) ve CV hazırlığına mümkün olduğunca erken başlamalısınız. (Üniversitelerin web sayfalarından edindiğiniz bilgileri kullanarak mektubunuzu hazırlayabilirsiniz) Bu aşamada Fransızca öğretmenlerinizden destek alabilirsiniz. Dosya açılışı, gerekli evrakların yüklenmesi, okul bilgilerinin tamamlanması işlemlerinde rehberlik servisi ile birlikte çalışılmaktadır. Sonuçlar nisan ayından itibaren gelmeye başlar. Gelen cevaplar koşullu kabul olup öğrencilerin Türk üniversite sisteminde karşılığı bir bölümü kazanmış olmaları gerekmektedir.

Hepinize başarılar dileriz !

Rehberlik Servisi

Saint- Joseph Genç Girişimciler Kulübü

Saint- Joseph Genç Girişimciler Kulübü 9 Ekim 2017 günü okulumuzda "Genç Girişimciler Kulübü" adı altında kurulan kulüp, hem motivasyon hem misyon olarak okulumuzdaki diğer kulüplerden daha farklı bir yere sahip. Amacı; öğrencileri gelecek, iş hayatı ve girişimcilik hakkında fikir sahibi, ayakları yere basan bireyler yetiştirmek olan bir proje.

Projenin ilk aşamasında Genç Başarı Vakfı ile işbirliğine gidildi. Temel amacı gençlere girişimcilik ekosistemini tanıtmak olan bir vakıfla birlikte çalışmak ve dünya girişimcilik ekosisteminde, Fransız okulları arasında ilk defa yer alacak olmak, biz Saint Joseph öğrencileri için çok heyecan ve gurur verici bir durum.

Ben de 11. Sınıf öğrencisi olarak böyle önemli bir faaliyetin içerisinde yer alıyordum. Kulübümüz farklı dönemlerde okuyan yirmi yedi öğrenciden oluşuyor. Bugüne kadar yaptıklarımızı ve bundan sonraki süreçte izleyeceğimiz yolu anlatmadan önce, bizlere her konuda yardımcı olan mentorlarımıza, Saint Joseph derneğine, öğretmenlerimize ve kulübün kurulmasında büyük bir özveriyle çalışan Ceki Cem Levi ve Kibele Kürüm'e teşekkür etmek istiyorum.

Hedefimiz; kendi başımıza Mayıs ayına kadar Milli Eğitim Bakanlığı onaylı bir şirket kurmak, kâr sağlamak ve kendi iş fikrimiz ile kurduğumuz şirketle, Haziran ayında Genç Başarı Vakfı'nın her yıl düzenlediği yarışmaya Saint Joseph Genç Girişimciler olarak katılmak. Şirketimizin diğer okullar arasından birinci seçilmesi halinde Türkiye'yi yurtdışında temsil etme şansına sahip olacağız.

Bu zorlu yola başaracağımıza inanarak; mentorlarımızdan 'iş fikri nasıl oluşturulur?', 'nereden başlamak gerekir?' gibi kafamızdaki sorulara yanıt bulmak adına toplantılar düzenleyerek başladık. Kulübümüz, Global Girişimcilik Haftası dolayısıyla 20 Kasım'da ilk

aktivitesini düzenledi. Okuldaki tüm gönüllü öğrencilerin katılımıyla iş fikirleri jüriye sunuldu ve birçok yaratıcı iş fikrinin içerisinde kısa zamanda kâr getireceği düşünülen iki fikir seçildi.

Kulüp öğrencileri bu iki fikir çatısı altında toplandı. Herkes istediği şirkete iş başvurusunu yaptı. Bu başvurular incelenerek, tüm çalışanlar şirketteki pozisyonlarını aldı ve görev dağılımı yapıldı. Sıradaki adımımız şirketlerimize gereken finansmanları bulmak, ürünlerimizi üretmek ve şirketlerimizden kâr etmeye çalışmak.

Mayıs ayında kurduğumuz şirketleri kapatacağız ve eğer belli bir kazanç elde edersek, bu kârı Saint-Joseph'liler Derneği Eğitim Bursu'na bağışlayarak öğrenim çağındaki öğrencilere katkı sağlamış olacağız.

Okulumuzda böyle bir kulübün açılmış ve tüm öğrencilerin, gerek kulüp içerisinde, gerek kulüp dışından, hedefimizi gerçekleştirmek adına heyecanlı, azimli ve büyük bir ciddiyetle çalışıyor olması bu yarışmada kendimize olan güvenimizi arttırıyor.

Bizi destekleyen herkese şimdiden çok teşekkürler.

Dila GÜR

Pati Gündemi

Sokak hayvanlarını koruma kulübü olarak biz, geçen sene boyunca yaptıklarımızdan size bahsetmek isteriz. En büyük ve temel amacımız ulaşabildiğimiz kadar çok hayvana ulaşmak ve onlara elimizden gelen yardımı sağlamak.

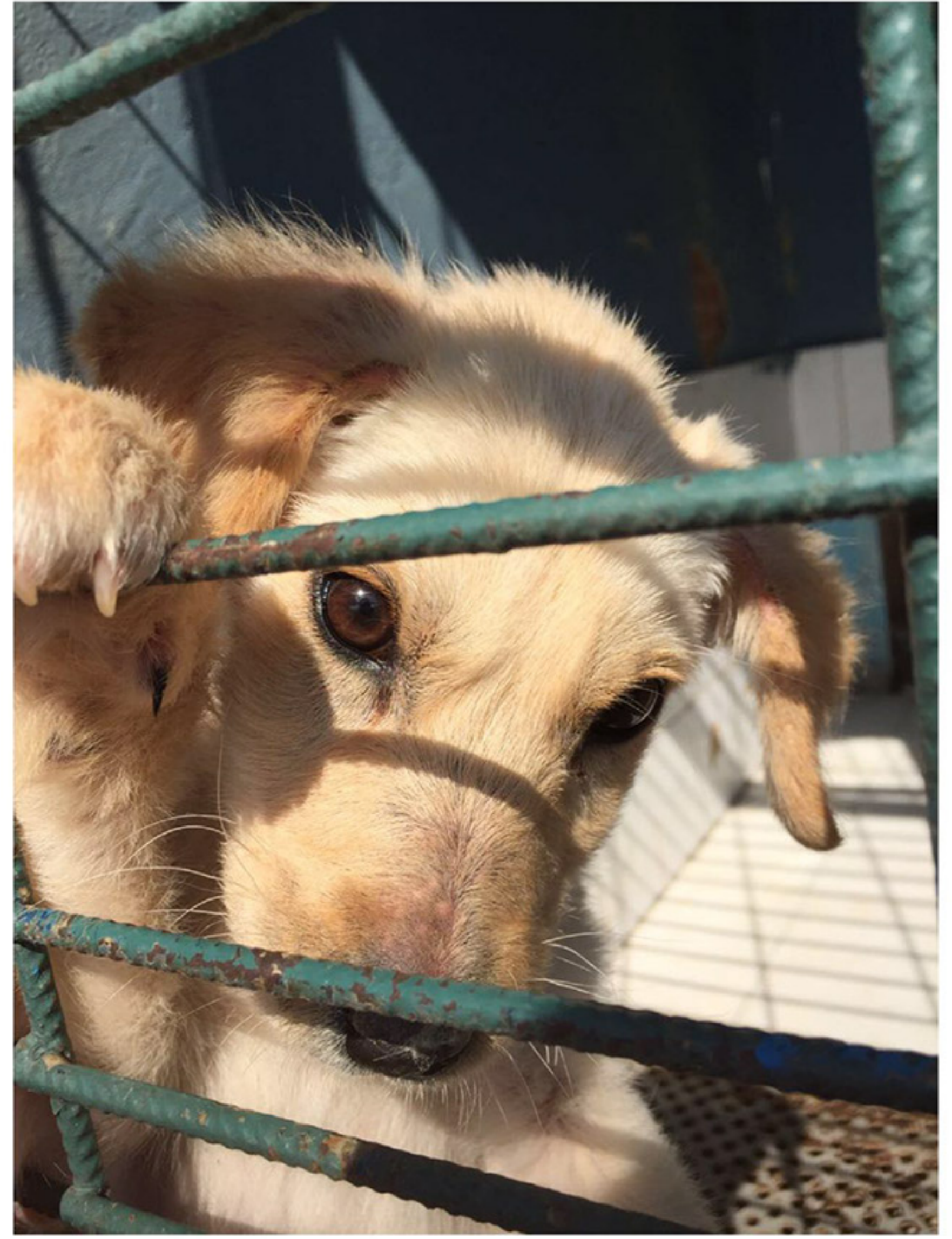
Bu konuda aklımıza gelen ilk fikir yemekhanemizde çöpe giden onca yemeği sokaktaki aç hayvanlara ulaştırabilmek oldu. Tepsilerde yemeyen yemekleri, tatlı ve kemik hariç, hemen o teneffüs gönüllü veya kulüpten görevli arkadaşlarımız aracılığıyla torbalara konulmasını ve hayvanlara verilmesini sağladık. Bu projemiz hala devam etmekte. Gönüllüleri bekliyoruz! Eğer bakmak isterseniz instagram sayfamız @sjhkk'dan hayvanların karnı doyarken çektiğimiz fotoğraflara ulaşabilirsiniz. Ardından fuayede de yapılan kermes (paşa satışı) ile topladığımız bütçenin bir kısmını Beykoz barınağına bir kısmını da Ataşehir barınağına bağışladık. Aynı zamanda Ataşehir barınağına küçük bir gezi düzenleyip orada hayvanlarla çok keyifli dakikalar geçirdik. Arkadaşlarımıza kendimizi daha iyi tanıtmak için konferans düzenledik ve gerçekten ilerleyen zamanda çok iyi geri dönüşler aldık.

Barınaklara başka türlü yardımlarda da bulunmak istedik ve arkadaşlarımızdan mama, battaniye getirmelerini rica ettik. Daha farklı ne yapabiliriz diye düşününce, farkındalık yaratmak amaçlı bir fotoğraf yarışması düzenlemeye karar verdik. Bu yarışmanın ana teması tabii ki sokak hayvanlarıydı. Yarışmaya 100'ün üstünde yarışmacı katıldı ve ilk 20 fuayede sergilendi, arkasından mini bir kokteyl ile kutladık. 1.olan arkadaşımız bizimle barınağı gezmeye hak kazandı ve 2. 3. olan arkadaşlarımız da minik hediyeler kazandılar. Tekrardan katılan herkese teşekkür ederiz. Hem birçok hayvanın karnının doymasına, daha iyi şartlarda yaşamalarına vesile olduğumuzu bilmek hem de arkadaşlarımızda gördüğümüz duyarlılık bizi çok memnun etti.

Okulumuza da tekrar bize bu fırsatı tanıdığı ve böyle güzel bir amaca yönelmemize yardım ettiği için çok teşekkür ederiz. Umarız bundan sonraki senelerde de daha çok yardıma ve ilgiye muhtaç hayvana ulaşır, elimizden geleni yapmaya devam ederiz.

Selen Naz SELEK
Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü

En tant que Club de protection des animaux de rue, nous voudrions vous informer sur ce que nous avons fait depuis la fondation de notre club. Notre but principale est d'atteindre et d'aider le plus d'animaux possible. La première idée que nous avons eu était de partager l'excès des repas de la cantine avec les animaux de la rue. Toute la nourriture restante dans les plats des étudiants, des professeurs et du personnel de la cantine, sauf quelques exceptions que les animaux ne peuvent pas manger, sont retirées. Ce tri est contrôlé par les volontaires du club ou de l'école. Ce projet continue de vivre encore grâce à ses volontaires que nous remercions. Nous vous invitons à devenir volontaire et aider les animaux. Vous pouvez accéder aux photos des animaux nourris par notre club sur notre compte Instagram @sjhkk. De plus, grâce à l'aide de l'Association des parents, nous avons organisé une kermesse dans le foyer de notre école. Nous avons aidé le refuge pour animaux de Beykoz et d'Ataşehir avec l'argent que nous avons récolté. Cet argent a été utilisé pour le traitement d'un chien qui a eu un accident de voiture. En même temps, nous avons visité le refuge pour animaux d'Ataşehir où nous avons partagé de très jolis moments avec les animaux. Pour la présentation de notre club, nous avons organisé une conférence et nous avons obtenu une participation importante à nos projets. Nous avons voulu apporter beaucoup plus d'aide aux refuges pour les animaux et c'est pour cela que nous avons demandé à aux élèves d'apporter des couverts et de la nourriture pour les animaux. Pour faire prendre conscience aux gens et attirer leur attention sur les problèmes des animaux de rue, nous avons organisé un concours de photographie sur le thème des animaux de rue. Environ 100 élèves ont participé à ce concours et les meilleures 20 photos ont été exposés dans

une exposition dans le foyer avec un mini cocktail. Le gagnant est venu avec notre club visiter un refuge. La meilleure deuxième et troisième photographie ont aussi reçu un prix. Nous remercions les participants. Nous sommes très fiers de pouvoir assurer de la nourriture et de donner de meilleurs conditions de vie aux animaux et aussi très contents de voir la sensibilité de nos jeunes amis. Nous remercions notre école de nous avoir donné cette opportunité et de nous aider pendant toute l'année. Nous souhaitons continuer nos projets et en commencer de nouveaux, pour tous ces animaux qui ont besoin de notre aide.

Ece DOĞUKARGIN
Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü

Çok Yönlülük

Gece yarısı kampüsün ışıkları görüldü. İndiğimizde hepimiz yarı uyur haldeydik. Hava buz kesiyordu. Anahtarları alır almaz odalara geçtik. Kendimizi yatağa dar atmışız, oluverdi hemen sabah. İlk günümüz daha çok bir alışma-tanışma günü niteliğindedir. Hong-Kong'dan Danimarka'ya birçok ülke katılmıştı. Kaldığımız binanın önündeki Sequoia ağaçlarıyla çevrili çimlik alanda oturuyorduk. Derken bir Endonezyalı geldi. Adı Yahya'ymış. Bu çocuğa dair sıra dışı olan şey, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu ve Atatürk'ün devlet adamlığı üzerine dikkate şayan şekilde bilgi sahibi oluşuydu. Gün böyle sessiz sakin geçti.

İkinci gün uzun süreli bilgilendirme ve yönlendirme duyurularını dinledik. Bazı kıdemli üyelerin deneyimlerini öğrendik, genç gönüllülerin sunumlarını izledik ve konferansın geçmişine dair bilgi ve izlenim edindik. Akşamı da sonraki gün yapacağımız sunumların hazırlıklarına ayırdık, heyecan artıyordu.

Üçüncü gün, on üç günlük koca Amerika seyahatimizin o "büyük gün"üydü. Sunumlar aynı günde iki kez gerçekleşti, öğleden önce ve öğleden sonra. Bizim konumuz sürdürülebilir tarımdı. Benim metnim oldukça uzundu. Ama nasıl sanatçı sahnede işine yoğunlaşarak heyecanını unuttur ben de öyle oldum. Sunum bittiğinde bolca olumlu tepki ve soru aldık. Evsizler Lokantası ve hayvan barınağına yardım da özellikle ilgi çekti. İkinci sunum ise daha rahat ve daha güzel oldu. Bolca soru aldık, bolca soru sorduk. Her şey bittiğindeyse Şükran öğretmenle "Oh, şimdi tatil başladı!" dedik.

İkinci sunum bittikten sonra binanın iç avlusunda bir piyano buldum. Hazine bulsam böyle sevinmezdim herhalde! Sıradaki etkinliklerin ardından gelip çalmayı kafama koydum. Oradan workshoplara geçtik. En çok solucan yetiştiren öğretmenin dersini beğendim. Solucan kültürünü ve üç aşağı beş yukarı altı ayı bulan solucan çayının yapımını anlattı. Aman yanlış anlaşılmasın, içileni değil, toprağı zenginleştiren bir sıvı! Sonrasında ellerim piyanoya kavuştu. Arkadaşlar videomu çekmişler. Sedat öğretmen izledi, sonrasında akşam çalman için rica etti görevlilerden sağ olsun, ancak biz bu isteğimizi bildirdiğimizde piyanonun olduğu alana açılan kapılar kilitli olduğundan bağımsızlık gününden (4 Temmuz) sonraya kaldı.

Sıra her ülkenin kendisine has simgesel yiyecek ve hediyelik eşya getirip ikramlarda bulunduğu kültür gecesine geldi. Ben Türk Kahvesi, lokum, şaman motifli fincan, kurdeleli nazar boncuğu ve Atatürk resmi getirdim. Onun dışında bizim ülkeden siyah ve yeşil zeytin, daha fazla kahve ve lokum, saray helvası, bakır cezve, kahve makinesi, magnet, akide şekeri ve hatta ebru seti getirildi. Bizim ülkenin simgeleri bitmez ama işte elimizden geldiğince! Nazar

boncukları kimi gördüysem bileğine bağladım. Gecenin olayıydı bana sorarsanız. Boncukları dağıtırken "Efendim nazar boncuğu, Horus'un gözünden gelir, kamlik (şamanlık) geleneğimizde önemli yeri vardır, kem gözlerden koruduğuna inanılır..." şeklinde açıklamalar yaptım. Ebru seti de çok ilgi çekti. Gezenler doğaçlama eserler yaptılar, ben de yardım ettim. Ebru sözcüğünün Farsça "ebr" yani "bulut"tan geldiğini söyledim. Rusların babaanne misali ellerime sıkıştırdığı leziz çikolatalar olmasaydı, gecenin sonuna kadar bayılırdım herhalde!

Dördüncü gün bağımsızlık günüyü, geçit törenini izledik. Bizim çok daha fazla sayıda ve büyüklükte zaferlerimiz varken kaldığımız yer gibi küçük, kasabamsı bir yerleşkede böyle güzel halka açık kutlamalar yapıldığını görünce, içim cız etmedi değil... Akşam da göl kenarında havai fişek gösterisi izledik. İğne atılsa düşmeyecek kadar kalabalıktı. Bu güzel göz ziyafetinden sonra dönüş için yola koyulduk. Yürüyerek uzun mesafeden gelmiştik. Dönene kadar ayaklarımıza kara sular indi.

Beşinci gün önce Oregon Eyalet Üniversitesi'nin tanıtımına gittik. Ardından filmlerdeki sarı Amerikan okul otobüsleriyle ormana geçtik. İlk defa yapay bir ormanı canlı olarak gördüm. Yaklaşık kırk dakikalık bir yürüyüşün ardından bir elektrik üretim merkezi gördük. Üniversitenin elektriğinin yarısı buradan sağlanıyormuş. Sonra Tsunami Araştırma Merkezi'ne gittik. Oregon Tsunami tehlikesi yüksek olan bir bölgeymiş. İlginç bilgiler edindik.

Altıncı gün bir dağa, kayak merkezine çıktık. Ardından da bir özel su arıtma tesisini ziyaret ettik. Oradan çıkışta bir Endonezyalıyla yakınlık kurdum. Adı Jawad, bizim Cevat yani. O da benim gibi dillere meraklıymış. Dönüş yolculuğunda bayağı sohbet ettik, benim de dilim açılmış oldu. Ülkesinin dilbilimsel ve ekonomik yapısına oldukça hakim. Otobüse binene kadar kendi dilimizdeki selamlaşma ve basit kalıpları konuştuk. Otobüste not defterimi çıkarıp verdim ona yazması için. Ülkesinde nerede hangi diller konuşulur, hangi büyük şehirler hangi adadadır gösterebilmek için bir harita çizdi. Kendisinden yazı dilleri ve

dilbilgisi kurallarından da biraz yazmasını istedim ve dillerinin Türkçe'ye ne kadar benzediğine şaşkınlıkla tanıklık ettim. Ülkesinde yedi yüze yakın dil konuşuluyormuş ve bu dillerin yarısından fazlasının yirmi yıl içinde yok olacağı söyleniyormuş. "Endonezya'da bu kabile dilleri yok olmadan onları kaydeden bilim insanları var mıdır?" diye sordum, Yokmuş, ben de öyleyse onun bu işi üstlenmesini söyledim. "Bildiğin bir yapay dil var mı?" diye sordu. "Ne gibi?" dedim. "Örneğin Esperanto." Ben de "Mi povas paroli Esperanton (Esperanto Dili'nde 'Esperanto konuşabiliyorum')" dedim. Kendime ait bir yazı dilim olup olmadığını sordu. Ben de bir tanesiyle yazdım. "Sami Dilleri gibi sağdan sola mı?" diye sordu. "Mançu-Tunguz Dilleri gibi yukarıdan aşağı." dedim. "Kendine ait bir dilin var mı peki?" dedi. Ben de not defterimden bir yazıyı gösterdim. Alıntı bir cümle. Çevirince nerden geldiğini hemen anladı. "Dedi ki; yedi inek ve yedi buğday başağı gördü...". Mail adresini istedim, kartı varmış kartını verdi! Üniversite'de de Roy adında bir Hong Kong'luyla tanıştım, onun da mailini aldım.

Son günse en ilginç gündü bana kalırsa. Önce bir sürdürülebilir çiftlik gördük. Oradan tohum aldım evde ekmek üzere. Ardından çalışanları hep genç insanlar olan bir permakültür bahçesine gittik. Çiftlik ürünleriyle hazırlanan öğle atıştırmalığı yendikten sonra bir grup çalışmalara katıldı, diğer grup da gezdi. Ben çiftlik gezisi yapan gruptaydım. Yok yoktu. Rehberimiz çileklerin yerini gösterip tadabileceğimizi söyleyince çekirge sürüsü misali hücum etmişiz. Galiba hayatımda yediğim en lezzetli, en kokulu, ve sanırsam en doğal çileği orada yedim. Çiftliğin bir güzel yanı da hasat ettiğini ihtiyaç sahiplerine dağıtıyor olmasıydı. Ardından plastik geri dönüşüm fabrikasına gittik. Orada oldukça ilginçti. Dönüştürdüğüyle ticaret yapıp onu satarak para kazanırken bir yandan da doğaya yarar sağlamak...

Asıl bomba akşam patladı. İkinci kültür gecemizde tüm ülkeler sahnede kendi kültürlerinden bir şeyler sergiliyordu.

Türkiye en sondaydı, ben de Türkiye'ye ayrılan zamanda ilk çıktım, piyano gösterisini bu güne ayarlamayı başarmıştık çünkü! İçerisi donuyordu. O soğuğa rağmen İnci öğretmen şalya ile ısıtmak için ellerimi örttü, masadaki diğer arkadaşlarla diğer öğretmenler de güzel sözleriyle manevi destekte bulunuyorlardı, sağ olsunlar. Ve çıktım sahneye. Parçanın bestecisi F. Chopin ve adı "Fantasy Impromptu"yu mikrofon aracılığıyla duyurdum. Ve ardından müzik aktı gitti... Üç kere selam verdim. Masaya döndüğümde alkışlar hala devam ediyordu. Alkışlayanın kimisi ayakta idi, kimiyse oturuyordu. Bizzat gelip tebrik edenler oldu. Böylelikle ilk yurt dışı konserimi vermiş oldum. Rusya'dan bir öğretmen tebrik ettikten sonra "Sana verecek bir çiçeğim yok ama Rusya'dan getirdiğim bu çikolatayı veriyorum..." dedi çantasından çıkararak çikolatayı. Ben de bu ince davranışının üzerine çikolatalarının çok lezzetli olduğunu söyledim, gerçekten de öyleydi nitekim ceplerim çikolata çöplüyle doluydu.

Sonraki gün İnci ve Seval Öğretmenler'le üç öğrencisini yollarken köklü kamlık geleneğimizi yaşatmak ve tanıtmak adına arkalarından Macellan'dan Ali Bey'in verdiği suyu döktüm. Bizim için her açıdan çok büyük bir tecrübeydi; hem bilimsel, hem dilsel, hem de kültür olarak. Koskoca konferans sona ermişti ama tatil yeni başlıyordu. Biz de maceramıza sıradaki durağımız olan Los Angeles'ta devam ettik!

Yasin Tuna KURŞUNLU

Işığın Yeşile Yolculuğu

Sabah uyanırsınız. Yorgunsunuzdur ve içinizde bir telaş vardır. Yetişmeniz gereken yerler, trafik, egzoz dumanı, sinirli ve uykulu yüzler... Kaçmak istersiniz bu taştan

yapılmış soğuk cehennemden. Etrafınızdaki hiçbir varlığın sizin doğanızda aslında var olmadığını fark edersiniz. Küçüklüğünüzde çiçekler ve ağaçlarla iç içe büyüyen, dalından tazecek koparabildiğiniz lezzetli ve sulu domateslerden yiyen siz, artık o kişi değilsiniz. Bir daha asla o kişi gibi olamayacağınıza kendinizi inandırmışsınız. Sabah kahvaltıda yediğiniz ilaçlı ve yapay domateslerin plastiğe benzeyen tadı hala ağızınızdadır. Hasretle anarsınız o lezzetli meyve ve sebzeleri. Gökyüzüne baktığınızda bir sis bulutu, yere baktığınızda atıklar... Yeşillikten eser yok. İnsanoğlunun var olduğu günden beri doğaya yaptığı zararı beyninize yansıtıyor ve kendinizden nefret edersiniz.

Tam hüznün ve nefreti içinde barındıran bu karışık duygunun içinizde oluşabileceği en büyük forma eriştiğinde, kalbinizden altın bir ışığın küçük pırıltılarla size bir mesaj vermeye çalıştığını anlarsınız. Umut ışığı... Korkmayın. Işığı takip edin. O aydınlık umut kaynağı sizi yavaş yavaş bir yere doğru çağırır ve doğal olmayan her şeyden çekip alır. Nefretiniz küçülmüştür. Ayaklarınız, sizin kontrolünüzün dışında, kalabalık şehrin ortasından bir parka doğru yürütmeye başlar. Parka adımınızı attığınız anda toprakla olan iletişiminizi geri kazanırsınız. İçinizde kaybettiğiniz o mühim bağın tekrar oluştuğuna kanaat getirirsiniz. Yaşam enerjisi ve dünyaya aitlik hissini canlandırabilirsiniz. İlerlersiniz ve çitlerle çevrelenmiş, olumlu bir ruhani enerji kaynağı bulduran yere varırsınız. Artık bağınızı geri kazandığınız için genç bitkilerin nerede olduğunu sezebilme yeteneğiniz vardır. Girişindeki tabelada "Topluluk Bahçesi" yazan, sıcaklık ve mutluluk dolu bu yerin daha ne olduğundan haberiniz yoktur. İçeride tüm dikkatini ve sevgisini uğraştığı işe vermiş, hem sohbet eden hem çalışan, güler yüzlü insanlarla karşılaşabilirsiniz. Yaşlı, genç, anne, baba, çocuk hepsi birlikte ekosistemde açılan yaraları azar azar da

olsa kapatmaya çalışıyorlar. Yavaş yavaş, sabırla o büyük yarayı kapatacaklarını görebiliyorsunuz şimdiden. Topluluk Bahçesi'nin birkaç metre uzağından onları uzun uzun izlerken bir genç kız geliyor gözlerini sizden ayırmayarak. Sizi kibarca içeri davet ediyor. Aslında sizin de beklediğiniz bir davet bu, dakikalardır çekingen gözlerle "İçeriye girebilir miyim?" sorusunu sormak için bekliyordunuz zaten. Size sağdaki kulübeden bir eldiven veriyorlar ve yaptıkları işi anlatıyorlar. Domatesler... Domates toplanıyor. Aynı küçüklüğünüzde köyün bahçesinde yediğiniz, gerçek, doğal domatesler gibi. Eğilip işinize koyulduktan bir müddet sonra bacağınızda tüylü bir şey hissediyorsunuz. Üç renkli, şirin, tombik bir kedi bu. Hep bahçede yaşıyor. Kediyle biraz oymadıktan sonra işinize geri döndüğünüze o da sizi izliyor, onaylar ve tebrik eder bir şekilde. Birkaç saat sonra üzerinize tatlı bir yorgunluk çöküyor. Bakıyorsunuz ki insanlar da toparlanmaya başlıyor, o günlük mesainin sona erdiğini anlıyorsunuz. Herkes istediği kadar ürünü alıp evine götürebiliyor. Sizde alıyorsunuz tabii ki.

yaşıyor. Kediyle biraz oymadıktan sonra işinize geri döndüğünüze o da sizi izliyor, onaylar ve tebrik eder bir şekilde. Birkaç saat sonra üzerinize tatlı bir yorgunluk çöküyor. Bakıyorsunuz ki insanlar da toparlanmaya başlıyor, o günlük mesainin sona erdiğini anlıyorsunuz. Herkes istediği kadar ürünü alıp evine götürebiliyor. Sizde alıyorsunuz tabii ki.

Eve vardığınızda üzeriniz hala toprak kokuyordur doğal bir parfüm gibi ve asla çıkarmak istemezsiniz kıyafetlerinizi. Yemekte topladığınız sebzelerden salata yapıyorsunuz ve yerken küçüklüğüze bir yolculuk yapmış gibi oluyorsunuz. Ama mutluluğunuz en temelinde yatan kaynak, lezzetli yemekler değildir aslında. Gerçek sebep; doğaya olan saygının, yardımlaşma bilincinin, yeşille uğraşmanın getirdiği huzurun ve hayatın güzelliklerinden bulabildiğiniz izlerin kalbinizde ışık şeklinde oluşup bütün korkunuzu, stresinizi ve endişenizi alıp götürmesidir.

Eve vardığınızda üzeriniz hala toprak kokuyordur doğal bir parfüm gibi ve asla çıkarmak istemezsiniz kıyafetlerinizi. Yemekte topladığınız sebzelerden salata yapıyorsunuz ve yerken küçüklüğüze bir yolculuk yapmış gibi oluyorsunuz. Ama mutluluğunuz en temelinde yatan kaynak, lezzetli yemekler değildir aslında. Gerçek sebep; doğaya olan saygının, yardımlaşma bilincinin, yeşille uğraşmanın getirdiği huzurun ve hayatın güzelliklerinden bulabildiğiniz izlerin kalbinizde ışık şeklinde oluşup bütün korkunuzu, stresinizi ve endişenizi alıp götürmesidir.

Eve vardığınızda üzeriniz hala toprak kokuyordur doğal bir parfüm gibi ve asla çıkarmak istemezsiniz kıyafetlerinizi. Yemekte topladığınız sebzelerden salata yapıyorsunuz ve yerken küçüklüğüze bir yolculuk yapmış gibi oluyorsunuz. Ama mutluluğunuz en temelinde yatan kaynak, lezzetli yemekler değildir aslında. Gerçek sebep; doğaya olan saygının, yardımlaşma bilincinin, yeşille uğraşmanın getirdiği huzurun ve hayatın güzelliklerinden bulabildiğiniz izlerin kalbinizde ışık şeklinde oluşup bütün korkunuzu, stresinizi ve endişenizi alıp götürmesidir.

Meltem TIRYAKI
Permakültür Kulübü

Saint Joseph French High School

Green Chain – Fenerbahce Community Garden

Teacher: Sukran Ince Toy

Students: Cerensu Glumus, Bengisu Duygu,

Yasin Tuna Kursunlu

Partner Organization: Kadikoy Municipality

A Community Garden is a piece of land gardened by a group of people. Community gardens provide access to fresh vegetables as well as access to satisfying labor, neighborhood improvement, sense of community and connection to the environment.

They are publicly functioning in terms of ownership, access and management, as well as typically owned in trust by local governments or nonprofits.

Last year, we constructed our Fenerbahce community garden, in the middle of the Istanbul Metropolitan. This year, we extended our project to a wider area, added new parts to our garden, reached out more people by making new connections to form a wider network. Students, universities, non-governmental organizations and volunteers work together to form a green food chain, to learn the stages of food production, to understand the relationship between soil and food production, to plant seeds, to harvest the crops and to work together and most of all, have fun.

Our community garden, situated in the most beautiful location of the city, is available for planting in the summer and winter and serves as a workshop in continuous operation. Composting also provides sustainability in agriculture by making recycling, providing food to those who need it, producing and storing natural seeds, and drying and preserving vegetables with natural methods.

We carry out all these activities together with our school's volunteer students, project coordinator teachers and administrators together with Kadikoy Municipality and volunteers.

We organized many educational activities to include school students from kindergarten to university.

The social networks established by our students helped us to provide more interest to our work as well as more participation of new volunteers from a wide variety of backgrounds (age, race, culture, social class).

We really enjoy the garden workdays, and coming together and meeting everyone with a common passion!

Bursa Belentepe Çiftliği

Keskin dönemeçlerin ve dik yokuşların bulunduğu dağ yolunu aştıktan sonra "Belentepe" yazısı görüldü. Yüksekçe bir tepenin başındaydık. Çiftlik, yeryüzünü yarıp geçen Nilüfer Irmağı'na bakıyordu. Çiftlik sakinleri tarafından hoşça karşılandıktan sonra kalacağımız odalara doğru ilerledik. Dört bir yanda türlü çiçek, börtü böcek vardı. Evler küçük, kubbemsi ve köşesizdi. Nedenini sonra öğrenecektim...

Çay ve kurabiye eşliğinde edilen tatlı sohbetin ardından; öncelikle çiftliğin dışında kalan çıplak, çorak bir araziye gittik. Tek tük ot bitmiş, arazinin ortasında da bir tek ağaç var. O ağacın etrafında toplandık. Taner Bey küreğiyle toprağı eşeledi, ona dokunarak ve onu koklayarak incelememizi istedi. Toprak kuru ve ince inceydi. Zamanında o alan gibi çeşitli alanlar ormandan tarım ve hayvancılık yapmak amacıyla açılmış; ancak yordamsız, yanlış uygulamalar yüzünden alan böyle çoraklaşmış ve toprak kaybına açık hale gelmiş. Örneğin böyle açılmış bir araziye otlak olarak kullanmak isteyenler, denetimsizce hayvanlarını otlatırlarsa, toprağı tutan otlar hızla yok olduğundan toprak verimsizleşir ve kurur, bundan dolayı kayıplara uğrar ve tarıma da elverişsiz duruma gelirmiş.

Sonra çiftliğe geri döndük. Girişteki ormanlık arazide bulunan toprağı kaplayan üstü yapraklarla kaplı altı da çürümüş maddeyle dolu dokuyu gösterdi ve öneminden bahsetti. Eğer ağaç olmazsa, toprağı çok uzun bir zaman diliminde oluşturacak ve gübre olacak bu tabaka oluşamazmış; dolayısıyla içindeki türlü mahlukat da. Böylelikle doğa dışı, biçimsiz uygulamaların toprağı nasıl da fakirleştirdiğini görmüş olduk. Sonrasında yoğun bir otlak alana gittik. Oradaki toprağı inceledik. Nemli, yumuşak, mis gibi de toprak kokuyor! İşte orada toprağı besleyen ve onu harcayan bitkilerden bahsetti. O alana

bilinçli olarak çeşitli yararlı bitkiler yetiştirilmiş. Örneğin baklagil otlar, alfalfalar, yoncalar... Bunlar havadaki azotu toprağı kazandırır. Çiftlik yeni kurulduğundaki o kuru, verimsiz toprak bu güzel halini almış.

Ondan sonra, yine orada, yere serilmiş bir örtü gördük. Örtünün altındaki toprağımsı sıcak maddeyi elden ele gezdirdik. Taner Bey koklamamı söyledi. Toprak gibi kokuyordu, sertliğinde de yadırganacak bir şey yoktu. "Çocuklar, elinizdeki saf inek gübresi..." diyince, yüzüm gözüm büzüşmedi değil. Tabi bu hali alıncaya, toprak oluncaya kadar, çeşitli aşamalardan geçmiş. Öncelikle hayvanın dışkısının üzerine fiçilerde çeşitli bitkiler ve suyla hazırladıkları organik maddelerce çok zengin sıvıyı dökmüşler. İçine Kaliforniya solucanı atmışlar. Örtüyle örtüldükten sonra aylarca beklemiş güneşin altında. Meğer bizim şu solucanlar, toprak için çok önemliymiş!

Sonrasında bitki yoğunluğunun güçlendiği bir yerlere götürdü bizi. Güzel çiçekler, meyve ağaçları, sebzeler... Her şey iç içeydi. Taner Bey aklımızdaki soru işaretlerini bir bir alırken ben de bir yandan bulduğum ne kadar ahududu, böğürtlen, vişne, kiraz varsa yiyordum! Biz hep tek tür tarımı biliriz tarım diye. Örneğin göz alabildiğine çilek olacak, göz alabildiğine maydanoz, patates, kuşkonmaz olacak... Ancak bu aslında yanlış bir yöntemmiş. Çünkü doğal düzene uymazmış. Siz doğada tarladaki gibi bir "patates ormanı" gördünüz mü hiç? Bir bitkide bir hastalık çıksa, bir mantar çıksa yandınız bütün tarla gidiyor! Bu yüzden boyuna ilaç, pestisit atılmış.

Bu olay gerçekten çok ilgimi çekti. Ben de bir süredir insan yaşamında ve beslenme düzeninde taş devri ilkelerini benimsemeye, yani insan bedeninin çok uzun zamanda alışıp uyum sağladığı düzeni hayatıma işlemeye çalışıyordum... Dikkat, bu bir diyet değil, yaşam tarzı! Bu "doğa düzeni (karışık yetiştirim)" yöntemi de mantığıma çok uyuyordu. Tarımda kullanılan ilaçların, suni ek besinlerin, kimyasalların insan bedenine ne kadar zararlı olduğunu

Bir ara küçük tahta üçgenlerin oluşturduğu büyük beşgenlerden bina edilmiş açık bir kubbenin içindeydik. Minderlerin üzerinde söyleştik, sohbet ettik... Taner Bey genel anlamıyla permakültürden ve çiftlik binalarının çoğunlukla kubbemsi yapısının permakültürle bağlantısından biraz bahsetti. Aslında permakültür tek başına "bir şey" değil, hayatın her alanında kendini gösteriyor. Çünkü özünde bir düşünce, fikir var. Öyle ki o fikrin izleri mimaride bile yerini almış. O fikir aslında kısaca doğayla uyum içinde olmak, ona duyarlılık. Permakültürü yalnızca basit bir tarım etkinliği olarak görmek, benim hayata geçirmeye çalıştığım taş devri ilkelerine "diyettir"

biliyordum ancak kullanımlarının bu kadar yaygın olduğunu bilmiyordum.

Ardından başka bir tarım alanına gittik. Tarım alanı yukarıdan bakınca yılan gibi kıvrılan bir yapıya sahipti. Elbetteki bu, kasıtlı bir uygulamaydı, sudan mümkün olduğunca fazla yararlanmak, toprağı nemli tutmak için! Kıvrılarak inen yol asıl yer yüksekliğinden biraz alçakta olduğundan toprağın içi rahat gözlemlenebiliyordu. Bir zamanın kuru ve verimsiz toprağı, şimdi bambaşka bir hal almıştı.

Günün ilerleyen saatlerinde bir su arıtım alanı gördük. Art arda dizilmiş irili ufaklı gölcükler! Su arıtımı diyince aklımda daha böyle "teknolojik" bir şey canlanmıştı ama burada da her şey doğal yöntemlerle yapıldı. Bu gölcükler büyükten küçüğe ve alçalan bir yüzey boyunca dizilmişlerdi ve tıpkı çakra modellemesinde olduğu gibi su şırl şırl akıyordu arıtıcı maddelerin içinden. Yanlış hatırlamıyorsam bir süzgeç görevi gören bu maddeler çeşitli taş ve çalı çırpidandı. Aynı yerde bir sera da vardı, ancak hava çok sıcak olduğundan girmedik.

Akşama doğru vişne ve kiraz toplamaya gittik. Bu meyve ağaçları buğday ekili bir alanın bitişiğinde yer alıyordu. Hiç ilaç görmemiş bu sağlıklı ağaçların her bir yanından iri vişneler ve kirazlar sarkıyordu. Topladığımın birini sepete birini ağızma atıyordum. Sonrasında dönerken her yanımda vişne lekesi olmuştu!

Gün içinde çay molası, öğlen yemeği derken çeşitli aralar verildi. Bu esnada yorgunluğumuzu atma ve birbirimizi tanıma olanağı bulmuş olduk. Ben de dilbilim ve tarih çalışmalarımın bahsetme fırsatı bulmuştum. Not defterim yanımdaydı. Elden ele gezdi defter. Yazım pek okunaklı değildi ama resimler, çizelgeler, farklı dillerden (özellikle Tevrat İbranicesi'nden) alıntılar derken, bu artan emek ve birikim kendini fark ettirmiş oldu.

Bir ara "kantaron", yani aslan otu toplamaya gidildi. Çok şifalı bir çayı ve yağı varmış. Elimde koca bir makasla beni de yolladılar... Bu sert gövdeli sarı çiçekli bitkileri kavanozlara doldurduk, üzerine de bildiğimiz zeytin yağını döktük. Bu böyle uzunca bir süre beklemiş, sonra da kırmızı bir sıvı olurmuş, kantaron yağı. Bu yağın yaramadığı dert de yokmuş!

demek gibi olurdu; ya da dilbilimini psikoloji, mantık, felsefe ve doğa bilimlerinden uzak görmek gibi...

Müzikli ve ateş başında güzel bir akşam geçirdik günün sonunda. Sonraki günse çoğunlukla yatak odamızın yakınındaki kapalı kubbemsi odada geçti. Permakültür, iklim değişikliği, permakültürün babası sayılan Bill Mollison, çiftliğin geçmişi ve ürünleri, bazı şifalı bitkiler, kompost yapımı, şu kubbemsi binaların mimarisi vb. üzerine ders niteliğinde sohbetler yapıldı. Bu binaların yapımında tamamen doğal malzeme kullanılmıştı. Kubbe şeklinde ve tahtayla kerpiç benzeri bir malzemedan inşa edilmiş olmaları içeride ses iletimini ve dışarıdan da sesle ısı yalıtımını sağlıyordu. Herkes sırtını duvara yaslayarak bir çember oluşturmuştu. Ses iletimi o denli iyiydi ki, Taner Bey fısıldasa

bile sanki kulağımın içine konuşuyordu!

İşte böyle iki gün geçti. Bu seyahat sayesinde permakültürü daha iyi tanıdım böylece şimdiki ve gelecek yaşamımdaki yeri arttı. Özellikle kompost yapımı ve yetiştirilen bitkiyle toprağı verimlendirme ve daha etkili kullanmayla ilgili öğrendiklerimi bizim balkonda kullanıyor, Belentepe'ye yolumun tekrar düşmesini umuyorum!

Ada KIMILOĞLU

*L'équipe du Lycée Saint-Joseph
vous souhaite une nouvelle année
pleine de bonheur à partager.*

“Nous vous saluons du cœur et de la pensée, et vous souhaitons à tous, petits et grands, une excellente nouvelle année. Que les petits grandissent et se fassent sages, que les grands se soutiennent et soient heureux, que tous soient calmes, satisfaits, reconnaissants, et que la santé du corps couronne celle de l'âme !”

H.F. Amiel

*Saint-Joseph Lisesi camiası, sizlere
paylaşabileceğiniz mutluluklarla
dolmuş yeni bir yıl diler.*

“Sizleri tüm kalbimiz ve fikirlerimizle selamlıyor, büyük-küçük herkese muhteşem bir yeni yıl diliyoruz. Yeni yılın, küçüklerin büyüdüğü ve olgunlaştığı, büyüklerin birbirini desteklediği ve hoşnut olduğu, herkesin huzurlu, mutlu, değerbilir olduğu ve beden sağlığının ruh sağlığını taçlandığı bir yıl olması dileğiyle!”

H.F. Amiel

10. Sınıf Öğrencilerine ve Velilere Yurt Dışı Eğitim Fuarı

Velilere Seminer: "Dr. İbrahim BİLGEN"

11. Sınıflara Konferans

Bilimi Okumak Projesi Tanıtımı

11. Sınıf Öğrencilerine "TEGV" Sunumu

12. Sınıf Öğrencilerine "Kalp Damar Hastalıkları" Sunumu

Yağmur KARAKIŞLA